

REPUBLIKA SLOVENIJA
DRŽAVNI ZBOR

predsednik

Številka: 0610-12/99-8

Datum: 26.05.2011

ZADEVA: Umik stopnje tajnosti

V skladu s 15., 16. in 48. členom Zakona o tajnih podatkih (Uradni list RS, št. 50/06-UPB2) je dne 18.05.2011 dokumentu Priskovalne komisije Državnega zbora Republike Slovenije o vpletenosti in odgovornosti nosilcev javnih funkcij v zvezi z najdbo orožja na mariborskem letališču ter z opremo in orožjem v skladišču Ložnica (mandatno obdobje 1996-2000) z naslovom **"Zapisnik z magnetogramom 8. seje Priskovalne komisije Državnega zbora Republike Slovenije o vpletenosti in odgovornosti nosilcev javnih funkcij v zvezi z najdbo orožja na mariborskem letališču ter z opremo in orožjem v skladišču "**, z dne 18.01.2000 (štev.: 0610-12/99-8) preklicana stopnja tajnosti ZAUPNO - oznake določene z Oceno možnih škodljivih posledic štev.: 01610-12/99-8, z dne 03.05.2010. (Uradni list RS, št. 50/06-UPB2).

Dokument se označi in hrani v skladu z 9. členom Uredbe o varovanju tajnih podatkov (Uradni list RS, št. 74/05).

Ta dokument se pripne k arhivskemu izvodu dokumenta številka: 0610-12/99-8 z dne 18.01.2000.

dr. Pavel Gantar

20 LET SAMOSTOJNOSTI

REPUBLIKA SLOVENIJA
DRŽAVNI ZBOR

predsednik

Številka: 0610-12/99-8

Datum: 03.05.2010

ZADEVA: Ocena možnih škodljivih posledic za varnost države ali za njene politične ali gospodarske koristi, če bi bil dokument številka: 0610-12/99-8 z dne 13 in 14.1.2000 razkrit nepoklicani osebi:

Ocenjujem, da bi razkritje dokumenta magnetograma in zapisnika 8. seje Preiskovalne komisije Državnega zbora o vpletenosti in odgovornosti nosilcev javnih funkcij v zvezi z najdbo orožja na mariborskem letališču in orožjem v skladišču Ložnica, številka: 0610-12/99-8 z dne 13 in 14.1.2000 nepoklicani osebi lahko škodovalo varnosti ali interesom Republike Slovenije zato v skladu 4. členom Odloka o ravnanju s tajnimi podatki v Državnem zboru ter z 11. členom in v povezavi s 13. členom Zakona o tajnih podatkih (Uradni list RS, št. 50/06, UPB2) za navedeni dokument določam **stopnjo tajnosti ZAUPNO**.

Ugotovitve v dokumentu temeljijo: Stopnja tajnosti dokumentu je bila določena po prejšnjih predpisih pred sprejetjem Zakona o tajnih podatkih. Po pregledu in ponovni oceni celotne dokumentacije se je ugotovilo, da se razlogi za določitev tajnosti s pretekom časa niso spremenili in je zato dokumentom v skladu s 48. členom zakona o tajnih podatkih (Uradni list RS, št. 50/2006-UPB-2) določena stopnja tajnosti ZAUPNO.

Način prenehanja tajnosti: Glede na navedeno se stopnja tajnosti dokumentu številka: 0610-12/99-8 z dne 13 in 14.1.2000 preneha s preklicem. Dokument je dovoljeno kopirati samo na podlagi pisarniške odredbe.

dr. Pavel Gantar

Ta dokument je priloga arhivskega izvoda dokumenta številka: 0610-12/99-8 z dne 13 in 14.1.2000

REPUBLIKA SLOVENIJA
DRŽAVNI ZBOR

~~ZAUPNO~~
3.5.2010
452

Preiskovalna komisija o sumu zlorabe javnih pooblastil za vzroke, okoliščine
in posledice dogodkov na kapitalnem trgu v marcu 1996 in uresničevanju zakonskih
nalog Agencije za trg vrednostnih papirjev v obdobju 1995-1997, vključno z vsemi njenimi organi

Številka: 0610-12/99-8
Datum: 18.01.2000

~~DRŽAVNA TAJNOST~~
~~STROGO ZAUPNO~~

PREKLIC

Z A P I S N I K

18.5.2011

8. seje Preiskovalne komisije Državnega zbora Republike Slovenije o vpletenosti in odgovornosti nosilcev javnih funkcij v zvezi z najdbo orožja na mariborskem letališču ter z opremo in orožjem v skladišču Ložnica, ki je bila v četrtek, 13. januarja 2000 ob 14.00 uri v sobi 212/II in v petek, 14. januarja 2000 ob 8.30 uri v mali dvorani na Tomšičevi 5 v poslopju Državnega zbora Republike Slovenije.

V četrtek, 13.01.2000 ob 14.00 uri

Prisotni:

Predsednik: Rudolf Moge

Namestnik predsednika: Janez Per

Člani: Rudolf Petan, namesto Jožefa Jerovška, Jože Jagodnik in Ivan Kebrič namesto Zorana Lešnika

Odsotna: Polonca Dobrajc in Lojze Peterle

Dnevni red: Zaslišanje prič Damjana Režka, Gorana Vidriha in Gorazda Vidriha

Damjan Režek, zaslišan kot priča, je povedal, da se je zaposlil na MORS v OVS in to v kriminalistični službi v letu 1994. V avgustu tega leta je bila oblikovana skupina, ki naj bi raziskala trgovino z orožjem za katero se je na osnovi 27 poslanskih vprašanj zanimal Državni zbor. Podobne skupine so bile oblikovane tudi v Ministrstvu za notranje zadeve in v SOVI. Vse tri skupine so medsebojno dobro sodelovale in vsaka od njih je pripravila zaključno pisno poročilo.

Skupina OVS, ki sta jo sestavljala poleg priče še Stane Smola, kot vodja skupine in Brane Lukač kot član, je pričela z zbiranjem dokumentacije iz različnih sektorjev Ministrstva za obrambo. Zbrala je za 18 fasciklov dokumentacije.

Po ugotovitvah te skupine ima Služba za logistiko podatke o količinah orožja, ki je bilo izdano Hrvaški in BiH.

Kupci so prihajali na VI. Upravo, ki je bila na Zupančičevi ul. v Ljubljani. Prodajo orožja sta odobravalta Lovšin in

Painkiher, Cimerman pa je vodil evidence o gotovinskem poslovanju. Ti trije so tudi prevzemali denar v različnih valutah. 453

V tej preiskavi je bilo tudi ugotovljeno, da je bilo za odprtje meje potrebno imeti dokument podpisan od obrambnega in notranjega ministra in taki dokumenti tudi obstojajo v zbranih gradivih.

Več orožja in streliva je bilo prodano Hrvaški. Prodaja BiH se je začela kasneje, transport je bil težji, pa tudi izbor orožja in streliva, ki ga je še imela Slovenija je bil manjši.

Po ugotovitvah skupine je bil denar od prodaje orožja in strelilva porabljen za:

- nakup avtomobilov
- nakup demodulatorjev in
- za gotovinski nakup različne opreme (za 1.800.000,00 DEM).

Damjan Režek, zaslišan kot priča, je še povedal, da je skupina dobila na vpogled primopredajni zapisnik med ministroma Janšo in Kacinom. Izvod tega dokumenta je nekoč kasneje po nalogu predpostavljenih enkrat preslikal in izvod tega dokumenta sta skupaj z Marjanom Miklavčičem predala vodji posebne skupine državnih tožilcev Barbari Brezigar. Primopredajni zapisnik med Janšo in Kacinom je imel štiri dele.

1. Uvod
2. Trgovanje s Hrvati - za nafto
3. Trgovanje z BiH
4. Priloga (dokumenti o odpiranju meje itd)

Na vprašanje je Damjan Režek povedal, da se je gotovina, po ugotovitvah skupine, hranila v blagajni Painkiherja. Skupina je tudi ugotovila, da je obstajal račun v tujini iz katerega so bili plačani "kolti" za OVS in na ta račun tudi vrnjen znesek preplačila.

Za nakup 14 avtomobilov je bilo porabljeno okrog 400.000,00 DEM, za nakup demodulatorjev 464.000.- US dolarjev plus stroški posrednikov, za že omenjeno nabavo različne opreme (19 carinskih zaključkov o uvozu blaga o katerih ni podatkov na Ministrstvu za finance) pa je bilo porabljeno 1.800.000,00 DEM.

Po izpovedi priče Damjana Režka ima logistična služba dokumentacijo o vrstah in količinah oddanega orožja. Na podlagi teh podatkov in podatkov v primopredajnem zapisniku med ministroma je skupina ugotovila razliko najmanj 11. mio. DEM. Pri izračunu razlike je bilo upoštevano le tisto, kar je bilo nesporno oddano in to po najnižjih cenah, ki so jih zasledili v dokumentaciji.

Ministrstvo za obrambo je na podlagi ugotovitev skupine poslalo več ovadb na Državno tožilstvo. Državno tožilstvo je zahtevalo nekaj dopolnitev ovadb, ki so bile tudi opravljene. Skupina je izprašala 42 oseb. Vse izjave izprašanih so bile snemane in obstojajo o tem trakovi na Ministrstvu za obrambo.

Priča stroškov ni priglasila.

Goran Vidrih, zaslišan kot priča, je izpovedal, da je začel z delom v OVS 15. okt. 1991 in to v obveščevalni dejavnosti.

Z trgovino z orožjem so se ukvarjali protiobveščevalci. Ve, da so prihajali Hrvati zaradi nakupa orožja, vendar k njemu ni prišel nihče. Nikoli ni spremljal transporta orožja.

Goran Vidrih je povedal, da je na poveljstvu slišal, da so različne osebe prišle tja zaradi orožja. Največ o tem vedo tajnice. Povedal je tudi, da je bilo med vojno sodelovanje s policijo dobro, kasneje pa so se odnosi poslabšali.

Predpostavljen mu je bil najprej Franc Rudolf, kasneje pa Gorazd Vidrih.

Priča stroškov ne priglasa.

Kot priča je bil zaslišan tudi Gorazd Vidrih, ki je povedal, da je bil v kritičnem času načelnik OVS v Mariboru. Naloga službe je bila zagotavljati protiobveščevalno in varnostno zagotovitev. Na pokrajini je bil sam iz OVS s še enim sodelavcem.

K poveljniku pokrajine so prihajali različni ljudje. Nikogar od njih priča ni spremljala v Ljubljano.

Glede orožja, prodaje in transporta, priča pove, da je vse stvari usklajevala in odobraval republiška koordinacijska skupina.

V RŠTO - gospod Zupan ali Slapar sta podpisala dokumente, skrb OVS v Mariboru je bila, da se orožje in strelivo naloži in odpelje čez mejo.

Na relaciji RŠTO - PŠTO - Obm. ŠTO obstoja vsa potrebna dokumentacija.

Priča pove, da je bila prisotna pri predaji orožja. Nalagali so na podlagi "izdajnice". Na pokrajinski ravni priča denarja za orožje in strelivo ni videla.

Priča pove, da ne ve, kako so tekli postopki prodaje orožja. Spomni se primera, da so čakali v skladišču, ker se meje ni dalo odpreti.

Po izpovedi priče, mu je bilo znano, da sosednje Hrvaške občine pritiskajo na komandanta pokrajine Miloševića, da jim da orožje.

Priča še pove, da je bil v kritičnem času njegov predpostavljeni Bojan Babič.

Priča stroškov ne priglasa.

Petek, 14.01.2000 ob 8.30 uri

455

Prisotni:

Predsednik: Rudolf Moge

Namestnik: Janez Per

Člani: Jožef Jerovšek do 9.30 ure in nadomestni član Branko Kelemina po 9.30 uri, Žnidaršič Franc namesto Zorana Lešnika, Lojze Peterle do 9.30 ure in Jože Jagodnik

Odsotna: Polonca Dobrajc

Dnevni red: Zaslišanje prič Bojana Babiča, Dragutina Mateja, Francija Cimermana in Marjana Miklavčiča

Bojan Babič, zaslišan kot priča, je izpovedal, da se je 1. junija 1991 zaposlil v OVS kot svetovalec I., kasneje pa kot v.d. vodja oddelka zadolžen za varovanje ljudi in premoženja.

Priča pove, da je bil njegov oddelek zadolžen za fizično in protiobveščevalno varovanje konvojev za transport orožja. Evidence o konvojih, niso vodili, so pa pisali uradne zaznamke o vsakem konvoju in jih v obliki poročil oddajali vodstvu OVS. Naloge je prejemal od Lovšina, vse le ustno.

Meja se je odpirala na osnovi dogovora med MORS in MNZ. Vse evidence morajo biti v II. Upravi (logistika), ki jo je vodil dr. Jože Zagožen.

Hrvatje so bili prvi kupci orožja. Po imenu se spominja Dobroslava Parage in nekega nizkega človeka, ki so ga klicali Joža, ki je tudi bil predstavnik Hrvaške.

Priča Bojan Babič je povedala, da je bilo orožje plačevano v gotovini. Razgovore z ljudmi, ki so prihajali na VI. Upravo (OVS) je vodil Lovšin.

Bojan Babič je povedal, da so opremo kupovali preko firme Hilbrook, ki je bila v lasti moža Lovšinove polsestre. Povedal je tudi, da je v blagajni v pisarni direktorja Lovšina videl gotovino. V OVS je vse skozi obstojal fond za tekoče poslovanje, če je bila za to poslovanje potrebna gotovina.

Števila konvojev, ki so jih varovali, se priča ne spominja. Misli, da so iz Ložnice varovali tri konvoje. O vseh transportih so obveščali OKC Ministrstva za notranje zadeve. O vsakem spremstvu konvojev je bilo napisano poročilo, evidenca je tudi na OKC MNZ in na carini.

Na vprašanje je Bojan Babič, zaslišan kot priča, odgovoril, da je bil gospod Lovšin zelo vesten uradnik in po njegovem mnenju, torej po mnenju priče, ni nič delal na svojo roko.

Glede že omenjenega "fonda" je priča izpovedala, da so morali včasih informacije tudi plačevati. Za to so morali napisati najprej zahteve, po pridobljenih informacijah pa poročila v opravičilo porabljene gotovine. 456

Priča stroškov ne prihlasi.

Ko je pristopila priča Dragutin Mate, bila podučena o pravicah in ji je bilo postavljeno vprašanje, kaj ve o trgovini z orožjem, je član komisije g. Jožef Jerovšek opozoril predsednika komisije g. Rudolfa Mogeta, da naj postavlja vprašanja samo o orožju iz Ložnice. Sledilo je seznanjanje priče in Jožefa Jerovška z dokaznim sklepom in odredbo o parlamentarni preiskavi. G. Jožef Jerovšek je še vedno vztrajal, da se preiskava nanaša izključno na orožje iz Ložnice. Sekretar preiskovalne komisije je opozoril člane, da je na dnevnem redu le zaslišanje prič in ni primerno, da se vpričo priče razpravlja o pristojnosti ali nepristojnosti komisije.

Dragutin Mate je, zaslišan kot priča, povedal, da je 1.12.1991 postal uslužbenec OVS. Zadolžen je bil za koordiniranje preverk oseb, ki so se želele zaposliti v MORS.

Povedal je tudi, da o Ložnici ne ve nič.

Komuniciranje z enotami je potekalo po telefonu. Kako se je plačevala oprema, ki so jo nabavljali v kritičnem času, ne ve. V tujino je potoval večkrat in to le v zahodne države, Avtrijo, Nemčijo, Anglijo in Francijo.

Stroškov priča ne prihlasi.

Franci Cimerman: V OVS sem zaposlen od 10. aprila 1991. Nikoli nisem nakupoval ali prodajal orožja. Bil sem kurir, šofer, serviser, opravljal nakupe in delal obračune porabljenega goriva. Denar, ki sem ga pri tem porabil je bil iz proračuna. Vsak račun, ki ga je direktor podpisal, sem izplačal.

Bil sem prisoten ob selitvi VI. Uprave. 80.000,00 DEM ni zmanjkalo meni, bil pa sem vprašan o tem.

Bil sem referent za splošne zadeve. Prevezel sem avtomobile, ki so bili kupljeni za MORS. Avtomobile sem prevzel na kamionih na slovenski strani meje. Lahko, da sta bila med temi avtomobili oba "Audijs", ki sta še sedaj na MORS.

Nikoli nisem imel firme v tujini. V tujini nisem imel niti računa. Do dve leti nazaj sem v OVS upravljal z gotovino.

Stroškov za prihod na zaslišanje nimam.

Marjan Miklavčič, zaslišan kot priča, je povedal, da je bil leta 1991 zadolžen za protibveščevalno dejavnost na Gorenjskem. Leta 1994 je prevzel vodenje VOMO. To dolžnost je prevzel od vršilca dolžnosti direktorja VOMO Mikuša. Dolžnost direktorja VOMO je opravljal do leta 1997.

Miklavčič je povedal, da od predhodnika ni prejel nikakršne dokumentacije, ki bi se nanašala na trgovino z orožjem. Kmalu po prevzemu dolžnosti direktorja VOMO pa je iz Londona prišla od neke firme depeša, da ima VOMO v Ameriki neko opremo. Kasneje je bilo ugotovljeno, da je v VOMO za 600.000,00 DEM neevidentiranih sredstev.

Ko je bila na zahtevo Vlade oblikovana delovna skupina, ki naj bi raziskala zadevo v zvezi s prodajo orožja, se je začelo zbirati dokumentacijo in se jo zbralo za dve omari. Ta arhiv je bil v kabinetu direktorja obveščevalne službe, kasneje pa oddan v protiobveščevalni oddelek OVS.

Priča pove, da je bila njegova preokupacija razmere na Balkanu.

Na vprašanje priča pove, da je videla primopredajni zapisnik med ministroma Janezom Janšo in Jelkom Kacinom. Pove tudi, da je bila narejena primerjava med podatki o prodaji orožja iz primopredajnega zapisnika in ugotovitvami delovne skupine, ki je raziskovala to trgovino. Vsi ti podatki so razvidni iz poročila, ki je bilo poslano Vladi, ovadb in poročil poslanih državnemu tožilstvu.

Na vprašanje priča pove, da je slišala za blagajno na Zupančičevi na sedežu OVS in jo tudi videla. Delavci OVS, tudi tisti, ki so delali na terenu so hodili dežurat v Ljubljano na sedež službe. Spomni se primera, ko mu je eden od sodelavcev povedal, da je videl polno blagajno denarja in ga je bilo strah, da ga ne bi česa obdolžili.

Priča je povedala tudi, da sta skupaj z Režkom odnesla in izročila na državnemu tožilstvu ga. Brezigarjevi izvod primopredajnega zapisnika med Janšo in Kacinom. Od državnega tožilstva so prejeli tudi nekaj zahtev za dopolnitev ovadb.

Priča pove, da je bilo delo v OVS izredno težko vsaj do odhoda zadnjega vojaka JLA iz Slovenije. Meni tudi, da se priče bojijo pričati ker se bojijo maltretacij na delovnih mestih. O tem se mu je izreklo več oseb, ki so ga poklicale. Priča meni, da bi morali te postopke čim prej zaključiti, ker delajo škodo Sloveniji. Že takrat, ko je bil direktor OVS je zagotovo izvedel, da Hrvaška koncentrira dokumentacijo o nabavi orožja v Sloveniji in tudi iz tega razloga bi morali zadevo razčistiti in zaključiti.

Priča stroškov ne priglasí.

Magnetogram seje je sestavni del zapisnika.

Sekretar
Alojz Petek l.r.

P r e d s e d n i k

Rudolf Moge

PREISKOVALNA KOMISIJA DRŽAVNEGA ZBORA REPUBLIKE SLOVENIJE
O VPLETENOSTI IN ODGOVORNOSTI NOSILCEV JAVNIH FUNKCIJ V ZVEZI
Z NAJDBO OROŽJA NA MARIBORSKEM LETALIŠČU TER Z OPREMO IN
OROŽJEM V SKLADIŠČU LOŽNICA

8. seja

(13. januar 2000)

Sejo je vodil Rudolf Moge, predsednik komisije.
Seja se je pričela ob 14.03 uri.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Pričenjam 8. sejo preiskovalne komisije državnega zbora Republike Slovenije o vpletenosti in odgovornosti nosilcev javnih funkcij v zvezi z najdbo orožja na mariborskem letališču ter z opremo in orožjem v skladišču Ložnica. Ugotavljam, da se današnje seje namesto poslanca Jerovška udeležuje te seje gospod Rudolf Petan iz Socialdemokratske stranke in da se namesto gospoda Zorana Lešnika te seje udeležuje gospod Ivan Kebrič, pooblastila imam tu. Štirje smo prisotni, tako da smo sedaj sklepčni in lahko nadaljujemo z delom.

Danes bomo zaslišali tri priče. Gospoda Damjana Režka, gospod Gorana Vidriha in gospoda Gorazda Vidriha. Gospod Damjan Režek je tukaj pred nami, ga prav lepo pozdravljam. Dovolite gospod Režek, da vam člane komisije predstavim. Gospod Rudolf Petan, poslanec državnega zbora, član Socialdemokratske stranke in tudi predsednik odbora za obrambo. Gospod Ivan Kebrič, član DeSUS-a. Gospod Janez Per iz Slovenske ljudske stranke, drugače pa moj namestnik v tej zadevi in jaz Rudi Moge, ki to komisijo vodim.

Na začetku vam moram pač prebrati pravni poduk, to je pač en del rituala v teh komisijah. Zaslišani boste kot priča. Kot priča ste dolžni govoriti resnico in ničesar zamolčati. Kriva izpoved je kazniva po kazenskem zakonu z zaporom do dveh let, niste pa dolžni odgovoriti na posamezna vprašanja, če je verjetno da bi s tem sebe ali svojega bližnjega sorodnika spravili v hudo sramoto, znatno materialno škodo ali pa v kazenski pregon. Vaše cenjeno ime in priimek lepo prosim.

DAMJAN REŽEK: Damjan Režek.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Poklic.

DAMJAN REŽEK: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Prebivališče.

DAMJAN REŽEK: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Rojstni kraj.

DAMJAN REŽEK: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Pa starost.

DAMJAN REŽEK: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: [REDACTED] To je za uvod. Sedaj vam bom pa najprej jaz zastavljal vprašanja in potem pa še ostali člani komisije. Za začetek bi vas povprašal kaj veste o prodaji orožja Hrvaški, Bosni in Hercegovini in Hrvaškim občinam.

DAMJAN REŽEK: Moram povedati, da sem se na ministrstvu za obrambo zaposlil leta 1994 in sicer ves čas moje zaposlitve, to je bilo do meseca junija 1999, sem opravljal dela v kriminalistični službi obveščevalno-varnostne službe. Meseca avgusta.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ali vas lahko toliko prekinemo. Saj kolikor vem ste zelo hitri fantje. Tiste slike pa imate že posnete. Prosim. Se oproščam. Izvolite nadaljevati.

DAMJAN REŽEK: Kot sem že povedal meseca avgusta leta 1994 je bila v obveščevalno-varnostni službi na podlagi zahtev političnega kolegija vlade in na podlagi novih poslanskih vprašanj oblikovna delovna skupina katere član sem bil tudi jaz in naloga skupine pa je bila ugotoviti okoliščine trgovanja z orožjem v letih 1991 in 1992. Podobna skupina je bila ustanovljena tudi na ministrstvu za notranje zadeve in pa v slovensko obveščevalno-varnostni službi in vse tri skupine so med seboj tesno sodelovale. To se nanaša tako na izmenjavo podatkov, izmenjavo dokumentacij in pač posredovanje podatkov, ki so bili v zakoniti pristojnosti posamezne od služb.

Glede na to da sem, kot sem že omenil, delal v kriminalistični službi je bil del, ki sem ga pri teh preiskavah opravljal vezan predvsem oziroma izključno na ugotavljanje kaznivih dejanj. In tukaj na vprašanje, ki ste ga zastavili težko zelo na kratko odgovoriti.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Lahko si vzamete čas, ni problema.

DAMJAN REŽEK: Moram povedati to, da ko je naša začela z delom, komisija je bila tri članska, imela je svojega predsednika in dva člana, smo v bistvu štartali iz ničle. Dokumentacija skoncentrirano zbrane v ministrstvu za obrambo, ki bi se nanašalo na trgovanje z orožjem ni bilo. Tako da naše delo se je začelo z zbiranjem obvestil od uslužbencev, predvsem obveščevalno-varnostne službe in pa tudi kasneje

drugih delov, drugih služb ministrstva za obrambo, ki so nam posredovali prve informacije o trgovanju z orožjem. Poleg tega smo pridobili tudi kar nekaj pisnih izjav. Posameznih udeležencev v trgovini, s časoma pa tudi, bom rekel zajetno količino dokumentacije, ki je bila v ministrstvu za obrambo nekako raztrosena po raznih sektorjih in se je nanašala na trgovanje z orožjem. Na koncu, če se spomnim prav smo nabrali te dokumentacije za 18. fasciklov oziroma fasciklov, ki so hranjeni v prostorih ministrstva za obrambo.

Pri našem delu smo bom rekel obravnavali več posameznih segmentov trgovanja z orožjem, potrebno pa je poudariti, da prav vse zadeve s katerimi se je skupina ukvarjala so se končale z nekim pisnim izdelkom, posredovanjem pristojnim službam. Tako moram povedati, da smo že kmalu po začetku našega dela, če se ne motim je bilo to v mesecu oktobru, posredovali prvo delno in nato zaključno poročilo političnemu kolegiju vlade in pa v vseh primerih ko so bili podani utemeljeni razlogi za sum, da je bilo storjeno kaznivo dejanje smo podali kazensko ovadbo na pristojno državno tožilstvu, vse ovadbe so bile podane na tožilstvu v Ljubljani. Na podlagi podanih ovadb smo pri tožilcu dobili, na podlagi njihovih pooblastil po zakonu o kazenskem postopku nekaj zahtev za dopolnitev kazenske ovadbe in tudi na te zahteve smo oziroma zahtevke smo odgovorili, poleg tega smo v času delne in tudi kasneje odgovorili na vsa poslanska vprašanja, ki so prišla do naše skupine. Tako da lahko rečem da ni bilo nobene zadeve, ki bi jo skupina obravnavala in se ne bi končala z nekim pisnim izdelkom namenjeno kot sem rekel pristojnemu državnemu organu.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Bi nam lahko povedali, je bilo ugotovljeno koliko orožja se je prodalo Hrvaški in koliko Bosni in Hercegovini.

DAMJAN REŽEK: Tukaj natančno količino je težko ugotoviti. O tem smo zbrali kar nekaj dokumentov in sicer iz posameznih skladišč, od koder je bilo orožje jemano. Potem obstaja dokumentacija in pa poročilo logistične službe ministrstva za obrambo in pa obstajajo podatki v primopredajnem poročilu med ministrom Janšo in pa ministrom Kacinom.

Mi smo naredili tudi eno primerjavo, potem ko smo vso to dokumentacijo zbrali, ker dokler dokumentov ni bilo je bilo bi rekel dokaj težko delati, ko je bila pa ta količina dokumentov dovolj velika smo naredili primerjavo med vsemi dokumenti zbranimi iz če tako rečem treh različnih virov, tudi o tem obstaja pisni dokument oziroma poročilo, ki je bilo posredovano ministrstvu za notranje zadeve in v bistvu je šlo tukaj za primerjavo med podatki v poročilu službe za logistiko, ministrstvom za obrambo in pa med podatki o že omenjenem primopredajnem zapisniku med ministroma.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ampak je bilo več tega orožja Hrvaškega ali je bilo več v Bosni in Hercegovini.

354

DAMJAN REŽEK: Mnogo več Hrvaški.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: In zakaj mislite da je bilo orožja za Bosno in Hercegovino tako malo?

DAMJAN REŽEK: Prvič zato, ker je imela Bosna potrebo po tem orožju malce kasneje, morda tudi zato, ker so se količine orožja, ki so bile na razpolago za oddajo, odprodajo, prodajo, kakorkoli to že imenujemo močno zmanjšale. Tudi veliko težji je bil transport orožja do Bosne kot pa transport do Republike Hrvaške na katero mejimo, je zadeva dokaj, veliko lažja.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Mi lahko odgovorite na tole vprašanje. Najprej so orožja, ki smo ga imeli, se je neka odločitev sprejela v perspektivnosti, neperspektivnosti orožja, ki bi ga sami potrebovali za lastne potrebe in na podlagi je tole neperspektivno orožje, ki ga trenutno Slovenija ni potrebovala bilo tisto, ki se je prodajalo. To stvar je nekdo verificiral in smo imeli neko zalogo tega orožja, ki bi se prodajala. Ali vi veste, kako je tekla ta prodaja oziroma kdo je odobril prodajo tega orožja?

DAMJAN REŽEK: Jaz moram reči, da dokumenta, ki bi se nanašal na neko orožje, ki je nerabno ali pa neuporabno nisem videl, mislim da ga tudi komisija takega dokumenta ni pridobila. Sama prodaja orožja pa je potekala tako, da so pač kupci iz Republike Hrvaške, to so bili navadno razvidno iz dokumentov, ki so jih predložili pooblaščenici posameznih občin oziroma njihovih županij, ki so izrazili potrebo po vrsti in količini orožja. Iz skladišč iz katerega je bilo orožje izvzeto se je naredila izdajnica. Ko je bilo to orožje pripravljeno za transport je bila naslednja faza odpiranje državne meje za nemoten prestop. O tem obstaja več dokumentov. To so dokumenti o odpiranju meje na podlagi veljavnega predpisa je moral biti ta dokument podpisan z dveh strani in sicer s strani ministra za obrambo in ministra za notranje zadeve in v tem primeru je bil transport, kako bi rekel, do hrvaške omogočena nemotena pot. Ti dokumenti o količini orožja, ki je bila izdana iz posameznih skladišč so se od določenega obdobja, tukaj moramo vzeti rezervo v parih dnevih po začetku agresije, ko se ta kontrola še ni, ni je bilo možno vzpostaviti, je bila kontrola vzpostavljena in vsi ti dokumenti so bili, kot sem že rekel centralno hranjeni, to smo ugotovili kasneje v službi za logistiko. Izdelano je bilo tudi poročilo o količini od danega orožja, tako Republiki Hrvaški kot Republiki Bosni in to poročilo je v ministrstvu za obrambo na razpolago oziroma ga je moč vpogledati.

18.5.2011

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Poglejte gospod Režek, meni nekaj ni jasno. Ti kupci iz Republike Hrvaške so prihajali pravite na ministrstvo, sedaj nekdo jih je moral sprejeti in pač glede na podlagi teh dokumentov ali pa pooblastil, ki so jih imeli in potem tudi dogovoriti ceno za to orožje naprej. Kdo je tisti, ki je odobril, da se jim lahko proda?

DAMJAN REŽEK: Jaz kot sem že na začetku povedal sem začel z delom v obveščevalno varnostni službi leta 1994, tako da vse te moje navedbe temeljijo na pisnih izjavah ljudi, ki so bili takrat na ministrstvu zaposleni in pa na uradnih zaznamkih o zbranih obvestilih, ki jih je izdelala in podpisala naša komisija.

Na podlagi njihovih izjav izhaja da so kupci iz Republike Hrvaške prihajali na ministrstvo za obrambo in sicer na sedež takratne šeste uprave, sedež je bil na Župančičevi, kjer so se, spet poudarjam po njihovih izjavah dogovarjali za količine in vrste orožja kakor tudi za cene orožja. To je razvidno tudi iz nekaterih kasneje pridobljenih dokumentov, kjer je napisana količina orožja, ki so jo zahtevali, bom rekel pisno za pisalnim strojem oziroma za računalnikom. Cene pa so kasneje pripisane z roko, iz tega lahko sklepamo, da se je vsak kos orožja ki je bil dan, predan ali če rečemo prodan ovrednotil. Teh dokumentov je več in cene za isti artikel oziroma isto vrsto orožja so se s časom močno spreminjale. Tudi te razlike v ceni so razvidne iz dokumentov, ki so shranjeni v arhivih ali pa ki so bili kot priloge posredovani pristojnemu državnemu tožilstvu.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ampak sedaj to pomeni, sedaj ko ste vi pač na podlagi izjav, to ste nekako pregledovali vso to trgovanje, pravite da na sedež 6 uprave, to je pa verjetno bila takrat obveščevalno-varnostna služba. Obveščevalno-varnostna služba. Ste videli, da so bili kakšni delavci te obveščevalno-varnostne službe, ki so bili tisti, ki so odobrili prodajo, saj to prodajo je moral nekdo odobriti, da je šlo in ki je ceno postavil. Ali se ni dalo iz tega nič razbrati?

DAMJAN REŽEK: Da se razbrati iz izjav posameznih delavcev, kjer omenjajo takratnega direktorja 6 uprave oziroma sedanje obveščevalno-varnostne službe in pa njegovega oziroma vodjo oddelka za proti obveščevalno delo.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: ... gospod Lovšič in gospod Painkiher.

DAMJAN REŽEK: Kar se tiče pa finančnega poslovanja pa v mnogih zaznamkih in v mnogih izjavah omenjen gospod Franci Cimerman. On je bil na upravi oziroma je še zaposlen kot referent in naj bi vodil evidenco nad gotovinskim poslovanjem.

Tudi to je razvidno, kot sem že prej rekel iz nekaterih uradnih zaznamkov in iz mnogih izjav. 356

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Bi lahko vprašal naslednje. Sedaj nekoliko nam je iz tega jasno. To se pravi da se je, če sem vas prav razumel, ko ste vi tele reči raziskovali posel dogovoril na 6 upravi oziroma na OVS-u, tam se je posel dogovoril. Priče so nam povedale potem kako je potekalo oziroma kaj so morali imeti, da je ta postopek stekel in da se je orožje oddalo in da se je pripeljalo prek meje. Sedaj, kdaj je bilo orožje in strelivo predano kupcu? Ti so sedaj prinesli denar, če sem vas prav razumel, so sklenili nek posel, verjetno ste videli kakšen tak posel, ki je bil sklenjen in kakšna reč podpisana.

DAMJAN REŽEK: Seveda so videli več teh dokumentov. Tukaj je bilo, bom rekel več modusov izvrševanja te trgovine. Po nekaterih izjavah naj bi prišlo iz pač republike, ki je orožje potrebovala, samo pisno zaprosilo, nekaj teh dokumentov v ministrstvu za obrambo obstaja. Prišli so njihovi kamioni, ki so jih na meji prevzeli delavci obveščevalno-varnostne službe, jih bom rekel, natovorili z zahtevanim blagom in potem jih polne spet predali na meji pač voznikom iz druge republike ki so tam čakali. Kakšna je bil v tem primeru način plačila te bom rekel izvrševalci oziroma operativni delavci niso vedeli.

Bili so pa tudi drugi načini. Eden izmed teh je oziroma tak način je razviden v enem izmed uradnih zaznamkov s tujim državljanom, ki je pač podal izjavo svoje aktivnosti pri teh poslih je bil pa primer tak, da je konkretno prišel v Ljubljano z gotovino iz občine za katero je kupoval, povedal kakšno količino orožja rabi in so potem fizično se z tovornim vozilom vozili od skladišča do skladišča, zato je tudi težko locirati iz katerega skladišča je bilo kaj vzeto in ko je bilo pač željeno blago natovorjeno je bilo prepeljano na Hrvaško. Tudi o tem obstaja dokument v arhivu ministrstva za obrambo.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: ... gospod Režek pomeni, da je plačilo bilo pa opravljeno na sedežu 6 uprave, ne pa direktno na raznih pokrajinskih štabih ali pa območnih štabih.

DAMJAN REŽEK: Ne, direktno na 6 upravi.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Veste vi kdo je prevzel denar? Katero valuto in na kakšen način?

DAMJAN REŽEK: Po izjavah delavcev naj bi bili prevzemniki prej omenjeni. Trije gospodje, valute so bile pa različne. Sedaj če bo imela komisija možnost vpogleda v dokumentacijo ministrstva za obrambo bi morda v tej zvezi lahko napotil na par dokumentov. Jaz jih imam dobro v spominu, zato ker to so bili za nas, ko smo začeli, kot sem že prej omenil delati iz

nič in takoj prišli do nekih zanimivih podatkov za samo kriminalistično delo so mi ostali dobro v spominu. Tukaj je en uradni zaznamek in izjava delavca obveščevalno-varnostne službe. Spomnim se, da je njegove izjave z dne 1.9.1994, ki govori o veliki vsoti gotovine, ki jo je med dežurstvom na prošnjo pač svojega že prej omenjenega sodelavca mu pomagal prišteti. Šlo je za številko prek 10 tisoč nemških mark v različnih valutah. Tudi v ostalih izjavah in uradnih zaznamkih se pojavljajo podatki o gotovini v različnih valutah.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Je bilo to 10 tisoč ali 10 milijonov.

DAMJAN REŽEK: 10 milijonov, pardon, sem rekel 10 tisoč. Prek 10 milijonov nemških mark. Ta podatek ni nov, ta podatek je omenjen tudi v našem in delnem in končnem poročilu, ki je bil že leta 1994 posredovan na političnem kolegiju predstavljen.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Je orožje prevzemala ena oseba, dve ali več oseb in kdo je izdal potem potrdilo, da je prejel denar?

DAMJAN REŽEK: Orožje je prevzemalo več oseb. Jaz jih imam tudi njihove priimke v spominu samo ne vem če so za to preiskavo pomembni, so pa vsaj ti kateri so se pojavljali večkrat na dokumentih zabeleženi, ker vsaj za tri se spomnim da so se pojavljale tako pogosto, da se je na dokumentu že kar napisalo orožje bo prevzel gospod ta in ta in so ga po posameznih vojašnicah že poznali.

Kdo je prevzemal gotovino? Spet lahko izhajamo iz že večkrat omenjenih izjav. V enem samem primeru je obstajal o tem tudi dokument. Jaz tega dokumenta nisem videl in sicer šlo je za primer, ko je bilo o gospodu iz druge Republike, ki je najpogosteje prevzemal orožje v Sloveniji vlomljeno v njegov osebni avto v eno izmed gostiln v Ljubljani. O tem je on uradno podal prijavo o kaznivem dejanju v policijski postaji in je med drugim prijavil tudi dokument, ki mu ga je podpisal eden izmed delavcev ministrstva za obrambo, dokument pa je govoril o prevzemu 325 tisoč ameriških dolarjev kot plačilo za prevzeto orožje.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Veste, kako je bil porabljen denar od prodanega orožja in streliva in zakaj? Kdo je o tem odločal?

DAMJAN REŽEK: To je tudi poraba gotovine, je bila del oziroma je bila delno predmet naše preiskave. Za del gotovine smo ugotovili kako je bila porabljena. Sicer lahko nekaj primerov kar navedem. Del gotovine je bil porabljen za nakup osebnih avtomobilov za potrebe ministrstva za obrambo in

obveščevalno varnostne službe. Ta zadeva je bila že, bom rekel, večkrat omenjena. Tukaj se da tudi številka natančno ugotoviti, ker o tem obstaja vsa dokumentacija, tu smo pridobili vso dokumentacij in je hranjena na ministrstvu za obrambo. Del je bil nedvomno porabljen v poslu, ki je tudi že dobro znan. Šlo je za nakup demodulatorjev, ki so bili zaradi embarga zaseženi v Združenih državah Amerike, se mi zdi da je šlo za 464 tisoč ameriških dolarjev. Tudi ta zgodba je v celoti obdelana in dokumentacija je hranjena v arhivu ministrstva za obrambo.

Potem je bil del gotovine, o tem obstaja izjava delavca, ki je v tistem času delal v odseku za tehniko obveščevalno-varnostne službe in sicer je šlo za gotovinske nakupe potrebne opreme v...

(Menjava strani kasete.)

(Nadaljevanje-Režek) ...tehnične opreme za samo službo, do ne vem televizorjev, video rekorderjev itn., o čemer ne obstaja dokumentacija. Po njegovem spominu naj bi bilo te opreme za približno milijon 800 tisoč nemških mark.

Od ministrstva za notranje zadeve smo pridobili dokumentacijo, ki so jo oni pridobili pri carinski službi in sicer 19 uvoznih carinskih zaključkov, iz katerih je razvidno, da je bilo ministrstvo za obrambo kupec določenega blaga, dokumentov o plačilu blaga pa nismo uspeli pridobiti.

Tukaj bi morda povedal še to, da pri vsaki zadevi s katero smo se srečali in kjer je šlo za nakup nekega blaga v tujini je komisija vedno pisno zaprosila finančno službo ministrstva za obrambo za dokumentacijo o plačilu in od njih smo tudi vedno dobili odgovor, tako da se da tudi iz teh dokumentov videti kaj je bilo plačano, da rečem iz sredstev ministrstva za obrambo iz proračuna in kaj je bilo plačano iz drugih sredstev.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ste vi prišli do kakršnekoli ocene koliko teh sredstev bi nekje s trgovino z orožjem naj se obračamo na ministrstvo?

DAMJAN REŽEK: Ne. Do take ocene nismo prišli. Tudi to ni bil cilj našega dela ampak naš cilj je bil pač obdelati vsak posel posamezno, pri katerem smo zaznali nezakonito delovanje in o tem kot sem že rekel podal kazenske ovadbe ali pa odstopili zadeve ministrstvu za notranje zadeve v kolikor je šlo za zadeve, ki so v njihovi pristojnosti ne pa v pristojnosti obveščevalno-varnostne službe. In tudi po mojem mnenju je tako oceno zelo težko podati, kar je lahko razvidno iz prej omenjene primerjave med dvema poročili, ker so se cene na dokumentih z posamezni artikel močno spreminjale.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Komisija si je gospod Režek ta dokument ogledala, ta primopredajni dokument in ta primopredajni dokument v glavnem govori, verjetno ste ga vi tudi videli ali smem to povprašati?

DAMJAN REŽEK: Govorite o primopredajnem dokumentu med ministroma.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ja. Ste ga videli?

DAMJAN REŽEK: Ja.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ampak tisti dokument koliko smo si ga mi utegnili ogledati govori samo o tem kar se je o orožju, ki se je plačevalo s proti dobavami nafte, vi pa ste govorili tukaj da je krožil tudi ogromno gotovine. Ta gotovina pa kolikor sem vsaj jaz si ogledal in kolikor smo si ogledali nekateri člani komisije ni pa v tem primopredajnem zapisniku nikjer omenjena.

DAMJAN REŽEK: Jaz sem ta primopredajni zapisnik videl dvakrat, dokument je označen kot veste z stopnjo državno skrivnost zato je bil temu primerno v ministrstvu tudi hranjen in ni bil hranjen v obveščevalno-varnostni službi. Videl sem ga takrat, ko smo delali že prej omenjeno primerjavo med tem zapisnikom in pa med zapisnikom logistične službe in pa videl sem ga takrat, ko sem ga kopiral na pisno zaprosilo pristojnega oziroma takrat nepristojnega ampak tudi skupine tožilcev za posebne zadeve katerim je bil en izvod poročila tudi predan.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Koliko izvodov ste naredili?

DAMJAN REŽEK: En izvod.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kdo je odobril kopiranje in zakaj?

DAMJAN REŽEK: Posebna skupina oziroma skupina tožilcev za posebne zadeve je dvakrat ali trikrat pisno od obveščevalno varnostne službe zahtevala ta dokument glede na to da se ni nobena izmed podanih kazenskih ovadb nanašala na vsebino tega dokumenta in mi pač tega dokumenta kot prilogo niti kazenske ovadbe niti poročila nismo odstopili. Se mi zdi po tretjem njihovem zahtevku ali zaprosilu je bilo odloženo, sedaj kdo je to odločitev dal ne bi vedel, ker to pač ni v moji pristojnosti, da se jim ta dokument izroči. Jaz sem dobil nalogo, da dokument skopiram. Narejena je bila ena kopija in predala sva ga glede na že prej omenjeno visoko stopnjo tajnosti skupaj s takratnim direktorjem Miklavčičem na skupini tožilcev za posebne zadeve.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: On je bil pa direktor takrat.

DAMJAN REŽEK: On je bil direktor obveščevalno-varnostne službe v letu 1994.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Se pravi komu ste vi to predali?

DAMJAN REŽEK: Vodji skupine gospe Brezigarjevi.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Veste vi, torej pri sprejemu gotovinskih plačil ali ste videli, če so se vodile kakršnekoli evidence o tem.

DAMJAN REŽEK: Obstaja več izjav, da naj bi se te evidence vodile, da naj bi vodil gospod Cimerman vendar mi nismo prišli do nobenega dokumenta ki bi, bom rekel, zbirno prikazoval kakršnokoli gotovinsko poslovanje.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: In na podlagi česa pa vi sklepate, da je gospod Cimerman vodil?

DAMJAN REŽEK: Kot sem omenil na podlagi izjav delavcev, ki so bili takrat v 6 upravi.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Veste, vam je bilo poznano potem kje se je hranila gotovina dobljena od prodanega orožja in streliva?

DAMJAN REŽEK: Po izjavah naj bi se hranila v blagajni gospoda Painkiherja na Župančičevi 3 se mi zdi da je bil takrat sedež obveščevalno-varnostne službe.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ali veste, glede na to, da so se te službe izselile iz Župančičeve na Kardeljevo, veste kako je ta selitev potekala oziroma kdo je sodeloval pri selitvi?

DAMJAN REŽEK: Jaz takrat nisem bil še tukaj zaposlen, tako da bi to težko rekel. Bom rekel kakršnekoli podrobnosti povezane s temo današnjega zaslišanja, ki bi se dogajale v času selitve mi niso poznane.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Vam je bilo poznano kako so tekli izvoza, to je odpiranje meje za izvoz orožja in streliva? Kdo je to odpiral in kdaj?

DAMJAN REŽEK: Kot sem že prej omenil o tem je obstajal obrazec, na katerega je bilo treba navesti kateri mejnih prehod in kdaj naj se odpre in dokument je moral biti podpisan s strani dveh ministrov, za obrambo in za notranje zadeve. Teh dokumentov je kar lepo število v arhivu ministrstva za obrambo

in tudi v prilogi primopredajnega zapisnika je bilo lepo število teh dokumentov.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Je kakšna evidenca, tudi carinske so se vodile ob izvozu orožja.

DAMJAN REŽEK: Nobeni, da bi carina kakršnekoli uradne evidence vodila ne. To kar sem prej omenil, uvozne carinske deklaracije, tukaj je šlo za uvoz tehničnega blaga, kupljenega v tujini.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Vam je poznano, kako so potekale komunikacije med ministrstvom za obrambo in enotami oziroma skladišči orožja in streliva pri prodaji orožja in streliva. To pomeni ne, sedaj če sem vas jaz prav razumel en da je bil dogovorjen, to kar je v tem zapisniku med gospodom Ivanom Janšo in gospodom Jelkom Kacinom, drug del je bil pa gotovinski. V tem gotovinskem delu, če sem vas prav razumel so kupci prišli s svojimi zahtevami. Na 6 upravi je nekdo te zahteve pregledal, pogledal, če lahko te stvari dobijo, nekdo je sestavil potem tudi cenik za vse te stvari in predlagal, oni so potem to plačali in kako so potem te komunikacije od tam naprej potekale, da je ta kupec lahko prevzel iz skladišča orožje in ga peljal prek meje?

DAMJAN REŽEK: Pot je bila približno tako kot ste jo sedaj opisal s tem da tisti dokument jaz ne bi imenoval cenik, to ni bil nek dokument kjer je nekje visel in bi pogledali ampak kot sem prej omenil je bila na nekaterih dokumentih ki smo jih našli za roko pripisana vrednost posamezne vrste orožja.

No, ko je bila izražena potreba, to je razvidno iz dokumentacije po vrstah orožja, ki so jih pač uporabniki želeli je bila vključena služba za logistiko, ki je lahko prav zaradi tega tudi izdelala že večkrat omenjeni dokument o vrstah in količinah predanega orožja, vodja službe, sedaj ne vem ali je imel takrat naziv direktor, načelnik je izdelal dokument, ki je bil z njegove strani podpisan in posredovan v skladišče s katerega je bilo potrebno orožje izvzeti.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: To bi vas rad povprašal še. Ali ste naleteli na račune v tujini?

DAMJAN REŽEK: Pri našem delu smo v enem primeru naleteli na dokument, ki kaže na račun v tujini, tu je šlo za nakup manjše količine orožja, tudi ta posel je bil že kar nekajkrat v javnosti omenjen. Šlo je za nakup koltov za potrebe delavcev obveščevalno-varnostne službe. V tem primeru je bila iz računa v eni izmed avstrijskih bank v Celovcu nakazano plačilo za to orožje. Šlo je za 68 milijonov italijanskih lir in ker je bilo, ker dobavitelj ni mogel dobaviti take količine orožja kot je bilo zahtevano je bilo 20 milijonov lir oziroma 20

tisoč nemških mark na ta isti račun tudi vrnjeno. O tem je bila podana tudi kazenska ovadba. Pristojno državno tožilstvo v ovadbi in tudi kasneje v dveh poročilih v dopolnitev kazenske ovadbe smo zaprosili da bi tožilstvo na podlagi njihovih pooblastil v zakonu o kazenskem postopku zaprosilo za pregled tega računa, če je bilo to storjeno mi pa ni poznano.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Režek lahko vi z gotovostjo trdite da na podlagi dokumentov, ki ste jih videli, da je obstajala trgovina z orožjem tudi za gotovino?

DAMJAN REŽEK: Na podlagi izjav, na podlagi dokumentov lahko trdim, seveda.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ste se ukvarjali tudi kaj s tem, da je bil del transporta orožja prek ozemlja Republike Slovenije, da so se potem tudi pridobivala podobna dovoljenja, kot ste jih prej omenili da so se ... odprla in da se je lahko to orožje pripeljalo. Ste se tudi s tem ukvarjali ali ne?

DAMJAN REŽEK: Tukaj mislite legalne nakupe orožja za potrebe Republike Slovenije ali nakupe za druge.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Za Republiko Hrvaško.

DAMJAN REŽEK: Ja. O tem obstaja tudi nekaj dokumentov in sicer za orožje, ki je bilo iz znanih razlogov pripeljano v luko Koper ne pa v katero izmed hrvaških pristanišč, tudi v teh primerih so jim bila izdana dovoljenja in omogočen transport prek Slovenije in potem prek državne meje na Hrvaško. To je bilo tudi vse, kar smo mi zaznali kot vlogo slovenskih organov pri teh poslih.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ste ... da bi se ob takem poslu kdorkoli izmed organov Republike Slovenije dogovarjal s temi ki so orožje prevajali o tem, da bi bilo potrebno ta posel tudi plačati? Ali je bilo to vse zastonj?

DAMJAN REŽEK: Niso prišli do podatka, vsaj jaz se ne spomnim da bi prišli do podatka, da bi kakršnokoli korist imel ali posameznik ali država od teh tranzitov.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Koliko je bilo pa po vašem mnenju strani tistega poročila ki sta ga podpisala obrambna ministra prejšnja, gospod Ivan Janša in pa sedanji gospod Jelko Kacin oziroma takrat? Koliko je bilo tistega poročila namreč mi smo to poročilo tudi si ogledovali ... (Nerazumljivo.) ... pravi tisto, ki ste ga predali gospe Barbari Brezigar.

DAMJAN REŽEK: To poročilo ni bilo prav zajetno. Sedaj če bi jaz razmišljal o takem poročilu bi si ga predstavljal bolj

debelega, imam ga pa zelo dobro v spominu in sicer bi ga lahko razdelili na tri dele oziroma na štiri dele.

Prvi del je uvod, ki govori o takratnem stanju v Republiki Sloveniji in o izvzemanju oziroma odvzemu orožja JLA posameznim občinam. Potem je del, ki se nanaša na trgovanje z Republiko Hrvaško, kjer je podrobno opisan posel z nafto, ker je bila dejansko količina orožja predana Republiki Hrvaški in zato dobi eno plačilo z nafto, kompenzacija o tem. Obstaja vsa dokumentacija na ministrstvu za obrambo. Od dokumentov odobrenih s strani takratnega ministra gospoda Ocvirka do dokumentov o predaji nafte družbi Petrol. In tretji del je trgovanje z Republiko Bosno in pa četrti in najobširnejši del so pa priloge v katerih kot sem že prej omenil je navedeno veliko število dokumentov o odpiranju državne meje.

Natančnega števila strani se pa ne bi spomnil. Vem da je bil dokument pisan na tem tankem parforiranem papirju z oznakami državna tajnost prek cele strani.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ampak takrat, ko ste vi to kopirali ste celega prekopirali in celega dali na tožilstvo?

DAMJAN REŽEK: Celega, veste to je bil cilj.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Potem z moje strani se vam za te reči zahvaljujem. Kolikor ne bo potrebe spoštovani kolegi, želi še kdo postaviti kakršnokoli vprašanje. Gospod Janez Per.

JANEZ PER: Ali smatrate, da sta lahko oba ministra, tako obrambni kot za notranje zadeve vedela za te posle v tistem času?

DAMJAN REŽEK: Mislite za posle pred predajo orožja?

JANEZ PER: To ja ampak za gotovino.

DAMJAN REŽEK: Ne to nismo, oba sta nedvomno vedel za posel predaje orožja, ker kot sem že omenil sta podpisala dokument o odpiranju meje. Nismo prišli nikjer bom rekel do kakršnekoli zaznave ali izjave oseb od katerih smo zbirali obvestila v katerem je bilo omenjeno konkretno, da je katerikoli od ministrov vedel za posel predaje. S tem da lahko pa iz stvari, ki so se kasneje dogajale, tukaj bi omenil morda dve zadevi, pa lahko posredno sklepamo, da sta ministra za to morala vedeti.

Omenil bi samo tožbo županije Zadarsko kninske, morda vam je zadeva poznana, kjer je subsidarno sta tožena eno izmed slovenskih podjetij, ki se je ukvarjalo s trgovanjem z orožjem in pa ministrstvo za obrambo in iz same tožbe je nedvomno razvidno, da je bila prejeta gotovina in pa morda še ena druga zadeva, teh zadev je več in so tudi opisane v enem izmed poročil na ministrstvu za obrambo, kjer je bila tožba neke

tuje avstrijske družbe, ime verjetno ni pomembno, kjer je šlo tudi za bom rekel neko terjatev do ministrstva iz ne do konca realiziranega posla nakupa orožja. To so posredni indici. Da bi pa o katerikoli izjavi bilo, bom rekel navedeno, da je minister ali za obrambo ali za notranje zadeve za gotovino vedel se pa ne spominjam.

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: Želi še kdo? Gospod Jože Jagodnik.

JOŽE JAGODNIK: Hvala za besedo. Morda najprej za opravičilo, kakšno stvar bom ponovil ampak očitno imamo oprava z gospodom Režekom, ki ima izjemen spomin.

Za začetek bi rekel, da vendarle govorimo s človekom, ki je preiskoval to zadevo in ne s človekom ki je sodeloval v morebitnih teh opravilih.

Najprej vprašanje ali se spominjate vi vsebine tistih vprašanj, ki so bila postavljena v parlamentu maja 1993?

DAMJAN REŽEK: Nekaterih se spominjam.

JOŽE JAGODNIK: Katerih recimo?

DAMJAN REŽEK: ... (Ni vključen.) ...

JOŽE JAGODNIK: Ali vam je znana ... teh odgovorov namreč naslovnik teh vprašanj, teh sem bil jaz, teh odgovorov nikoli nisem videl.

DAMJAN REŽEK: ... (Ni vključen.) ... s strani poslancev, še več, na vsa vprašanja smo odgovorili in ker pač ne gredo odgovori bom rekel v taki obliki kot jo mi izdelamo ampak odgovore potem predstavi minister, ne vem kakšna je bila usoda teh odgovorov.

JOŽE JAGODNIK: Se lahko vklopite zaradi zapisnika, ker avtomatsko se izklaplja razen pri tebi predsednik. Vi ste pripravili odgovore za tako imenovani politični kolegij pri vladi. Politični kolegij pri vladi je sestavljalo tedaj po mojem spominu pet ljudi, pet ministrov. Med njimi sta bila minister za obrambo in minister za notranje zadeve. V kolegiju je bil kolikor se spominjam tudi generalni sekretar vlade in še dva ministra, sedaj ta trenutek ne moram vedeti. Od tod je seveda zadeva šla ali pa ni šla na vlado in od tam je šla ali pa ni šla v parlament.

Moram vam reči da sem jaz vendarle videl tudi te vaše odgovore tedanje ampak preskočimo. Drugače bom vprašal. Če se prav spominjam ste rekli da ste zbrali, naprej kdo sta bila še ostala dva in kdo je bil vodja te skupine?

DAMJAN REŽEK: Vodja skupine je bil gospod Stane Smole in on je načelnik takratne tretje izpostave, to je bila izpostava

za Gorenjsko. On je bil vodja, načelnik, direktor skupine, ne vem kako, kakšno ime je imel. O tem obstaja pisni dokument, člana sva bila pa gospod Brane Lokač, on je bil takrat načelnik pete izpostave, to je bila izpostava v Ljubljani in pa jaz, ki sem delal v kriminalistični službi.

S tem da če dovolite bi rad vas popravil v prejšnjem izvajanju. Na političnem kolegiju vlade mi nismo predstavili odgovorov na vprašanja ampak kot sem že prej rekel delno in pa zaključno poročilo naše komisije. Šlo je pa to za razširjeni politični kolegij na katerem je bilo po mojem spominu prisotnih 18 članov vlade. Vsak od njih je dobil na vpogled in za čas sestanka uporabo delno in zaključno poročilo in da je po končanem sestanku proti podpisu tudi vrnil o tem obstaja tudi dokumentacija bom rekel v kabinetu vlade je obstal samo tisto dokument, ki je bil predhodno tja poslan.

JOŽE JAGODNIK: Sedaj ta tehnika deluje? (Da.) Da nadaljujem. Hvala za informacije, nisem vedel kdo je bil v tej preiskovalni komisiji, da tako rečem, v narekovajih seveda. Ampak dejstvo je, da ste vi imeli v letu 1994 osemnajst fasciklov materiala, ki so se nanašali, to ste dejali. Prav, na koncu preiskave osemnajst fasciklov, jaz sem pa dobil en sam stavek, pomemben stavek odgovorov ministrstvo za obrambo ni trgovalo z orožjem in v nadaljevanju, je pa zaznalo določene negativne pojave pri trgovanju z nekaterimi podjetji in je potem navedenih tam en kup zakonov po katerih so mi odgovarjali in en kup podjetij, od Orbisa pa do ne vem, nekih posameznikov itn. To je bilo dejstvo. Uradno torej jaz teh odgovorov nisem dobil oziroma moj odgovor na to, ki je seveda tu v dokumentaciji parlamenta je, da ministrstvo ni trgovalo. Sedaj pa pojdemo naprej. To je samo moja ugotovitev. Jaz bi rad izkoristil, ker imam prvič v življenju priložnost po tistem ko sem sestavil ta vprašanja in sestavljal sem jih sam na podlagi informacij ki sem jih imel, ... nisem imel pri teh vprašanjih, čeprav se mi ves čas lepi, kdo da bi naj ... (Nerazumljivo.) ... ta vprašanja postavljala ampak vendarle prvič imam priložnost se pogovarjati z nekom, ki se je kvalificirano ukvarjal s temi zadevami.

Še enkrat. Vi omenjate nekaj številčk ampak na vprašanje predsedujočega predsednika gospoda Mogeta vam ni uspelo odgovoriti za kakšno količino je po nekem vašem občutku šlo. Vi omenjate številke 500 tisoč, 10 milijonov ste omenili številko, ki se je pojavila kot nujno delo tistih ljudi, ki so to štel. Skratka sklepanje je, da je šlo za nekaj 10 milijonov, če govorimo o nemških markah, pa dajmo govoriti o nemških markah. Ali imate približen občutek, glede na to, da ste se seveda detajlno ukvarjali s tem, občutek ali pa eno oceno, za kakšen denar je šlo?

DAMJAN REŽEK: Jaz se pač celo življenje ukvarjam z kriminalističnim delom, kjer pač naši občutki niso pomembni

ampak govorimo samo na podlagi dejstev. Sedaj bi lahko kot dejstvo o številki, ne bi rad ugibal, omenil tisto primerjavo, katero sem omenil že prej in sicer primerjavo med količino orožja, ki je bilo predano po dokumentih uprave za logistiko in med količino orožja omenjeno v primopredajnem zapisniku. Mi smo to primerjavo naredili. Delo je bilo sicer dokaj enostavno, ker je bilo treba samo en kup številk sešteti in smo prišli do končnih rezultatov in zadevo smo tudi ovrednotili. Glede na to, da je bilo naše delo kriminalistično delo, delo za potrebe kazenskega postopka smo vzeli kot vrednost posameznega artikla do katerega smo lahko prišli najnižjo vrednost, to se pravi vedno delamo v korist osumljenca in po tej oceni je prišla razlika med temi poročili malenkost manj kot 11 milijonov nemških mark. To je mogoče edina številka na katero bi se upal osloniti kot dokazljivo, s tem da sem pa že prej omenil da so se pa, če rečem tržne cene dnevno spreminjale.

JOŽE JAGODNIK: Še tu podvprašanje. Za kakšno obdobje, v kakšnem obdobju, v kakšnem času?

DAMJAN REŽEK: Vsa dokumentacija, ki je obstajala o predaji orožja Republiki Hrvaški in Bosni in Hercegovini.

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: Vas smem za razjasnitev samo to povprašati. Sedaj ko se pogovarjate, toliko da bo jasno, za zapisnik tudi. V primopredajnem zapisniku je bilo orožje ovrednoteno, je prav?

DAMJAN REŽEK: Ne, zapisane so bile ocene.

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: In je bilo potem tudi končna vsota koliko je v Hrvaško in koliko je šlo v Bosno in Hercegovino.

Vi ste pa potem ovrednotili orožje, ki naj bi bilo prodano ne iz tega zapisnika ampak po ocenah te službe za logistiko.

DAMJAN REŽEK: Pardon, ne po ocenah, po dokumentih službe za logistiko. Tukaj so bile razlike, recimo jaz imam v spominu pri avtomatskih puškah nekaj tisoč kosov. Ostalo mi je v spominu ogromna razlika, se mi zdi da 6 milijonov kosov pri municiji iz avtomatske puške, če vzamemo ceno pol marke za kos je to dokaj enostavno izračunati, tako da mi smo to ovrednotili po najnižjih številkah, ki so bile iz teh dokumentov razvidne. Tako da razlika je samo v količinah, v enem in drugem poročilu in ko so potegnili črto je prišla ven ta razlika.

JOŽE JAGODNIK: 11 milijonov mark po najnižjih cenah, pustimo sedaj količino ampak vnos takšne količine deviz na neko monetarno območje pomeni vendarle neko vznemirjenje. Če te revizije sedaj nekdo prinese, da zelo poenostavimo in vi se

sedaj s tem ukvarjate, v Ljubljansko banko boste verjetno ali **367**
pa v katerokoli banko, da ne delamo reklame, sedaj celo
obstaja preciz, da je treba seveda ugotoviti poreklo tega
denarja. Ta denar seveda ni šel v banko kolikor sem jaz
razumel. Ta denar je krožil oziroma je bil porabljen delno za
to, ono tretje, na to bomo še prišli. Ali je bilo možno
ugotoviti poreklo tega denarja?

DAMJAN REŽEK: Ne v fazi našega dela tega porekla ni bilo
moč ugotoviti razen v, bom rekel, primerih, kjer je bilo na
dokumentu napisano za koga, za katero občino ali pa za katero
županijo gre, torej lahko sklepam, da je pač denar prihajal iz
tega območja v tuji državi, na kakšen način je bil pa tam
zbran mi pa ni znano.

JOŽE JAGODNIK: Prav. Sedaj pa naprej, k porabi tega
denarja bi rad prišel. Vi ste omenili tri možnosti za porabo
tega denarja, delno za nakup osebnih avtomobilov, ki so bili
realizirani mislim da tam nekje v Celovcu, avtomobili so se
pripeljali ne da bi bile zanje plačane carinske dajatve in so
se razdelili posameznim uslužbencem vojaškega oziroma VOMA,
služba jih je uporabljala. Med njimi so bili avtomobili, ki so
bili uporabljeni tudi za vodjo te službe, mislim prestižni
avtomobili, tudi ministra itn. Je bilo to točno? Vam je znano
kaj o avtomobilih?

DAMJAN REŽEK: Vse mi je znano o avtomobilih, ker o tem
obstaja vsa dokumentacija, tako da tukaj ugiba ni.

JOŽE JAGODNIK: Jaz bi vendarle vas vprašal, koliko je bilo
teh avtomobilov? Po mojih vedenjih jih je bilo 26.

DAMJAN REŽEK: V ministrstvu ne obstaja dokumentacija o 26-
ih avtomobilih. Jaz se to bolj spominjam vrednostno. Šlo je za
nekaj prek 400 tisoč nemških mark o katerih obstaja dokument,
da so bile zamenjane v avstrijske šilinge. Avtomobilov je bilo
po mojem spominu 14, od tega je bilo 12 bom rekel normalnih
vozil. Bili so to Fiat Tempra, Citroen ZX, se mi zdi da en
Renault Clio in pa dva luksuzna Avdia, ki sta bila pa za
uporabo vodilnih delavcev.

JOŽE JAGODNIK: Gremo naprej. Za te demodulatorje, kot ste
rekli je bila namenjena naslednja količina denarja, ti
demodulatorji so bili kupljeni v Ameriki in niso bili
dobavljeni po mojih informacijah.

DAMJAN REŽEK: Demodulatorji so bili zaplenjeni in tudi jaz
nimam vedenja o tem ali so bili kasneje dobavljeni ministrstvu
za obrambo ali ne.

JOŽE JAGODNIK: Kakšna je bila cena za to? Koliko ste plačali, koliko je Slovenija plačala?

DAMJAN REŽEK: Ta posel je podrobno vpisan v poročilu. Cena če se ne motim je bila 464 tisoč ameriških dolarjev vendar tukaj govorimo o ceni, ki je bila plačana ameriškem dobavitelju, to je bila če se ne motim družba Vortington. Vmes sta bila še najmanj dva posrednika, tako da količina denarja ki je bila plačana prvemu posredniku pa ni bila ugotovljena.

JOŽE JAGODNIK: Potem ste rekli, da je del denarja bil porabljen za neke druge nabave ministrstva za obrambo, kar je evidentirano pri carinski upravi. Lahko kaj o tem poveste?

DAMJAN REŽEK: Kot sem že omenil smo dobili od ministrstva za notranje zadeve dokumentacijo, tukaj gre za uvozne zaključke v tistem času so se pri vsakem uvozu še izpoljevale tiste obvoznice ... deklaracije en tak ogromen papir z mnogimi podatki s katerih je razvidno da je bilo določeno blago dobavljeno ministrstvu za obrambo, to blago je bilo tudi, bom rekel, povsem legalno uvoženo, ko pa smo skušali pridobiti od finančne službe podatke o vplačilu pa nismo smeli ugotoviti zato tudi iz tega lahko sklepamo, to je spet posredno sklepanje, da je bilo pač plačano iz enega drugega fonda. Tudi ena izmed podanih kazenskih ovadb je bila podana prav po starem členu 132, to je kdor ustvarja ... fond v tujini itn. tako da tudi to je bil predmet naše obdelave.

JOŽE JAGODNIK: Mi lahko tudi o kakšni številki poveste kaj?

DAMJAN REŽEK: Ta številka mi je ušla iz spomina, prej sem pa omenil številko, ki je bila v izjavi takratnega vodje odseka za tehniko, kjer je govoril o približno milijonu 800 tisoč nemških mark.

JOŽE JAGODNIK: Poglejte, če sedaj to seštejemo, zelo amatersko seveda, 400 tisoč mark pa 400 tisoč dolarjev, se pravi 800 tisoč mark in pa milijon 800 tisoč mark bi vse skupaj zneslo okoli 3 milijone mark. Vi ste govorili o 11 milijonih mark. Jaz sem v svojih vprašanjih v drugem odstavku napisal, da se popolnoma zavedam nalog, ki jih je država imela pri osamosvajanju in da nekatere stvari v tedanjem času pač niso mogle in smele biti transparentne toda mene je ves čas preganjala samo ena zadeva. Ali se je kdo pri tem okoristil? Če sedaj zelo si logistično sklepamo o teh računih, morda so bile še druge nabave o katerih vi niste govorili in jaz sem prepričan da so seveda bile in če je po najnižjih cenah, ki jih vi ugotavljate v vašem poročilu, ker greste v korist osumljenca, ... nujna predpostavka, vendarle nastane neka razlika. Jaz seveda ugibam kje ta razlika je. Dokumentacije ni

v tem primopredajnih zapisnikih oziroma v tej dokumentaciji, da tako rečem sem zasledili tudi podatek, da je bilo to v nekem trenutku skupaj z dokumenti odnešeno s strani gospoda Lovšina, gospoda mislim da je Krkovič itn. S to gotovino se je delalo tako kot se v normalni državi ne more delati ampak to lega niso bila več tista najbolj kritična za osamosvajanje ampak se sedaj zanašamo na ta leta nazaj. To je seveda moj komentar k temu. Jaz vas ne bom vlekel za jezik, ker pač to ni bila vaša naloga.

Pač pa, vi ste korektno sklepam, predajali zadeve na tožilstva tam, kjer pač je tudi mesto za razčiščevanje. Tožilstvo v tistem trenutku oziroma tudi v letih kasneje ni reagiralo. Sprašujem pa vas ali ste bili, potem ko ste oddajali posamezne sklope suma kaznivih itn. dejanj na tožilstvu kadarkoli dodatno zaslišani kot priča, dodatno povabljeni kot kriminalist za dopolnitve. Enkrat ste omenili da ste bili za dopolnitve teh aktov potrebnih za delo tožilstva.

DAMJAN REŽEK: Tožilstvo krminalistov ne vabi v fazah, ko je zadeva na tožilstvu kot priče, ima pa tožilec po zakonu o kazenskem postopku možnost, da od tako od policije kot od obveščevalno varnostne službe, ki ima enaka pooblastila zahteva poročilo v dopolnitev podane kazenske ovadbe in jaz sem omenil da teh zahtev za dopolnitev je bilo kar nekaj in mi smo na vse odgovorili in lahko rečem, da kar je bilo s strani tožilstva zahtev do nas oziroma do ministrstva za obrambo smo vsem ugodili oziroma na podlagi veljavnih predpisov smo bili to tudi dolžni storiti.

JOŽE JAGODNIK: Ali so vam znane usode ovadb?

DAMJAN REŽEK: Ne.

JOŽE JAGODNIK: Ali vas lahko tako vprašam? So bile vaše ovadbe oziroma vaš material tako nepopoln in tako amaterski, da si tožilstvo ni moglo kaj pomagati s temi stvarmi.

DAMJAN REŽEK: Glede na to, da se z zatiranjem kriminala ukvarjam celo svoje življenje upam, da ti izdelki niso bili tako slabi. Zakaj sem pa prej pa samo za intermezzo tako odločno odgovoril da ne. To je ena izmed prvih stvari, ki sem se jo naučil v kriminalistični službi, da kot sebe daš kazensko ovadbo, za katero si prepričan, da stoji in da si za kaznivo dejanje, ki je bilo storjeno opravi pravega človeka se za usodo ne zanimajo preveč, ker si lahko na koncu razočaran. To samo toliko za intermezzo.

JOŽE JAGODNIK: Mislim da bom sklenil moja vprašanja. Rad bi izvedel gospod Režek od vas oziroma kot predstavnika te komisije oziroma preiskovalne ali kako ste se imenovali koliko

pisnih izjav ste vi dobili. Koliko po številu? Koliko ljudi ste obdelali kot vi temu rečete in ali mislite da ti ljudje za temi pisnimi izjavami stojijo še dan danes?

DAMJAN REŽEK: Po mojem spominu, upam da me ne vara, bi moralo biti teh dokumentov zbranih od 42 oseb. Dokumenti so zbrani v registratorju, fascikel se reče pravilno registrator in sicer mi smo delali po takem principu. Z osebami smo opravili postopek zbiranja obvestil, to je edino pooblastilo, ki ga kriminalistična služba ima. Potem o zbranih obvestilih nekako kje nam pač lahko oseba s katero opravljamo ta razgovor pove kar hoče, lahko molči, lahko nas zavaja, lahko laže je bil napisan uradni zaznamek. Vsi so napisali tudi lastno ročne izjave. Te izjave so različno dolge. Od 2 vrstice od 15 strani. Tudi te so notri. Poleg tega pa smo s privoljenjem bom rekel večino teh razgovorov tudi posneli. Razgovori so bili snemani na uhr, to je ena naprava tako velika da se ne skriva na mizi in o tem obstajajo tudi v arhivu ministrstva za obrambo trakovi. To je, bom rekel, 42 oseb od katerih smo v prvi fazi zbirali obvestila. Kasneje smo pa po posameznih zadevah opravili še mnoge razgovore, tako da je bilo recimo treba opraviti razgovor v logistični službi in smo opravili razgovor, ko je bilo treba v finančni službi spet razgovor ampak teh, bom rekel, osnovnih dokumentov ali pa osnovnih mapc, vsak od teh iz ... ima svojo mapco je po mojem spominu 42.

JOŽE JAGODNIK: Jaz se dobro spominjam nekega pripetljaja iz Dolenjske. Je bil objavljen v vseh sredstvih obveščanja, tam ob neki nesreči bi naj nekdo pozabil en kovček in v tistem kovčku naj bi bilo, na pamet rečem ali 300 tisoč ali 500 tisoč nemških mark. Nikoli se ni vsaj po tem kar jaz vem ugotovila identiteta, lastništvo tega. Nihče se ni pokazala zainteresiranega za to, so pa to pripisovali tudi morebitnemu poslu z orožjem. Ali bi lahko kaj o tem povedali?

DAMJAN REŽEK: Ne poznam, te zadeve ne poznam in tudi nisem slišal še zanjo.

JOŽE JAGODNIK: Sedaj pa čisto moje zadnje vprašanje. Ali ste imeli kdaj težave zaradi preiskave, ki ste jo vodili?

DAMJAN REŽEK: Ne, nikdar nobenih težav.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Ivan Kebrič.

IVAN KEBRIČ: Dve vprašanji. Prvo. Ko ste preverjali tole dokumentacijo in gledali ali je bila kje popravljena postavka količine ali cene ali zneska? Vsak se lahko zmoti, toliko poznamo iz knjigovodstva, ali ste zasledili kakšen tak popravek?

DAMJAN REŽEK: To mislite v dokumentih o orožju, ki je bilo predano iz posameznih skladišč. Včasih je bilo kaj popravljeno, mogoče je bila zahteva prositelja ali pa uporabnika večja kot je bila pa možnost in v tem primeru je bila zaprošena številka prečrtana in napisana številka, ki je bila predana.

IVAN KEBRIČ: Sem razumel, da to gre za količino. Kaj pa za ceno ali znesek, to se pravi zmnožek ali pa potem vsoto?

DAMJAN REŽEK: Na teh dokumentih, ki govorijo o predajo vrste in količine orožja iz posameznega skladišča ni cen orožja gor. Kot sem že omenil je v tej množici dokumentov samo par dokumentov na katere je kasneje z roko pripisana vrednost blaga in te vrednosti za posamezni artikel so na različnih dokumentih različne.

IVAN KEBRIČ: Kako ste pa potem lahko ugotovili ali se izdane količine za zahtevanimi in z ozirom na popravke količin potem cene in zneski strinjajo, da je prišlo do neke vsote?

DAMJAN REŽEK: Mi smo vsoto oziroma vrednost blaga ugotavljali samo v tem primeru, ki sem ga že omenil ..., ko smo naredili primerjavo med temi dvema dokumenti, ki sta vsebovala nekako zbirno količino predanega orožja na posameznih dokumentih, tudi referent, ki je iz posameznega skladišča predal orožje ni niti vedel zakaj se gre niti ni razmišljal o kakršnikoli ceni orožja tako da na teh dokumentih je navedena samo količina in vrsta orožja seveda.

IVAN KEBRIČ: To razumem ampak v dokumentaciji na ministrstvu, ko je bila količina pomnožena krat ceno, znesek in zneski izračunani v sumo v vsoto je potem ... na tej osnovi prišlo do določene količine gotovine. Ali ste to preverjali, da je to res tako, kot je tam iz tega dokumenta na koncu izhajala, da je to bilo recimo 15 ali 20 ali kakršnakoli vsota iz tega ali je ta vsota pravilna ali ni pravilna?

DAMJAN REŽEK: Tam, kjer je bilo to na podlagi razpoložljive dokumentacije možno to smo ugotavljali in kot sem že prej omenil recimo pri poslu predaje orožja ki je bila kompenzirana z nafto obstaja vsa dokumentacija in je bilo to narejeno in sem rekel se številke ujemajo. Kjer so bile pa bom rekel količine orožja predane nimamo dokumentacije o plačilu se pa pač to ni dalo narediti. Še enkrat povem, kjer je bilo to možno je to bilo narejeno in tam se podatki oziroma številke natančno ujemajo.

IVAN KEBRIČ: Naslednje vprašanje samo še to. Prav gotovo je obstajala možnost, da je nekdo odtujil en del gotovine, ki

je bil pač deponiran kot ste povedali kje je bil deponiran, d³⁷² tistega momenta, ko pa je bil izdan en del gotovine in prav gotovo iz tega je nastal nek saldo in ali ste preverjali to možnost in naleteli na določen sum ali pa možnost, ne možnost določene razlike med stanjem kakršno bi moralo biti in stanje kakršno ste ugotovili. Temu pravimo drugače naredimo inventuro tega in se ali se ujema vse tako ali pa obsojajo oziroma so nastale določene razlike.

DAMJAN REŽEK: Glede na to, da nismo prišli do dokumentacije, ki bi govorila o kakršnemkoli dnevnem stanju gotovine v blagajni seveda o tem težko govorim. Nismo tudi prišli do, bom rekel, nobenih zaznav ali pa nobenih dokazov o tem, da je bila gotovina odtujena, to sem omenil že prej. Glede na količino denarja o katerem se govori pa taka možnost seveda obstaja in sedaj če gledamo s stališča kriminalistične stroke bi morda lahko indic prekomernega bogatenja v tem primeru uporabili ampak to je že, bom rekel, izven pristojnosti do naše komisije ker pač kot sem rekel smo se ukvarjali samo z zadevami, ki se jih je dalo dokazati.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Če prav razumem. To pomeni, da ni bilo nikakršnih knjigovodskih zapisov pri gotovinskem poslovanju in da se je to delalo iz roke v roko ali če sem vas prav razumel je te stvari popisoval in delal delavec te uprave gospod Franci Cimerman in je še sedaj tam v službi in on bi vam moral potem nekako te podatke povedati. Mislim za dobro teh ljudi, ki so imeli opravka z gotovino, da ne pade nikakršen sum na njih bi bilo dobro, da bi to poslovanje z gotovino bilo nekje popisano. Ampak če sem vas gospod Režek jaz prav razumel, da ministrstvo za obrambo nima razpoložljive dokumentacije, ki je potrjevala ne višino in ne vrsto gotovinskega prometa ki se je razvija, to pomeni, da se to plačevalo iz roke v roko.

DAMJAN REŽEK: Dokumentacija, ki bi o tem govorila, kot sem že prej omenil nismo našli. Po izjavah naj bi se taka dokumentacija vodila in sicer naj bi jo vodil gospod Cimerman, tako da lahko o teh plačilnih iz roke v roko sklepamo na podlagi danih izjav. Bi bila pa zadeva, to se močno strinjam z vami, veliko enostavnejša, če bi v kakršnikoli obliki obstajala neka evidenca o prejetem denarju o predanem orožju. Mi smo z gospodom Cimermanom tudi v fazi ... obvestili, opravili tri razgovore in v dokumentaciji so tudi uradni zaznamki o razgovorih z njim in pa njegove izjave.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: In ali vam je povedal potem kako je to potekalo oziroma kakšne knjige je vodil?

DAMJAN REŽEK: Ne, njegova izjava je ena izmed tistih, ko sem jih prej omenil gospodu Jagodniku, ki je dolga dve vrstice.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ali potem to pomeni da kljub temu da so bili taki pojavi, torej z gotovino, torej vi ste račune videli. Te račune nikjer v knjigovodski evidenci niso imeli nobenega izkaza in ničesar in kljub temu, da je po izjavah njegovih sodelavcev gospod Franci Cimerman to počel je on bil še naprej uslužbenec, torej samo v tako zaupnem delu ministrstva za obrambo kot je obveščevalno-varnostna služba.

DAMJAN REŽEK: On je še uslužbenec obveščevalno-varnostne službe.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Izvolite gospod Jože Jagodnik.

JOŽE JAGODNIK: Imeli ste indic prekomernega bogatenja. Kot kriminalista vas sprašujem. Ali ste prišli do razmisleka ali pa do potez, ali ste razmišljali o tem, da bi te indice na posameznih osebah...

(Menjava strani kasete.)

(Nadaljevanje-Jagodnik) ...posebej zaradi tega, ker ste verjetno tudi pri vas, pri vaših seštevkih prišli do nekih razkorakov med ... pa med gotovinskim varčevanjem.

DAMJAN REŽEK: Seveda smo o tem razmišljali, v tej smeri smo tudi skušali zbrati določena obvestila in podatke vendar je na žalost pridobivanje teh podatkov vezano na podatke iz tujine, tako da tukaj nismo uspeli, je pa razvidno iz dokumentacije hranjenja na ministrstvu za obrambo kaj bilo v tej smeri storjeno predvsem tukaj mislim da na poskus ugotovitve prometa prek nekih posredniških firm, ki so se ne samo pri poslu z demodulatorjem ampak tudi pri drugih poslih, kar je razvidno iz že večkrat omenjenih OCD-jev pri teh poslih pojavljale.

JOŽE JAGODNIK: Za katere ljudi naj bi šlo?

DAMJAN REŽEK: Tukaj naj bi šlo za firmi, ki sta nastopali kot posrednika, to je firma Hilbrug, o teh zadevah lahko govorimo, ker so bile že v vseh časopisih večkrat objavljene, katere lastnica je gospoda Nada Ilc in pa firma Elektrikal ... inženiring, katere lastnika sta po pridobljeni boniteti družbe Dam&Brad street gospod Andrej Lovšin in pa Franci Cimerman.

JOŽE JAGODNIK: In zakaj niste imeli poguma pridobiti ... informacij iz tujine.

DAMJAN REŽEK: Mi smo ta pogum imeli, smo tudi zaprosili, tudi v tujini bili na razgovorih ampak enostavno nismo uspeli. ... interes države katero smo prosili ... (Nerazumljivo.) ... katero smo prosili. Tukaj je bilo kar nekaj aktivnosti in kot sem že rekel tudi v tujini smo bili s ciljem tega ugotavljanja.

JOŽE JAGODNIK: Vi ste vendarle rekli da je samo en račun bil ugotovljen in to tisti račun s katerim je bilo plačanih borih 68 milijonov lir, to je 68 tisoč mark in še to, ker dobavitelj ni mogel vsega dobaviti je plačal nazaj 20, tako ste rekli.

DAMJAN REŽEK: 68 milijonov lir je bila vrednost blaga ki naj bi bila kupljena in ker pač dobavitelj ni bil sposoben vsega dobaviti je predplačila vrnil na ta račun. Tukaj sem mislil kot račun, ki ni pripadal nikomur. Ostali računu so pripadali firmam, pa je bil račun firme Hilbrug uradno odprte firme v eni izmed tujih držav, drugi račun je bil uradni račun te firme, tako da o teh računih ne govorimo kot o nekih nelegalnih ali črnih računih. To so računi, ki pripadajo firmi, ki ima svoje ime, svojega lastnika, svoj sedež itn.

JOŽE JAGODNIK: In račune teh firm, ki so bili legalni računi, se je tudi iztekel pa vaš znan denar iz gotovinskega toka, ki je nastajal.

DAMJAN REŽEK: Ja razen če dopuščamo možnost, kateri pa ne verjamem, da so nam oni to dali brezplačno. Kot sem že navedel so oni na določenih carinskih dokumentih navedeni kot dobavitelj. Sedaj vsaka normalna firma dobavi blago takrat, ko ga dobi plačano ali pa ko dobi garancijo plačila, tako da v kolikor nam niso blaga podarili je bilo izvršeno plačilo.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Če smem samo še tole povprašati. To, kar ste opazovali, promet denarni se ni odvijal samo prek računov ... (Nerazumljivo) ... ampak kolikor sva imela midva možnost videti to v določenih dokumentih se je ta promet odvijal tudi tako, da so določeno gotovino nekateri pripadniki obveščevalno varnostne službe nesli v torbah prek meje.

DAMJAN REŽEK: To sem omenil mogoče malo nerazločno že dvakrat danes v izjavi vodje odseka za tehniko, ki je povedal, da je bila tehnika nabavljena zunaj in sicer prav na ta način, da so fantje dobili naročila kar naj si kupi, gotovino in šli v tujino to blago kupiti in seštevke tega blaga je po njegovem spominu tam nekje milijon 800 tisoč nemških mark. Veliko lažje bi bilo, če bi si pač tam ogledali njegovo izjavo in pa uradni zaznamek.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: ...če sem vas prav razumel tudi med izvajanjem, ko ste rekli da so imeli pa en račun v Celovcu. Na čigavo ime je bil ta račun?

DAMJAN REŽEK: To nismo uspeli ugotoviti. Ugotovljena je bila številka računa in pridobljena sta bila dva bančna dokumenta in oba dokumenta sta bila tudi posredovana tožilstvu kot priloga kazenske ovadbe in sicer je na računu kot vplačnik in pa kot prejemnik sredstev, ki so bila nazaj vrnjena kot predplačilo naveden gospod Franci Cimerman v Celovcu, s tem da na dokumentu ni nobenega njegovega podpisa, tako da tukaj dopuščam možnost, da je bilo njegovo ime lahko zlorabljeno.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Sedaj če pogledamo z vidika varnosti države za katero vlada kot je moramo vsi skrbeti bi lahko tudi tako tezo nekje verjetno postavili, če pri nas ni bilo nobenega popisa gotovinskega poslovanja. Gotovinsko poslovanje je pa v veliki meri obstajalo in če ste vi gospod Režek dejali, da so ljudje denar prinesli v gotovini na ministrstvu so ti ljudje potem tudi dobili neko potrdilo, omenili ste celo krajo tega potrdila iz enega avtomobila in so s tem potrdilom potem orožje prepeljali in šli na drugo stran, v drugo državo in če ima sedaj druga država te dokumente pri sebi Republika Slovenija pa nima nobenega iz teh dokumentov pri sebi, potem to v zelo čudno luč meče oziroma lahko vsakdo izsiljuje človeka, ki je to gotovino prejel, njemu podpisal, on pa za to gotovino nima nobenega blagajniškega dnevnika, da je to gotovino dejansko državi podaril. Kaj o tem menite?

DAMJAN REŽEK: Jaz se z vami seveda močno strinjam. Mi smo se vsi, ki smo se pač s tem problemom ukvarjali tega močno zavedali in to je tudi zadnji odstavek našega poročila poslanega na vlado, da lahko v kolikor država, ki je od nas to blago kupila o tem posreduje dokumentacijo lahko to pomeni s proti obveščevalnega vidika ogroženost naše države, to je v tem poročilu navedeno. Kasneje smo prišli pa tudi do potrditve, da je vsaj Republika Hrvaška centralno zbirala vso dokumentacijo in sicer to v že omenjenem uradnem zaznamku za enim izmed kupcev je to zapisano kot njegova izjava in če je možno bi vas napotil na ogled tega uradnega zaznamka v arhivu ministrstva za obrambo. Hvala lepa. Želi še kdo? Gospod Rudi Petan.

RUDOLF PETAN: Kolega se je prej javil. ... (Ni vključen.) ... Mi lahko poveste vsaj mesec približno kdaj? Februar.

Bili ste član pač neke komisije, ki ste jo omenil, saj ni važno, kako se ji reče. Je bila to komisija obveščevalno varnostne službe ali je bila to komisija v okviru Morsa? OVS-a.

DAMJAN REŽEK: Ker edino naša služba ima pooblastila da je lahko ciljem dokazovanja kaznivega dejanja zbirala obvestila, vabila k sebi ljudi itn.

RUDOLF PETAN: Potem naslednje. Omenil ste izjave, ki pričajo o tem, da so bila plačila tudi z gotovino, pa me zanima ali imate izjave prič, ki so to videle ali izjave kot posredno, da so nekateri drugi videli. Recimo gospod odide, pa mi pove, pa jaz rečem ja, on je to videl, vi pa imate moje informacije kot verodostojne. Ali so to bile te izjave ali so bile direktne izjave očitvidcev.

DAMJAN REŽEK: Oboje in izjave očitvidcev oziroma ljudi, ki so ta denar prištevali in izjave ljudi, ki so posredno recimo, ravno včeraj je bil pri meni kolega ta in ta in se je potožil da je moral peljati veliko količino denarja, da ga je bilo strah v tem smislu, skratka obe vrsti izjav obstajajo.

RUDOLF PETAN: Potem rekli ste tudi da so dokumenti, ki dokazujejo, da je šlo za gotovinsko plačilo. Mi lahko poveste, kakšni so ti dokumenti, v kakšnem kontaktu ali je to direktno ali je to zapisnik ali je, omenil ste ... od tistih avtomobilom, ki je tudi nekdo. Za kakšen dokument je to šlo, tako na splošno.

DAMJAN REŽEK: Eden od teh dokumentov je dokument, ki sem ga omenil, ki je v policijskem zapisniku naveden kot dokument odtujen iz vozila kupca. Potem drugo je izjava enega izmed tujih državljanov, ki je osebno predal denar na ministrstvo za obrambo in to je ta dokument na katerega sem vas napotil, če ga je možno vpogledati. Tretje pa nedvomno predstavljajo plačila, ki so bila izvršena za določeno blago, ki niso bila izvršena iz sredstev proračuna in se potem postavlja vprašanje in hkrati se dobi tudi odgovor od kod to.

RUDOLF PETAN: Omenil ste, da po vaših, verjetno oceni komisije, si predstavljam, je neka razlika 11 milijonov mark, jaz vem da ni pomembno, je to procent ... (Nerazumljivo.) ...

DAMJAN REŽEK: Se opravičujem. Tukaj bi vas popravil. To ni ocena, to je pisni izdelek izdelan na podlagi dokumentacije. Ocena bi bila, če bi uganjevali, tukaj gre pa za večjo in manjšo številko in ta razlika je 10 milijonov 700 tisoč mark natančno.

RUDOLF PETAN: Drugo. Zanima me ali je bilo sosednjim državam Hrvaški, Bosni ali pa še komu mogoče podarjeno kaj orožja. Enostavno orožje je za nas neuporabno pa je bilo recimo pač v tistih časih podarjeno, sedaj država ni pomembna ali je to Hrvaška, Bosna ali kdorkoli. Zanima me, če je bilo tudi kaj takega, če ste zasledili kakšne take dokumente ali pa

mogoče po res taki minimalni ceni, da se reče za en dolar dobiš 10 tankov, si izmislim primer. 18.5.2011

DAMJAN REŽEK: Iz nekaterih izjav je razvidno, da del orožja po mojem spominu in pa tudi vsem vojaške opreme je bilo v določeni fazi, predvsem na začetku podarjeno Republiki Hrvaški.

RUDOLF PETAN: ... (Ni vključen.) ... Dobro. Potem naslednje. Ali veste čemu služi tista oprema, ki je bila zasežena. ... (Ni vključen.) ... Zanima me, če veste čemu ta oprema služi? ... ker je ni.

DAMJAN REŽEK: Ne vem natančno, ker sem povsem netehnični tip, glede na to, da je bila pa oprema na seznamu pod embargom pa mislim da gre za neke vrste specialno tehnično opremo, ker drugače bi bil uvoz dovoljen.

RUDOLF PETAN: Pa naslednje vprašanje. Ste mogoče tudi pri dokumentaciji kje zasledili, kdaj je bilo možno Sloveniji kot državi, mi smo se sicer res razglasili v juniju leta 1991 za samostojno državo vendar pravni red je še vedno veljal jugoslovanski, tako smo tudi zunaj tretirali. Od kdaj je lahko država Slovenija čisto regularno kupila orožje, to se pravi prek državnih organov država naroči, ne vem, toliko in toliko pušk, toliko in toliko municije, da druge države to ne smatrajo kot bi rekel neko švercanje, ker dokler ni država uradno priznana in tudi pravni red ni temu urejen gre v tem smislu, je to v bistvu tihotapljenje, ker to so v bistvu potem para državne združbe, ki se jim pač prodaja. Kdaj po vašem je država Slovenija lahko čisto regularno kupila orožje na trgu prek normalnega postopka plačila, kot je normalno za državo ali države za neko firmo v tuji državi?

DAMJAN REŽEK: Nedvomno po odpravi embarga za republike bivše Jugoslavije se mi zdi da smo bili mi med prvimi, ko je bil embargo odpravljen ampak tukaj bi mogoče omenil nekaj nakupov za potrebe Republike Slovenije, ki so bile nedvomno izvršeni pred tem ampak v korist Republike Slovenije in bom rekel z načinom plačila, ki je bil vsaj nekaterim državnim inštitucijam poslan.

RUDOLF PETAN: Potem pa še zadnje vprašanje. Ali ste v kakršnihkoli dokumentih, ki ste jih pač imeli možnost videti, da ste naleteli na primer, da je neka državna inštitucija naročila v bistvu neko opremo, mislim predvsem vojaško opremo in preden je oprema prispela neka druga inštitucija posegla vmes in ta denar porabila za neko drugo opremo, mogoče zelo podobno ampak za drugo inštitucijo. Ste naleteli na kakšen tak primer?

DAMJAN REŽEK: Nisem razumel vprašanja.

RUDOLF PETAN: Recimo neka državna inštitucija se pač odloči, da za svoje potrebe rabi, to je namišljen ... primer, recimo 1000 avtomatskih pištol. Izmišljen primer.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Se lahko prijaviš, zaradi zapisnika.

RUDOLF PETAN: Razumem. Bom še enkrat ponovil. Primer, da neka državna inštitucija naroči 1000 kosov nekega orožja in seveda tudi plača in preden je ta pošiljka realizirana neka druga državna inštitucija spremeni naročilo in zase uporabi tisti denar, ki je kosovno zelo podobno vrednost ima pa vsekakor v tej količini, tako da tista prva, ki je to naročila ni dobila tega svojega blaga. Ste naleteli na kakšen tak primer ali kaj podobnega?

DAMJAN REŽEK: Ne, ne spomnim se, da bi na tak primer naleteli.

RUDOLF PETAN: Hvala.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Janez Per.

JANEZ PER: Eno vprašanje. Modulatorji. Kdo je bil odredbo dajalec? Kdo je bil tisti, ki je podpisal pogodbo oziroma plačilo odobril? Sigurno ste videli to na dokumentu.

DAMJAN REŽEK: Nismo videli, ker kot sem že prej omenil blago je bilo zaseženo v Združenih državah Amerike dobavitelju. Ameriška firma, vmes sta bila pa vsaj še dva posrednika in na ministrstvu za obrambo obstaja dokument končnega dobavitelja, na katerem piše med ostalim, plačilo prejeto v gotovini v celoti. Iz tega mi sklepamo, da je drugi posrednik plačal dobavitelju, prvi posrednik prvemu dobavitelju in s tem izključujem možnost ki sem jo omenil prej, da nam je kdorkoli kaj podaril. Drugače pa pogodbe med ministrstvom za obrambo in komerkoli podpisane na to temo nismo našli.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Smem še na potem na koncu tole povprašati. Mi se ukvarjamo s tem orožjem iz ložnice in v začetku nismo pač vedeli, na kakšen način se je trgovalo. Se je izkazalo v teh preiskavah tam, da je mogoče tudi del orožja iz Ložnice bil plačan z gotovino?

DAMJAN REŽEK: To kot sem že enkrat omenil bi bilo izredno težko locirati od kod je bilo orožje, ki je bilo predano odvzeto. Če se spomnite omenil sem primer, ko je kupec v Ljubljani plačal in potem s tovornim vozilom fizično po

različnih skladiščih prevzemal. Enak način je razviden tudi s tožbe županije Zadarsko kninske, kjer je tudi razvidno, da so od različnih oseb iz različnih skladišč in tudi ponekod je navedeno, ponekod se je dalo pa na podlagi njihovih podatkov o količini prevzetega orožja in pa na podlagi podatkov, ki jih je imela logistična služba ugotoviti iz katerega skladišča je bilo to izvzeto.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Hvala lepa. Še vi. Janez Per.

JANEZ PER: Še eno vprašanje imam. Ali obstaja dokument, da so bili ti modulatorji zaseženi? Ali obstaja dokument?

DAMJAN REŽEK: O tem obstaja uradni dokument na ministrstvu za obrambo. Od ameriške, težko bi rekel, ne, gre za čisto eno uradno, po mojem za carinsko službo. Navedeno je tudi v katerem skladišču se bodo začasno hranili itn., če bi zelo brskal po spominu bi se tudi imena teh skladišč spomnil ampak mislim da to ni pomembno. Obstaja tudi uradna dokumentacija o odvzemu orožja in obstaja tudi nek dokument, zaprosilo ministrstva za obrambo gospodu Alenu Ventu, ne vem kakšna je bila takrat njegova funkcija na ambasadi za pomoč pri reševanju tega problema. Za to zadevo mislim ... Hilbrug obstaja, bom rekel, zajetna dokumentacija na ministrstvu.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ker ni nobenega se vam gospod Režek najlepše zahvaljujemo da ste si vzeli čas, prišli med nas. Povprašal bi vas ali imate kakšne stroške? (Ne.) Potem pa hvala lepa in želim vam prijetno popoldne naprej. Na svidenje. Srečno. Na svidenje. Pet minut počakajmo. Nadaljujemo čez 5 minut.

(Seja je bila prekinjena ob 15.35 uri in se je nadaljevala ob 15.43 uri.)

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: ...postavili vprašanja. Jaz bi vas najprej povprašal, kaj veste o prodaji orožja Hrvaški, Bosni in Hercegovini in pa hrvaškim občinam.

GORAN VIDRIH: Vprašanja sem sicer razumel ampak moram reči, da bi jaz začel takole. Jaz sem začel v tej službi, kjer sem še danes pričel z delom uradno 15. oktobra leta 1991 in sem v samem začetku delal v glavnem na obveščevalnih nalogah, do umika jugoslovanske armade iz Slovenije pa še en čas potem v letu 1992, glavna preokupacija na obveščevalnem delu, tako da v zvezi s tem, kar nekako je bilo delo dodeljeno, nekako bolj so se k temu delu, mislim spremljali te stvari, nagibali proti obveščevalci, to se pravi proti obveščevalni del te službe. Konkretno da odgovorim na vprašanje v zvezi s tem. Direktno denarja nisem nikoli videl, slišal pa sem tako kot pač se ljudje pogovarjajo, da se je orožje prodajalo, da se je

Ložnica sprazni itd. in direktno pridobljenem poslu pa nisem bil nikoli zraven, mislim denar, verjetno mislite denar kot ta ključni moment mogoče.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Namreč ko smo zasliševali nekatere ljudi, ki so bili tudi iz območnega štaba, iz pokrajinskega itn. so nam takrat v pričevanju povedali, da je vsak tak transport orožja ki je potekal in je šel, je imel tudi obveščevalno zaščito oziroma varnostno zaščito je imel in se takrat, zaradi tega smo vas tudi poklicali, tudi nekako rekli, da sem tudi jaz.

GORAN VIDRIH: To ne bo držalo.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ne da ste bili vi ampak da so bili...

GORAN VIDRIH: To je možno, se strinjam z vami, da se to, mislim da se je celo to izvajalo, ali jaz pri tem nisem bil zraven, to se pravi nobenega transporta nisem spremljal, nobenega nalaganja nisem opravljal itd. kaj šele tisto ključno fazo, to se pravi štetje denarja.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Vam je gospod Goran Vidrih poznano, če ste bil obveščevalec, da bi kakršnikoli ljudje iz sosednjih držav prišli v vaš štab oziroma bližino štaba in zahtevali torej orožje, torej z zahtevo da ga kupijo in da ga plačajo.

GORAN VIDRIH: Takole moram reči. Vem, da so se ljudje gibali tam okoli, seveda kot ste rekel iz Hrvaške, kar tudi, mi smo ne samo na našem poveljstvu, na našem štabu ste rekel delali, mi smo tudi izvajali dežurstva na samem ministrstvu za obrambo odnosno na naši upravi. Vem da so se kdaj ljudje pojavili, da niso bili naše nacionalnosti ampak direktno da bi se govorilo tam o kupovanju, prodaji orožja, ne. Zanesljivo pa sigurno je kdo hodil, k meni nihče ni prišel. Če je h komu je prišel k poveljniku pokrajinskega poveljstva recimo kot glavnemu,

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Milošević.

GORAN VIDRIH: Tako. Npr. če je kdo prišel bi rekel njega je iskal ali pa kaj jaz vem, mogoče koga drugega, zaledja odnosno iz te logistike itd. Nas zanesljivo ni nihče iskal. Mislim mene osebno, jaz mislim, da bi prišel s kakšnim namenom, da bi kaj kupoval.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ali ste gospod Goran Vidrih vi kdaj po nalogu gospoda Miloševića, ko so ljudje k njemu

prihajali in so hoteli kupiti orožja on pa za to ni bil kompetenten, te ljudi peljali na 6 upravo?

GORAN VIDRIH: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: To je vse, kar sem jaz mislil vprašati. Želi še kdo postaviti kakšno vprašanje? Gospod Jože Jagodnik.

JOŽE JAGODNIK: Hvala za to možnost. Gospod Goran Vidrih, vi ste bili obveščevalec, če se ne motim.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ko odgovorite, če lahko pritisnete za magnetogram tisti zelen gumbek.

GORAN VIDRIH: Takole moram reči. Naša služba je v globalu ustvari dve osnovni delež tudi prej. Proti obveščevalni del in obveščevalni del. Saj pravim, naše delo, odnosno moje osebno delo je temeljilo takrat na zbiranje obveščevalnih podatkov. Jaz vam lahko prinesem npr. kateri dan je bilo koliko vojakov v mariborski vojašnici, to se pravi takrat dokler se še niso umaknili itd. in tisto, to je bila moja glavna preokupacija, zbirati obveščevalne podatke. Se pravi proti obveščevalni del pa je bil v glavnem zadolžen za tisti del, da se je ta zadeva spremljala, ko se je izvajalo tole, kar ste me vprašali.

JOŽE JAGODNIK: To pomeni, da vi pravzaprav s tem, spremljavo tega orožja pa s temi zadevami niste imeli nobene zveze?

GORAN VIDRIH: Tako, ne, nisem imel, ne.

JOŽE JAGODNIK: ...pa ste rekli, "čul" sem, po domače, po naše štajersko, "čul" sem. Kaj ste pa slišali? Ali ste slišali to isto kot jaz, jaz sem pa slišal to kar sem prebral v časopisih.

GORAN VIDRIH: Tako je. Tako kot ste rekli, človek pride na poveljstvo, verjetno se potem ljudje pogovarjajo, ker tako to je, običaj, mislim običaj, tako pač, veste ko se začne pogovarjati, pa ga nekdo nekam pelje itd. pa pravi, tu pa je gospod, pa če ga je nekdo, kaj jaz vem peljal npr. v Ložnico, tam kjer je pač bilo glavno tisto skladišče takrat in pač potem se zadeva oblikuje, dobi neko vsebino. Ampak saj pravim, osebno nisem bil pri nobeni takšni zadevi zraven.

JOŽE JAGODNIK: Jaz vam vse to verjamem, nimam razloga da vam ne ampak eno je, če slišim jaz kot državljani ali pa vi kot državljani nekje na javnem mestu v gostilni, drugo pa je, če slišim kar ste vi izrecno rekli, na poveljstvu. Jaz na poveljstvu ne morem, nisem ... in običajni državljani nima

možnosti, da pride na poveljstvo. To me zanima. Na poveljstvu ste slišali o teh zadevah, da so se dogajale in da so šteli denar ste rekli.

GORAN VIDRIH: Ne, ne, narobe ste me razumeli. Ne da so šteli denar ampak da je nekdo se prišel pogovarjati verjetno za nakup orožja. Denarja pa zanesljivo nisem videl nobenega. Ker konec koncev veste v vsaki firmi kdo je največji distributer podatkov. Npr. recimo tajnice in tajnice nekatere so zelo dosti vedele, moram reči, mislim to ni nobena skrivnost ampak to je tudi običajno ... tako. V firmah tudi so tiste tajnice, ki zelo dosti vedo in tako pač človek potem pride do tega, sem slišal.

JOŽE JAGODNIK: Ste rekli tajnice, če hočete pomagati komisiji, povejte katere tajnice.

GORAN VIDRIH: Veste moram takole reči. Na tistih mestih se je menjalo kar precej oseb, tako da jih, kaj jaz vem, tukaj so razne ženske, nasploh pa potem ko so ljudje mislim začeli prestopati v takratno teritorialno obrambo, je dosti ljudi pač opravljalo podobne naloge. Naše poveljstvo se je takrat spremenilo v mravljišče, bilo je 100 ljudi naenkrat na kupu, ravno v tistem času in te ženske je bilo treba vse nekako zaposliti, neko delo jih je bilo treba dati in pač točno določena ni opravljala samo enega dela, recimo da bi samo tipkala, prepisovala itd. ampak je kar več oseb delalo eno to isto dejansko delo, ki ga je prej pač samo ena oseba delala.

JOŽE JAGODNIK: Kdo pa je, ker ste ... v 6 upravo nesli, saj vemo kaj je 6 uprava. Kdo pa je iz vašega okolja potem takem varnostno spremljal zadeve kot so transport, odpiranje mej itn. kdo so bili ti ljudje?

GORAN VIDRIH: Takole moram reči. To nobena skrivnost ni. Meni je bil v tistem času, ko sem pričel z delom na 6 upravi je bil moj brat moj predpostavljen, je bil načelnik, pač kakor se je takrat, nazivi so se menjavali, imenoval načelnik ... izpostave, je bil moj predpostavljen in dejansko bi to vprašanje morali na njegov naslov dati, ker on bi vam najbolj kompetentno lahko odgovoril na to.

JOŽE JAGODNIK: Hvala lepa. Se opravičujem ampak poskušal sem pač vam slediti, ki ste ... (Nerazumljivo.) ... zakaj ste vi pričali osebno.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Goran Vidrih, ste vi kdaj, ko ste svoje obveščevalne naloge izvajali kakšno poročilo pisali o transportih orožja in o prevzemu orožja in prodaji orožja?

GORAN VIDRIH: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Bi še kdo kaj vprašal?

GOSPOD _____: Gospod Goran Vidrih. Kakšen je bil odnos med policijo in vojsko takrat, ko ste bil vi, to se pravi v tistih letih?

GORAN VIDRIH: Sedaj najprej bi vas pač opozoril, se opravičujem, da to ni tema tega današnjega zaslišanja. Mislim lahko vam sicer odgovorim na vprašanja, ker te razmere poznam ampak gospod predsednik prosim.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Jaz vam lahko pač ta dokazni sklep preberem, seja kakorkoli ga kdo ne razume, piše tole, zato ste poklicani. "Ugotoviti je potrebno koliko orožja opreme in eksplozivnih sredstev je bilo izvršenih v skladišču JLA v Zgornji Ložnici. Koliko orožja, opreme in eksploziva je bilo porabljenih za potrebe teritorialne obrambe, kasneje slovenske vojske, koliko pa je bilo prodano, za kakšno ceno in kam je šel denar od prodanega blaga. Ugotoviti pa je potrebno tudi sitem organizacije prodaje in funkcije posameznih organov."

GORAN VIDRIH: No pogledjte vi, v ta kontekst ta zadnji del uvrščate tudi tole, to se pravi odnose med takratno TO in policijo, potem pač moram reči iz mojega osebnega stališča takole. Da jaz tu teh relacij ne poznam, zanesljivo pa je moralo biti sodelovanje, ker npr. čisto laično razmišljam. Če pride npr. kaj jaz vem koliko vozil do meje, želi nekaj prek meje peljati, zanesljivo jih mora nekdo po domače rečeno spustiti, tako kot ste rekeli, jim odpreti vrata.

Drugače pa moram reči, sodelovanje je bilo med vojno zelo dobro, mislim korektno itd. ampak po vojni pa kot vemo je šlo to malo pač vsako na svojo stran, to pa je sedaj že tema za kakšno drugo razmišljanje. Drugače pa moram reči, sigurno je moralo obstajati sodelovanje, ker brez tega ni šlo, ker drugače se bi tam nekje moralo to tudi ustaviti vse skupaj, mislim to je moje razmišljanje.

GOSPOD _____: Ali je bila policija obveščena o takratnih transportih od strani vojske.

GORAN VIDRIH: Jaz vas bi prosil, če bi lahko to vprašanje mojemu bratu postavljaj on vam bo zanesljivo dal točne in pravilne odgovore kar se tega tiče. Jaz ne vem ampak spet po svoje razmišljam, da je to moralo biti, je to moralo obstajati po domače rečeno, ker brez tega, saj pravim, sistem ne bi deloval, če se o sistemu pogovarjamo. Saj bi obstajal, člen bi se pretrgal.

GOSPOD _____: Ali ste kdaj beležili kakšen incident hrvaških šoferjev?

GORAN VIDRIH: Saj pravim, nisem jaz nikoli tega spremljal niti ne poznam. Mogoče mislim tako kot smo prej rekli nisem nikoli "čul" za kakšno takšno stvar, takšen incident ne poznam.

GOSPOD _____: Ste sami sodelovali pri predaji orožja kaj?

GORAN VIDRIH: Pri predaji tega orožja ne, sem pa pri, če je že konkretno vprašanje sodelovali pri predaji preluknjanih tankov na ... železniški postaji, ko smo predali JLA in sem jaz ... tudi neke dokumente podpisal ampak to ni to. Saj pravim, pri tej predaji pa ne.

GOSPOD _____: Komu ste bili takrat podrejeni?

GORAN VIDRIH: Do 15. oktobra, ko sem dobil odločbo, sem dobil odločbo kot delavec 6 uprave takratne, moram pa reči da sem že od 15. avgusta delal po teh, saj sem rekel, po teh obveščevalnih vprašanjih, pred tem sem bil podrejen poveljniku 71 območnega poveljstva v Mariboru, podpolkovnik Franc Rudolf je bil takrat poveljnik.

Kasneje pa kot sem rekel je bil moj prvi predpostavljeni moj brat, do nekje mislim enega februarja, nekje marca najkasneje 1992 leta, potem pa je on zapustil to mesto. Sedaj sem še vedno na 6 upravi, kot sem, lahko ste tudi videli, dva dni nazaj prebrali v večeru kaj počnem. Lepo je napisano. Torej v kontekstu, kot operativec sem zaposlen še vedno v Mariboru.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Še kdo? (Ne.) Potem se vam lepo zahvaljujem da ste prišli. Moram vas najprej vprašati ali imate kakšne stroške? (Ne.) Potem pa hvala lepa da ste si vzeli čas in prijeten preostanek dneva.

Sedaj pa Gorazd Vidrih. Dober dan želim. Izvolite se usesti. Gospod Vidrih, zaslišani goste kot priča in dovolite mi, da vam predstavim komisijo. Na moji desni gospod Jože Jagodnik iz Združene liste socialnih demokratov, potem je popolnoma na levi strani gospod Rudolf Petan iz Socialdemokratske stranke Slovenije, gospod Ivan Kebrič iz DeSUS-a, gospod Janez Per iz Slovenske ljudske stranke in jaz Rudi Moge iz Liberalne demokracije. Kot je navada, saj verjetno že sami poznate, ... obvladate. Po postopku vam moram na začetku pač prebrati uradno vaše pravice oziroma dolžnosti.

Zaslišani boste kot priča, kot priča ste dolžni govoriti resnico in ničesar zamolčati. Kriva izpoved je kazniva po kazenskem zakonu z zaporom do dveh let. Niste pa dolžni odgovoriti na posamezna vprašanja, če je verjetno da bi s tem

sebe ali svojega bližnjega sorodnika spravili v hudo sramoto, znatno materialno škodo ali pa kazenski pregon. Vaše ime in priimek.

GORAZD VIDRIH: Vidrih Gorazd.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Poklic.

GORAZD VIDRIH: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Prebivališče.

GORAZD VIDRIH: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Rojstni kraj.

GORAZD VIDRIH: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Pa starost.

GORAZD VIDRIH: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Na začetku bi vas jaz poprosil da mi odgovorite na par vprašanj, potem vam bodo pa še kolegi postavili. Najprej bi vas povprašal, če lahko komisiji poveste, kaj veste o prodaji orožja Hrvaški, Bosni in Hercegovini oziroma Hrvaškim občinam. Ste imeli kdaj s tem opravka, ste kaj od tega spremljali, ste imeli opravka z ljudmi, ki ste jih mogoče sami sprejeli ali pa ste jih mogoče peljali na vašo 6 upravo?

GORAZD VIDRIH: Gospod predsednik, govorimo o Ložnici?

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Vam lahko jaz dokazni sklep preberem. Poglejte, vi ste tukaj za drugo točno tega dokaznega sklepa. V njem piše: "Ugotoviti je potrebno koliko orožja, opreme in eksplozivnih sredstev je bilo zaseženih v skladišču JLA v Zgornji Ložnici. Koliko orožja, opreme in eksplozivnih sredstev je bilo porabljenih za potrebe teritorialne obrambe in slovenske vojske, koliko pa je bilo prodano, za kakšno ceno, kam je šel denar od prodanega blaga in ugotoviti je potrebno tudi sistem organizacije, prodaje in funkcije posameznih organov." Sedaj, če ... lahko še to preberem.

GORAZD VIDRIH: Jaz sem v teh aktivnostih sodeloval po svoji poklicni zadolžitvi. Takrat sem bil načelnik varnostnega organa v pokrajinskem štabu centralne obrambe Maribor, sedmem tako imenovanem in sem skrbel za proti obveščevalno in obveščevalno zagotovitev enot in poveljstev teritorialne obrambe. Izhajajoč iz tega je bila moja naloga v teh aktivnost zagotavljati proti obveščevalno in varnostno zagotovitev.

V delu vprašanja, ko me sprašujete ali sem, če se prav spomnim, koga od oseb spremljal na 6 upravo in teh stvari moram reči da ne, ker se to enostavno ni moglo zgoditi ker na pokrajinskem nivoju nismo skrbeli za to, da bi osebe spremljali na svoj sedež v Ljubljano ampak je pač stvar potekal bi rekel centralizirano. Torej to enostavno ni bila moja naloga. Moja naloga je bila zgolj varnostno in proti obveščevalno pokrivanje teh transportov.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ste naleteli kdaj na ljudi, ki bi prišli v vaš pokrajinski štab in bi želeli kupiti orožje vendar vaš štab ni imel kompetenc, da bi prodal orožje in ste potem te ljudi napotili na šesto?

GORAZD VIDRIH: Da bomo lažje razumeli. Nas je bilo takrat malo. Jaz sem dejansko celo to področje profesionalno pokrival sam in še z enim človekom, zato me gospod predsednik čudi, da danes ni z menoj tudi ta človek, ki je takrat bil zraven ampak ste poklicali nekoga drugega, ki je to, tale ki je bil pred menoj, ki je bil neprimerno manj, bi rekel minimalno v primerjavi s tistim vpleten v te aktivnosti, zato domnevam, da tisti gospodje ali gospod, ki vam je dal to informacijo, da je to bilo pač v tem okviru početo, ni bil povsem korekten ali natančen, če lahko temu tako rečem. Torej ljudje, ki so resnično prihajali, prihajali so praktično ves čas veste, ker se je situacija ni zgodila naenkrat ampak se je razvijala, so prihajali večinoma do poveljnika. Poveljnik je...

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Je bil to gospod Milošević?

GORAZD VIDRIH: Da. Poveljnik je takrat v skladu s svojimi pristojnostmi, mi pa smo po svoji funkciji bili njemu, bi rekel organizacijsko podrejeni, strokovno vodeni s strani 6 uprave ampak v tem smislu pa podrejeni in gospod Milošević je bil seveda tisti, ki je z vsemi pooblastili, z ... moči to seveda vodil.

V kolikor je šlo za varnostno relevantne stvari je nas seveda obveščal in smo o tem seveda obveščali naprej, nikakor pa nismo mi bili nekakšna kontakt točka, ki je skrbela za pošiljanje, usmerjanje teh ljudi, torej to se ni dogajalo.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Niste nikoli nikogar, ki so prišli k vašemu šefu, gospodu Miloševiću nikoli spremljali v Ljubljano? Nam lahko poveste pri tem, ko, to pa verjetno veste, da je šlo precej orožja iz Ložnice po Sloveniji in je šlo potem tudi ogromno orožja tudi na Hrvaško oziroma v kakšno drugo državo. Vi ste pa bili v proti obveščevalni in tudi v varnostni službi in ste verjetno tudi skrbeli za varnost transporta tega orožja. Kako je bil organiziran transport tak in kaj je bilo s strani varnosti, čemu je moralo biti

zadoščeno, da je tak transport iz Ložnice lahko krenil proti hrvaški meji? 18.5.2011

GORAZD VIDRIH: Določene attribute je moral imeti, da je sploh lahko takšna, bi rekel, takšen transport prišel v Slovenijo, je morala biti stvar usklajena. To je usklajevala kolikor je meni znano republiška koordinacijska skupina. Vse te podatke so tudi imeli v takratni Sovi. Jaz vam lahko povem in to se na nekaterih dokumentih tudi po fotografijah vidi, da so to ... ves čas popolnoma pokrivali ljudje iz Sove in imajo o številu, o transportih vse dejansko podatke na voljo, vsaj tako je bilo pri nas. Torej republiška koordinacija je to odobrila, prišlo je, ne vem, ker kdo je v njej sedel ampak kar se tiče vojaškega dela je, to se pravi tudi v RŠTO, RŠTO je v teh, kolikor jaz poznam, morate pa razumeti, da sem bil takrat v pokrajinskem...

(Menjava strani kasete.)

(Nadaljevanje-Vidrih) ...zakaj vam to govorim, ker sem slišal, da je bilo večkrat rečeno, republiška koordinacija je odobrila, da se to in to opravi, RŠTO, recimo gospod Zupan konkretno in še kdo ali pa gospod Slapar so bili tisti, ki so lahko stvar potem podpisali in je bila zadeva opravljena. Mi smo edino imeli zadolžitev da jih sprejmemo, zagotovimo da se to seveda ustrezno naloži, da so varnostni predpisi zagotovljeni veste ker ni toliko enostavno in eno in drugo in tretje sočasno v fizično nalaganje itn. in zagotoviti, da transport prečka državno mejo. To je bila kompletna zadolžitev.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Vidrih pogledjte. Recimo Zupan ali kdorkoli v republiškem štabu je podpisal, kakšen dokument in komu ga je poslal in kaj ste vi dobili kot organ, ki je varnost? Vi niste ničesar dobili?

GORAZD VIDRIH: Ne. Mi smo dobili pisno naročilo, da pri takšni in takšni aktivnosti sodelujemo. Dokument je bil vedno poslan na RŠTO, veste ker to je ... vodenje, podeljevanje, RŠT pokrajinskemu štabu, pokrajinski štab območnemu štabu, potem ... Slovenski Bistrici, kjer je pisalo. Od tam in tam toliko, toliko, toliko, saj papirji obstajajo in mislim da so bili vodeni kot je potrebno, v treh primerih, veste vstopiti v skladišče je procedura, kdaj, kdo, kaj, zakaj. Veste. Tudi temperatura zraka se meri nenazadnje, mimo grede. Torej ni šlo tu za, bi rekel, proceduralno in tako gledano enostavne stvari.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Zagotovo ne ampak sedaj če vas prav razumem gospod Vidrih je Zupan ustreznim komandantom ali pa ustreznim poslal nek nalog o količini tega orožja in

naprej, kdo bo prišel. Varnostno ste pa vi te stvari spremljali. Ali ste vi dobili kakšen dopis ali kaj ali se je to po telefonu? Ničesar? 18.5.20M

GORAZD VIDRIH: Kot sem že prej rekel, nas je bilo silno malo, mi smo bili dejansko tam takrat trije. Trije. En, ki je skrbel za direktno proti obveščevalno, sedaj ne vem če so zanimiva imena, še bi rekel moj pomočnik in jaz. Mi smo bili deklica za vse. In mnogokrat se je zgodilo, da si enostavno dobil po telefonu, takrat smo imeli še pozivnike, naprej pozivnik in telefon, pa naročilo, tam in tam boš tam dobil naslednja navodila itn. ni bilo pisnih dokumentov. Kasneje so seveda, ker smo dnevna poročila pisali, saj ti dokumenti obstajajo, saj tudi marsikaj od tega seveda tam najde.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: To pomeni da varnostno gledano, na kar je poveljnik Strehar dostikrat opozarjal, varnostno gledano so potem varnostne naloge in skrbeli za varnost transporta organi iz republike, ne vi iz območnega pokrajinske štaba?

GORAZD VIDRIH: Ne, ne. Sedaj, če prav razumemo pod pojmom varnost. Tu ne gre toliko za fizično varovanje, veste govorim na pamet sedaj. Recimo kolone 15-ih polno naloženih tovornjakov, ena oseba ne more fizično varovati ampak gre za varovanje v smislu če se kaj dogodi, da si ti prvi tisti, ki lahko naprej koordiniraš stvari, da se potem zadeve uredijo v tem smislu. In to je varovala obveščevalno-varnostna služba.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Vi ste bili obveščeni o vsakem transportu orožja v varnosti, ki se je iz Ložnice peljal? Vsakem transportu?

GORAZD VIDRIH: Da. Jaz mislim da ja.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ste vodili kakšno evidenco o tem?

GORAZD VIDRIH: Ne. Pisala so se poročila ampak veste poročila se potem oddajo, tudi arhiv je tam ostal, tako da sedaj natančnega števila se ne spomnim.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Pa bi se dalo iz katerih evidenc o katerih nam vi govorite točno kako se imenujejo dobiti podatek koliko je bilo teh transportov, kam so bili namenjeni količinsko, kako ta reč izgleda?

GORAZD VIDRIH: Po mojem bi se dalo, seveda bi to moralo obstajati na relaciji je republiški štab, pokrajinski štab in območni štab. To je možno rekonstruirati po mojem do zadnjega transporta brez nekih večjih težav. Ni pa, pravim še enkrat,

ni pa bila naša naloga skrbeti za to ali bo to tovrstno orožje ali drugo vrstno ali bo to en kamion ali dva ampak za varovanje potem v splošnem pomenu besede.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: To orožje je bilo potem prepeljano nekaj v enote teritorialne obrambe, nekaj pa izven meja Republike Slovenije, ki je bila pa leta 1991 že samostojna, vam je poznano ali ste sodelovali, kako so tekli postopki izvoza?

GORAZD VIDRIH: Direktno ne, kolikor se je dalo videti iz same procedure, kot sem že prej rekel, da sem ustrezna, ne bom rekel navodila, ker vojaki ne poslušajo z navodili ampak z ukazi, z ustreznimi ukazi prihajali sedaj iz strani republiškega štaba, mi pa smo v okviru svojih pristojnosti, pooblastil sodelovali v posameznih primerih.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ste bili gospod Vidrih kdaj prisotni fizično pri transportu orožja iz Ložnice prek Hrvaške meje?

GORAZD VIDRIH: Do hrvaške meje da, seveda. Kot sem že rekel, to je bila tudi moja naloga, da to varnostno in obveščevalno zagotavljam v tem smislu kot sem prej dejal.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: To se pravi kdo vam je dal naročilo oziroma kdo vam je določil naloge pri tem transportu, ko ste spremljali?

GORAZD VIDRIH: Okvirne naloge gospod predsednik dejansko predpisuje, predpisi, zakonodaja, kaj je tvoja skrb, kaj je tvoje početje. Direktni ukazi, če tako rečem so prihajali ali s strani operativnega dežurnega 6 uprave, ki je imel pač to možnost in ta pooblastila, da te stvari podeljuje, praktično se ne spomnim da bi na kakšen drug način. Včasih tudi vodja obveščevalnega sektorja gospod Painkiher, drugače pa na tej relaciji.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Jaz nimam več vprašanj. Imate še vi? Prosim.

GOSPOD _____: Ste sami sodelovali pri predaji orožja, ko ste rekel da ste vodil in to in ste bili kdaj pri predaji orožja?

GORAZD VIDRIH: Tam nekje v bližini seveda bi rekel zmeraj, da. Ampak postopek gre med skladiščno službo, med zalednim delom ... in seveda med tistimi, ki so to potem transportirali.

GOSPOD _____: Potem ste videl, kakšni dokumenti so se izmenjali oziroma so bile to dobavnice, ne vem kakšni dokumenti so to bili? **390**

GORAZD VIDRIH: Kolikor se jaz spomnim, nisem pa imel pravim direktno opravka s tem se je, bi rekel, poslovalo pač na način, ki je bi rekel običajen, torej kot sem že prej dejal, republiški štab, pokrajinski štab, območno pogajalstvo in na osnovi tega se je, če se prav spomnim nisem pa jaz tega delal, to so delale zaledne službe ali je bila izdajnica, ali kako se temu reče in seveda potem, da so tam kosovno jemali eno drugo in to je bilo dejansko zaključeno natovarjanje.

GOSPOD _____: Ste pa vedeli, da se to orožje prodaja tudi za gotovino, to se je govorilo tudi tam pri vas.

GORAZD VIDRIH: Ne morem tega potrditi, ker na naši ravni, pokrajinski ravni se to ni pojavljalo. Mi smo enostavno dobili pač to naročilo, da se ta manipulacija ... jaz se ne spomnim. Jaz denarja moram reči na tej ravni nisem videl.

GOSPOD _____: No niste ga šteli ampak se je govorilo ne?

GORAZD VIDRIH: Ali je kdo govoril o denarju ali ne, pa kdo je govoril in kdaj, to vam ne morem potrditi. Veste, pri vsakem poslu pač obstajajo potem neka materialna nadoknada ali je to denar ali je to vem kaj drugega, to ne vem ampak pravim na tej ravni žal se ne spomnim.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Jaz bi vas samo tole še vprašal. Kdo je odprl mejo, ker je šlo le za orožje?

GORAZD VIDRIH: Meja je bila odpirana s strani obmejnih organov. Torej mi, bi rekel obveščevalno-varnostna služba pri tem nismo imeli opravka. Procedura je bila normalna, kot je mejni organi, carina, obmejna policija in to je šlo skozi. Oni so bili namreč, kot sem že prej rekel, domnevam, obveščani s strani koordinacijske skupine, da je to to. Mi prav gotovo za to nismo skrbeli, niti nismo prehajali meje.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Vidrih mi lahko poveste vsaj približno oceno, če pa točno veste, pa potem lepše, koliko je bilo teh transportov, ki ste jih vi spremljali orožja iz Ložnice prek Hrvaške meje?

GORAZD VIDRIH: Če se poskusim po spominu, tako da rekonstruiram, koliko je bilo tega, ker vmes je bilo tudi nekaj iz Kidričevega, ker ... veste, da je kasneje bilo na Pohorju, ne vem koliko je že pač deponij, da smo mi evakuirali zaradi grožnje artilerijske napade to orožje na Pohorje. Jaz

sem bil zraven v enih treh primerih. V Ložnici in enkrat v Kidričevem.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Še kdo? Če ni se vam res lepo zahvaljujemo. Gospod Jagodnik.

JOŽE JAGODNIK: ...sorojaka kaj vprašam. Vi ste rekli Sova je vse vedela. Torej Sova je tista, ki bi lahko imela popolno evidenco nad izvozom zadeve čez mejo in omenjate carino. Torej sklepam, da bi lahko tudi carina imela vso evidenco. Če bi mi šli po poti, ker pač to kost moramo zgloodati, ... in po vašem obveščevalnem vedenju bi ti dve službi morali imeti vso dokumentacijo o količinah, ki so šle proti južni meji, ker v glavnem so šle prek južne meje, nobenega indica nimam, da so šli prek severne meje, ker tudi ni bilo možno. Torej Sova in carina?

GORAZD VIDRIH: Pač veste kakšen je sistem dvojno, trojnega pokrivanja v državi. Ni dovoljena varnostna služba, mora še ena varnostna drugo varnostno pokrivati. Tako je bilo tudi v tem primeru, kar ni bilo težko ugotoviti, ker se je pač neposredno fizično sledilo, pokrivalo, tudi štafetno sledilo, kar se je dalo videti, tako da so bili, jasno, ker so tudi oni, domnevam, nimam za to dokaza, domnevam, obveščeni o teh transportih in so enostavno tudi oni, bi rekel v okviru svojih pristojnosti to pač kar morejo počeli, vem pa najmanj za dva primera da se je to zgodilo in se tudi spomnim tipov avtomobila in vsega tega kar je.

JOŽE JAGODNIK: Se je kdo ... meja zaradi nesporazumov morebitnih med vami, med Sovo, med Sovo in carino in med tistimi, ki so dajali ukaze iz tega republiškega, ne vem kako imenujete to.

GORAZD VIDRIH: Koordinacija. Je bil en primer, da se je krenilo malce kasneje iz skladišča, ker stvar ni bila usklajena, ker resnično ni šlo, bi rekel za samovoljno odpiranje državne meje ampak da je bilo to dogovorjeno, da je vsak pač svoj del bi rekel zgodbe opravil in da se je krenil mogoče z nekim časovnim zamikom. Točno se pa ne spomnim, vem pa da smo enkrat čakali na to, namreč nismo imeli nobenega pooblastila, to sami počnemo. Nasprotno.

JOŽE JAGODNIK: Vi ste bili območni šef službe z nalogo obveščevalne in proti obveščevalne dejavnosti. V službi ste imeli tri ljudi kot ste rekli, pa kakšnega sodelavca še. Sova je bila seveda neprimerno boljše organizirana. Tu ste bili v hendikepu že v štartu.

GORAZD VIDRIH: Mi smo takrat kombinirali nekaj časa, dokler se je dalo, dokler je bilo praktično še vojno stanje,

smo kombinirali z rezervnimi organi varnosti, kasneje seveda, ko se je stvar demobilizirala so se zadeve ugašale in smo, zato sem tudi rekel, nekatere stvari so bile zelo na hitro, ker smo, temeljna naloga je bila takrat še vedno jugoslovanska armada, ki je bila na našem ozemlju do oktobra in je bila to naša glavna preokupacija, tako da smo tu, bi rekel, včasih tudi malo improvizirali. Bilo je potrebno to pokriti in celo eden od teh treh ni bil neposredno moj podrejen ampak je bil direktno vezan na Ljubljano, ker gre direktno za obveščevalno zagotovitev, da bi si lažje predstavljali.

JOŽE JAGODNIK: Moje osebno mnenje je, da ste seveda v tedanjih razmerah delali nemogoče in da ste to delo opravili kar se da korektno, vendar tu ni, ne sme biti o nobeni senci dvoma.

Je pa res, tudi vaš brat je prej omenil to, da to se je govorilo, da so celo tajnice govorile, ko sem ga jaz vprašal kdo pa je govoril, o teh gotovinskih nakupih oziroma gotovinskih tokovih, to pomeni, da vendarle niste smeli biti gluhi na ta del govoric, če ste bili pravi obveščevalec pa proti obveščevalec še posebej. Vi ste bili neposredni kontakt operativno pravite z gospodom poveljnikom, to je bil Milošević ob instruktaži poveljnika oziroma načelnika 6 uprave, to je bil gospod Lovšin. Ali ste kdaj slišali, da je bil gospod Lovšin vmešan v te gotovinske posle? Da je določal cene, da se je pri njemu zbiral celo denar, da je on oziroma njegovi ljudje, mislim da je bil Cimerman tisti, ki je vodil neke evidence itn.?

GORAZD VIDRIH: Ne morem reči da ne. Da se tega na tak način, kdo bi določal cene ali kako se je dejansko poslovalo z denarjem ali ne vem kako drugače, da se je plačevalo. Ne morem tega ne ovreči, ne pritrditi. Jasno pa je bilo in je. Najin odnos med poveljnikom in Miloševićem je bil poveljniški. Torej jaz sem moral njemu zagotavljati, vzdrževati ustrezno varnostno in obveščevalno zagotovitev. Imela sva redne neposredne kontakte jasno in tudi on je mene seveda obveščal o aktivnosti enot, štabov in vsega tega. Tako da mogoče da se je kdaj govorilo in da so recimo sploh na gospoda Miloševića zelo pritiskali, bi rekel iz teh občin, ki so bile blizu meje, Varaždin, Krapina itn., da bi, bi rekel, v lasni režiji nekako uspeli priti do orožja, kar je ključen problem za Hrvaško državo.

JOŽE JAGODNIK: Vprašal sem vas tudi glede na odnos do vašega neposredno predpostavljenega to je Lovšina oziroma njegovega pomočnika Cimermana.

GORAZD VIDRIH: Gospod Lovšin je bil seveda šef takratnega Voma ampak mi smo bili bi rekel ... podrejeni segmentu, ki ga je vodil gospod Bojan Babič. Bojan Babič in je on bil moj, bi

rekel neposreden šef, šele nato se je pojavil gospod Lovšin, namreč dva segmenta. Enega je vodil gospod Babič, drugega gospod Anton Painkiher. Gospod Cimerman pa je bil tam takrat, kolikor se jaz spomnim vzdrževalec ali kaj je že bil, tako da tega ne morem povedati.

JOŽE JAGODNIK: Vi ste gospod Vidrih priča pred to komisijo. Vi kot priča izjavljate da ne morete ne potrditi in ne ovreči govoric, ki so se pojavljale okoli gotovinskega toka. Ostajate pri tej izjavi?

GORAZD VIDRIH: Kaj to pomeni kaj sem mislil s tem, ko sem rekel ne morem ne potrditi ne ovreči. Torej dejstvo je, da se je takrat govorilo v teh, tistih, tretjih, četrtih krogih. Moja naloga, za to sem bil tudi plačan, da v kolikor bi se pojavilo nekaj nezakonitega, nelegalnega teritorialni obrambi, slovenski vojski škodljivega bi jaz moral to seveda v skladu s svojimi pooblastili tudi ovaditi, preganjati oziroma ovaditi, kolikor vem takrat nisem nobene takšne procedure sprožil, razen v enem primeru za katero pa sedaj ne morem razlagati, ker ni vezan na primer Lovžnica, ko sem bil s strani z republiške ravni utišan, ko je šlo za zadevo v Prekmurju, ker je stvar bila evidentna, da je bilo nekaj strojeno in sem bil onemogočen naprej svoja pooblastila izvajati, ni pa vezano to na Ložnico, zato ne morem tega povedati.

JOŽE JAGODNIK: Bili ste utišani. To je strahotna zadeva. To pomeni da vam je nekdo namignil naj tistega ne preiskujete. Mene res zanima kaj je to bilo ampak ta model utišanja je bi prisoten?

GORAZD VIDRIH: Utišan. Mogoče je to zelo kruta beseda. Utišati je pomenilo enostavno to, da zadeva ni bila prezentirana, plasirana kot problem in poslana naprej. Se je dejansko zaznala kot varnostno problematična in ti je enostavno povedal, v redu, to je bilo dobro opravljeno vendar ocenjujemo, da ni problematično, me razumete za kaj gre. Mi smo leta 1992, to ni več vezano na to zgodbo, šli iz ničle. Teritorialna obramba je takrat nastavila svojo evidenco iz nule. Do takrat ni bilo nič, vse kar je bilo popisano je bilo "imajoče stanje". In v tistem kontekstu so se pojavile potem nepravilnosti. V tistem kontekstu je bilo potem to postavljeno kot neproblematično, bilo pa je evidentno jasno, da je šlo za nezakonito ravnanje. Ampak ti enostavno ne dopustijo, da to dalje pelješ. Torej, smo se zmenili gremo z ničle in tako naprej, da ne razlagam ..., torej utišanje v tem smislu.

JOŽE JAGODNIK: Teoretično je možno tako tudi za drugo zadevo. Teoretično je možno, da smo vas utišali, da ne smete povedati o gotovinskih plačilih, ki so bila, po naših vedenjih, ob pričevanju predhodnikov in pri tem ne mislim

vašega brata, mislim gospoda Režeka, ki smo ga danes zaslišali. Očitne, teoretično je zmožno tako utišanje na vse možne načine, zgor, navzdol pri zadevi kot jo imenujete "prekmurski", pa pri zadevi "mariborski", pa pri zadevi v Ložnici, ali je še kakšna druga, ... in Borovnica in Brnik in Luka Koper. Hvala lepa, jaz nimam več vprašanj.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Še tole, gospod Gorazd Vidrih, Lahko si vzamete tudi čas. Vam je kdaj polkovnik Milošević zaupal osebi, ki je prišla kupovati orožje v Pokrajinski štab v Mariboru in ker ga on ni smel prodajati in ni mogel nikakor, ste vi to osebo peljali na Šesto upravo v Ljubljano?

GORAZD VIDRIH: Ne, nikoli.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ima še kdo kakšno vprašanje? Ne. Potem se vam zahvaljujemo, da ste prišli pričati. Imate kakšne stroške? Hvala lepa in lep preostanek dneva in srečni v diplomacijo.

(Seja je bila končana 13. januarja 2000 ob 16.30 uri.)

PREISKOVALNA KOMISIJA DRŽAVNEGA ZBORA REPUBLIKE SLOVENIJE
VPLETENOSTI IN ODGOVORNOSTI NOSILCEV JAVNIH FUNKCIJ V ZVEZI Z
NAJDBO OROŽJA NA MARIBORSKEM LETALIŠČU TER Z OPREMO IN OROŽJEM
V SKLADIŠČU LOŽNICA

nadaljevanje 8. seje

(14. januar 2000)

Sejo je vodil Rudolf Moge, predsednik komisije.
Komisija se je pričela ob 8.30 uri.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Spoštovani gospodje, dovolite mi, da pričnem z nadaljevanjem 8. seje preiskovalne komisije, in vas hkrati obveščam, da je dobil pooblastilo namesto člana preiskovalne komisije gospoda Zorana Lešnika gospod magister Franci Žnidaršič iz Desusa. Ostali člani pa smo taki, da zagotavljamo sklepčnost in lahko delamo.

Danes bomo zaslišali naslednje priče: gospoda Bojana Babiča, gospoda Dragotina Mateja, gospod Francija Cimermana in gospoda Marjana Miklavčiča.

Med nami je gospod Bojan Babič. Jaz vas prav lepo pozdravljam.

Na začetku bi vam, pač, kot je običaj povedal, da vam moram prebrati izjavo, da vas opozorim kakšne pravice in dolžnosti imate kot priča, potem pa se bo zaslišanje nadaljevalo tako, da vam bo v začetku jaz postavil vprašanja in potem na koncu vsi ostali člani komisije.

Spoštovani! Zaslišani boste kot priča. Kot priča ste dolžni govoriti resnico in ničesar zamolčati. Kriva izpoved je kazniva po kazenskem zakonu z zaporom do dveh let, niste pa dolžni odgovoriti na posamezna vprašanja, če je verjetno, da bi s tem sebe ali svojega bližnjega sorodnika spravili v hudo sramoto, znatno materialno škodo ali pa v kazenski pregon.

Vaše cenjeno ime in priimek?

BOJAN BABIČ: Bojan Babič.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Poklic?

BOJAN BABIČ: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Prebivališče?

BOJAN BABIČ: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Rojstni kraj?

BOJAN BABIČ: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Starost?

BOJAN BABIČ: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Bojan Babič, v začetku bi vas povprašali kaj vi veste o prodaji orožja Hrvaški, Bosni in Hercegovini oziroma hrvaškim občinam?

...(Se ne sliši!) Prosim? Mislim na splošno, zato... (Nekdo iz klopi.... se ne sliši.) Imate proceduralno? Ali smem jaz prebrati zakaj je gospod Bojan Babič dobil odvezo molčečnosti. Gospod Jerovšek? Da ne bo nejasnosti. Vi ste dobili odvezo molčečnosti za drugo točno dokaznega sklepa, lahko vam tudi dam, vi pa tudi, gospod Jerovšek, to imate, kjer piše: "Ugotoviti je potrebno koliko orožja, opreme in eksplozivnih sredstev je bilo zaseženih v skladišču JLA v Zgornji Ložnici. Koliko orožja, opreme in eksplozivnih sredstev je bilo porabljenih za potrebe Teritorialne obrambe in kasneje slovenske vojske, koliko pa je bilo prodano, za kakšno ceno in kam je šel denar od prodanega blaga? Ugotoviti je potrebno tudi sistem organizacije prodaje in funkcije posameznih organov." (Nekdo iz klopi....) Ne, prvi del se nanaša, to pa ne, zato, ker mi ne vemo kako se je prodajalo.

JOŽEF JEROVŠEK: Odlok o ustanovitvi naše komisije, mislim, da jasno s ... po enem letu.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Odlok poznam. Jaz imam tukaj sklep, ki ga je ministrstvo za obrambo dalo in ta sklep se nedvoumno nanaša na te stvari, ki sem jih vam jaz v ugotovitvnem oziroma dokaznem sklepu, ki sem ga tukaj povedal, citiral in ki smo ga v komisiji sprejeli. In sicer; prlamentarna preiskava pa ima nobene Ložnice, ampak je namen preiskave je ugotoviti ali in v kakšni meri so v nezakonito trgovanje z orožjem vpleteni nosilci javnih funkcij. Izvolite gospod! Uradni list, številka in vse ostale stvari.

JOŽEF JEROVŠEK: ... (ni vključen) obvestil, da ne bo v svojo škodo tu delal.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Lahko nadaljujem, gospod Jerovšek?

JOŽEF JEROVŠEK: Lahko.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Babič, jaz se opravičujem za ta proceduralni zaplet. Bi vas pa vprašal glede na to kar sem vam prebral, kaj veste o prodaji orožja Hrvaški, Bosni in Hercegovini in hrvaškim občinam?

BOJAN BABIČ: Jaz, če dovolite bi začel kar od začetka od tega kako sem se zaposlil v ministrstvu za obrambo. Kajti

zaposlil sem se z 1. junijem 1991, se pravi neposredno pred dogodki deset dnevne vojne v Sloveniji. Zaposlil sem se v takratnem, mislim, da se je imenoval Varnostni sektor, kasneje se je preimenoval v Šesto upravo. Dobil sem odločbo svetovalca ena v tem sektorju. Kasneje ko se je ta sektor širil sem bi s strani gospoda Lovšina postavljen za v.d. vodjo oddelka, varnostnega oddelka ministrstva za obrambo, to je oddelek, ki je proti obveščevalno in pa fizično bil zadolžen za varovanjem ljudi, premoženja in pa ostalih pomembnih stvari za slovensko državo. V času po vojni je bila naša zadolžitev, poleg vseh ostalih nalog, tudi fizično in pa protiobveščevalno varovanje transportov orožja, ki je bila dana kot pomoč državam, ostalim državam na Balkanu, ki so se borili kasneje kot mi v vojni proti srbski okupaciji.

Kot sme že poudaril naloga našega oddelka je bila fizično varovanje konvojem in pa protiobveščevalno varovanje konvojem, konkretno z Ložnico vam kaj veliko ne bi vedel povedati, zaradi tega, ker jaz kot v.d. načelnika oddelka takrat jasno so operativci, vsak je pokrival svoje področje, jaz sem dobil nalogo od gospoda Lovšina, ki je bil takrat direktor uprave, moj nadrejeni, kdaj, kam je treba iti in zavarovati konvoj in to je bila v glavnem bila naša naloga. Ostalega stika, da bi mi mediji karkoli drugega v zvezi s prodajo orožja nismo imeli, tako, da.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Hvala za ta odgovor. Torej, vi trdite, da, ker ste omenili prodajo, da se orožje je prodajalo?

BOJAN BABIČ: Kot veste, saj pravim, mi konkretno s tem nismo imeli nič, vendar je v okviru ministrstva in pa tudi z naše uprave se je vedelo, da je v tem času Slovenja kot pomoč to orožje tudi nekaj ga je dajala, nekaj ga je tudi prodajala ostalim državam, ki so bile še v vojni. S tem, da je to, kar sem jaz slišal, to je neuradno, jasno, ker jaz nisem bil niti na nivoju, niti pooblaščen, da bi se s čim takšnim ukvarjal.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Sedaj, vi pravite, da ko se je tako orožje, recimo, prodalo, da je bil tak praven posel sklenjen, potem ste vi dobili nalogo, da ta konvoj ali pa ta transport orožja fizično zavarujete.

BOJAN BABIČ: Ja...

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: ... so se o tem vodile natančne evidence?

BOJAN BABIČ: Ne. Evidence v smislu kdaj, koliko nalog smo dobivali, se niso vodile. Vendar je po vsakem varovanju, po vsaki nalogi, ki smo jo dobili, smo bili dolžni napisati uradni zaznamek, ki je bil pač predan nadrejenemu v obliki

poročila o tem kaj se je dogajalo v toku transporta in pa kako je bila naloga opravljena.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Babič, vi ste dejali, da ste dobili od direktorja službe, gospoda Lovšina, nalogo, da fizično varujete transport. V kakšni obliki ste vi to dobili, ali je bilo to pisno ali je bilo...

BOJAN BABIČ: Ne, vedno je bilo ustno.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Samo ustno?

BOJAN BABIČ: Ja.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Nikoli ni bilo v pisni obliki, da tak transport zavarujete?

BOJAN BABIČ: Kolikor se jaz sedaj spomnim, nikoli nismo dobili pismenega ukaza za kaj takšnega.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: In kako ste potem ko ste dobili to zadolžitev, da varujete, potem ukrepali?

BOJAN BABIČ: Odvisno od področja, kjer je bilo to treba zavarovati. Če se pogovarjamo konkretno o orožju Ložnica, sem jaz pač to direktorjevo zahtevo odnosno ukaz prenesel svojemu podrejenemu, takrat je bil to Gorazd Vidrih, ki je pokrival mariborsko področje.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: In potem je operativno on spremljal in uredil ...

BOJAN BABIČ: On je operativno spremljan, uredil je vse v zvezi z zavarovanjem. On je eventualno, če je rabil kakšno pomoč, če bi jo rabil kakšno pomoč, bi potem sporočil nazaj kakšno pomoč rabi, ali je bila to pomoč v vozilih, v ljudeh ali pa kaj drugega.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kakšne evidence, če teh niste imeli, ste pa vi imeli, na podlagi katerih ste lahko te stvari varovali? So vam bile kakšne evidence o izvozu orožja dane? Kakšne carinske evidence ali kaj podobnega?

BOJAN BABIČ: Ne, mi smo bili zadolženi za varovanje teh transportov izključno na slovenskih tleh, do slovenske meje. Od tam naprej se mi pač s tem nismo ukvarjali.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kdo pa je odpiral mejo?

BOJAN BABIČ: Kolikor, spet govorim neuradno, kot sem bil seznanjen, je bila stvar odpiranja meje dogovor, takrat sta

bila pooblaščenca dva ministrstva: ministrstvo za notranje zadeve in ministrstvo za obrambo. In če se prav spomnim je morala priti odobritev z obeh strani, z obeh ministrstev zaradi tega, da bi se meja lahko odprla za to vrsto transporta.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kakšne komunikacije so potekale med ministrstvom za obrambo in enotami oziroma skladišči orožja potem ko je tak postopek stekel?

BOJAN BABIČ: Spet ponavljam, jaz sem imel drugo nalogo varovanja teh zadev, tako, da konkretno s to komunikaciji vam ne bi kaj veliko vedel povedati. Mislim pa, da bi najbolj kompetentna oseba v zvezi s tem kako so te komunikacije potekale je dr. Jože Zagožen, ki je bil v tem času vodja uprave za logistiko in mislim, da je to vse bila stvar logistike; količina, priprava pač.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Babič, vi ste bili Šesta uprava.

BOJAN BABIČ: Ja.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Se spomnite koliko je bil ta uprava je bila to za logistiko, katera.

BOJAN BABIČ: Prosim?

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Katera uprava pa je bila tale za logistiko?

BOJAN BABIČ: Logistika je bila Druga uprava, Šesta uprava je bila pač šesta. Kako se je številčilo ne vem sistema.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ali se spomnite kdo so bili prvi kupci orožja?

BOJAN BABIČ: Kdo so bili kupci orožja, jaz konkretno ne vem, če mislite imena. Vem, da smo....

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Iz katere države, recimo.

BOJAN BABIČ: Hrvaške.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Vam je bilo poznano tudi kakšno ime direktno kakšnega kupca, ki je prišel?

BOJAN BABIČ: Jaz vam lahko samo povem, da tam v prostorih uprave sem večkrat srečeval ljudi, ki so prihajalo na dogovore, ki so spraševali in tako naprej. Eden od njih je bil Dobroslav Paraga in pa en majhen možiček, ki je prihajal v

imenu hrvaške vlade, mislim, da je bil Joža. Joža smo ga mi klicali. Ne vem pa za...

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Vam je bilo poznano potem tudi, če so tudi prodajali te stvari, gotovo ste se pogovarjali kolikšna je bila približna cena za puško ali pa za naboj?

BOJAN BABIČ: Mislim, tukaj lahko jaz samo špekuliram koliko je to bilo in mislim, da, ne vem...

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Izvolite!

JOŽEF JEROVŠEK: Koliko je pušk in tega v skladišču Ložnica? Jaz ne vem, jaz sem tam, pa vem, da je bil v glavnem municija. Tako, da ne vem.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ali vi mene sprašujete?

JOŽEF JEROVŠEK: Ja.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ne vem, ker nisem dobil podatkov.

JOŽEF JEROVŠEK: Mi imamo ...(nerazumljivo...)... za skladišče Ložnica.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Jaz sem vam cel sklep prečital in če se vam zdi, da ...

JOŽEF JEROVŠEK:(nerazumljivo.)....

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Se opravičujem. Ali je bilo kdaj tudi plačilo za orožje v gotovini?

BOJAN BABIČ: Jaz osebno mislim, da je bilo s tem, da jaz nikoli nisem bil zraven ko je bilo to izvršeno, zato, da jaz tega kot izjavo kot dokaz ne bi mogel da...

ALOJZ PETERLE: Gospod predsednik, jaz nisem ne pravnik, ne preiskovalec, ne sodnik, ampak v neki vlogi. Mene so učili, da priče ne sprašujemo kaj je mislila, ampak kaj je videla ali kaj pozna. Torej prosim, da ne sprašujemo kaj je kdo mislil, ampak kaj ve.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Hvala lepa za poduk. Kdo pa je bil prisoten pri sklepanju poslov v trgovanjem z orožjem?

BOJAN BABIČ: Jaz vam lahko samo povem kdo je vodil razgovore s temi ljudmi, ki so k nam prihajali. Vse razgovore je vodil direktor uprave, takratni gospod Lovšin. Sedaj ali so tudi sklepali posle, vam pa ne bi vedel povedati, ker nisem bil pač prisoten.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kaj veste o firmi "Hill Brooke Limitid"?

BOJAN BABIČ: Firma "Hill Brooke Limitid" je angleška firma preko katere smo v tem času poskušali nabaviti določeno opremo, tehnično opremo za boljše strokovno opravljanje nalog naše uprave.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Veste kdo je bil lastnik te firme?

BOJAN BABIČ: Ne vem kdo je bil lastnik, vem, da je sestra gospoda Lovšina, da je bila, zdi se mi, žena lastnika.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ali ste kupovali tudi računalniško opremo?

BOJAN BABIČ: Mislím, kot uprava, sedaj konkretno vam ne vem povedati, ali smo mi kot uprava dobivali samo računalnike, sedaj ali je šla, ker pot za nabavo za računalnike je šla vedno preko službe za informatiko. Sedaj ali smo mi konkretno prek njih nabavljali, pač mi ki smo dali zahtevek do direktorja, da rabimo toliko in toliko računalnikov za opravljanje našega dela smo mi te računalnike dobili...

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kdo pa je organiziral ta posel za nabavo računalniške opreme?

BOJAN BABIČ: Ne vem. Saj pravim, da ne vem ali je šlo preko službe za informatiko, v glavnem vse v zvezi z logistiko je gospod direktor to organiziral. Sedaj, saj pravim v okviru ministrstva je bila pač pot taka tudi prej in kasneje, da je vse v glavnem šlo preko službe za informatiko in pa uprave za logistiko.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ali se je gotovina prenašala tudi v tujino?

BOJAN BABIČ: Ne bi vedel.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ste kakorkoli izjavili, ali ste dali kakšno izjavo o tem, da je šlo za gotovino, ki se je iz Slovenije prenašala v tujino?

BOJAN BABIČ: Ja, nekje, mislim, da je bilo to leta 1994 ali 1995, sem kolegi iz obveščevalno varnostne službe takratne isto na nekem podobnem zaslišanju spraševali. Takrat sem jim povedal pač, da tako kot vsi ostali moji kolegi, hkrati s tistimi, ki so me zasliševali, da se je govorilo, da se je denar prenašal v tujino.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ste bili premeščeni na drugo delovno mesto?

BOJAN BABIČ: Ja.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Vam mogoče niso zaupali, veste zaradi vzroka...?

BOJAN BABIČ: Mislim, da vzrok, da ni bil ravno vzrok kakšno veliko nezaupanje zaradi tega, ker jaz sem takrat praktično napredoval, ko sem bil in pa bil sem takrat postavljen za vodjo stalne dežurne službe ministrstva za obrambo, ki je bila mišljena, vsaj v začetku, da bi bil nekakšen živčni center, preko katerega bi potekale vse te nujne informacije. In jaz mislim, da če mi ne bi preveč zaupali, da potem to mi ne bi potem ponudili tako delovno mesto, ampak kakšno delovno mesto bolj nekje v "zapečku".

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Babič, vi potem trdite na podlagi tega kar ste vi upravljali, se ne da rekonstruirat kaj je bilo v katerem času iz katerega skladišča odpeljano?

BOJAN BABIČ: Jaz mislim, da ne. Lahko se, s tem, da je to moje osebno mnenje, lahko bi se eventualno naredila ocena glede na to, ker vojaška skladišča so bila pač konstituirana po določenem vzorcu, kaj in koliko obsega je bilo v tem skladišču. Ker so pa kasnejše aktivnosti potekale na več nivojih, jaz mislim, da bi se težko rekonstruiralo točno kaj kje, kdaj.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Sta vam pri teh poslih znana imena Ludvik Zvonar in Elio Rijavec?

BOJAN BABIČ: Elo.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Elo, ja.

BOJAN BABIČ: Ludvik Zvonar je bil vladni svetovalec, ki je pač nekaj časa pokrival tudi področje logistike. Ko je logisitko prevzel dr. Zagožen je Ludvik Zvonar ostal samo svetovalec vlade in se je med drugim ukvarjal tudi z nabavo orožja, to pa zopet vem zaradi tega, ker je bil, vsaj po izjavah, ki sem jih jaz slišal, zaslužen za prvi transport orožja s katerim se je specialna brigada v Kočevski Reki opremila zato, da samo lahko začeli boj prti JLA.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ko ste dejali, da je te posle sklepal direktor te službe gospod Lovšin...

BOJAN BABIČ: Jaz sem rekel, da se je pogovarjal s temi ljudmi. Sedaj ali je sklepal posle jaz ne vem.

ZAPRTA SEJA

PDELIC 18.5.2011
403

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Veste kje se je hranila gotovina od prodanega orožja?

BOJAN BABIČ: Ne vem. Je res, da sem bil nekajkrat pri razgovoru pri direktorju, je imel tudi odprto svojo "kaso", in notri je bilo tudi nekaj gotovine, samo sedaj ali je bil to, kot veste varnostna služba tako vedno poslujejo z nekaterimi mislim tudi z določenim procentom gotovine, ker imajo pač posebne naloge. Sedaj od česa in pa zakaj je bila ta gotovina namenjena vam pa jaz ne bi vedel povedati.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Pomeni, da je obstajal nek fond, če sem vas prav razumel?

BOJAN BABIČ: Ja.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Bojan Babič, to je vse kar sem jaz mislil. Sedaj bi pa še svoje kolega pozval. Želi kdo postaviti, ja, gospod Peterle.

ALOJZ PETERLE: Mene samo to zanima, ali je bilo v navadi, da so se pogovori z direktorjem o opravljal, bi rekel, v pričo odprte "kase"?

BOJAN BABIČ: V pričo odprte "kase" ne, samo tako je imel direktor, če nam je dajal določene naloge, ali pa če je imel briefing pač o kakšni zadevi, ki bi jo moglo opravljati je bila v tem obdobju verjetno tudi kakšna nuja, da je odprl "kaso" zaradi tega, ker je ven vzel kakšen dokument ali kaj drugega, tako, da smo tudi lahko videli kaj se notri ...

ALOJZ PETERLE: Malo moram biti novinarski, bi rekel. Ali je ta "kasa", bi rekel, ne vem, 5x3 metre ali so štrleli ven bankovci po tisoč mark, kot se je govorilo. Kaj ste vi videli v tej strašni "kasi"?

BOJAN BABIČ: Videl sem notri tudi bankovce, ki so bili zloženi. Sedaj koliko jih je bilo količinsko vam ne bi mogel reči, ampak štrleli sigurno iz "kase" ven niso.

ALOJZ PETERLE: Hvala lepa.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Žnidaršič.

MAG. FRANC ŽNIDARŠIČ: Mene zanima, če imate v spominu, recimo, število konvojev za katere so prosili za varovanje? Recimo, ne mislim natančno število, ampak ali so bili to trije, več kot deset, manj kot deset, več kot dvajset? Brez velikosti.

BOJAN BABIČ: Sedaj ne vem ali mislite samo na skladišče Ložnico ali tudi na celo Slovenijo?

MAG. FRANC ŽNIDARŠIČ: Na splošno. Če govorimo o Ložnici, ki je bil sedaj bolj v ospredju, lahko ločeno poveste vse skupaj ali pa ločeno za Ložnico.

BOJAN BABIČ: Ne vem, jaz tako....

MAG. FRANC ŽNIDARŠIČ: Ni nujno natančno, približno število.

BOJAN BABIČ: Jaz vam lahko povem tako, da mislim, da v tistem času ko sem bil še jaz (Se ne razume - kašljajo)... spet ponavljan, ker je to pač obdobje ko se je to dogajalo se je dogajalo potem po vojni in kasneje, da je bilo to relativno kratko obdobje v tistem obdobju. Jaz, ne vem, mislim, da so bili trije konvoji iz Ložnice, nisem pa siguren.

MAG. FRANC ŽNIDARŠIČ: In drugih, kaj pa drugih?

BOJAN BABIČ: Ja, bilo je tudi iz ostalih skladišč, s tem, da vsak konvoj je vprašanje, ker ni nujno, da je šel čez mejo, ker mi smo pač varovali vse konvoje ko se je premeščalo iz skladišča iz bivše JLA skladišč v kakšno skladišče TO. Bilo je to potrebno tudi zaradi varnosti takrat, zaradi

MAG. FRANC ŽNIDARŠIČ: Se razume, razumljivo. Hvala lepa.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Hvala lepa. Gospod Jože Jerovšek bo postavil naslednje vprašanje.

JOŽEF JEROVŠEK: Gospod Babič, to kar ste sedaj govorili o orožju, se to nanaša izključno na orožje iz Ložnice? Vse kar ste danes povedali?

BOJAN BABIČ: Ne, nanaša se na splošno na delo, ki ga je opravljala moja služba takrat.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Želi še kdo postaviti vprašanje? Gospod Janez Per.

JANEZ PER: Hvala. Ali ste beležili kakšen incident hrvaških šoferjev, ko ste spremljali konvoje?

BOJAN BABIČ: Ne razumem?

JANEZ PER: Če ste beležili kdaj kakšen incident hrvaških šoferjev?

BOJAN BABIČ: Ne v mojem obdobju nismo imeli incidentov s hrvaškimi šoferji.

405

JANEZ PER: Ali je bila o takratnih transportih obveščena tudi policija?

BOJAN BABIČ: Vsaj kar se naše strani tiče, tiste transporte, ki sem jih dobil jaz, nalogo, da jih je treba varovati smo vedno potem po faksu pošiljali na OKC MNZ zaradi tega, ker oni so, da rečem, pokrivali prostor, mi pa konkretno transport.

JANEZ PER: Ste tudi sami sodelovali pri predaji orožja?

BOJAN BABIČ: Kakšni predaji?

JANEZ PER: Ko so pri transportu, ko so ga naložili in predali?

BOJAN BABIČ: Ja, enkrat sem bil prisoten ko so s tem, da to ni bilo iz Ložnice.

JANEZ PER: Ste bili prisoten?

BOJAN BABIČ: Ja.

JANEZ PER: In so bili izdani papirji, dobavnice ...

BOJAN BABIČ: Ne, kot sem rekel tudi takrat ko sem bil jaz prisoten je bil prisoten tudi direktor uprave, gospod Lovšin, ki je vedno skrbel za vse. Ostali smo bili, če se smem po domače izraziti, "fizikalci".

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: Ampak, če smem, gospod Babič, vprašati, vi ste vedno o tem obveščali, niste nikoli na svojo roko delel, OKC?

BOJAN BABIČ: Takrat ko smo dobili nalogo varovanja transportov smo vedno obvestili OKC MNZ, ja.

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: Še kdo? Gospod Jože Jagodnik.

JOŽEF JAGODNIK: Hvala za besedo. Gospod Babič, ali bi teoretično bilo možno rekonstruirati število transportov od točk, recimo Ložnica - meja ali pa iz drugih skladišč, do meje kamor se je to vozilo, glede na to, da ste vi, kot spremljevalci, zavarovalci in te zadeve, kljub vsemu morali pisno poročati nazaj? To je ena vrsta kontrole, ali bi bila, sedaj teoretično govorimo. Druga vrsta kontrola bi bila sigurno nekje možno najti na sredi, ker carina je očitno dobila tudi nalog, kakor ste vi dobili in je potem pač rekla

ja ali ne. In tretja kontrolna točka, bi pogojno rečeno, bila v ministrstvu za notranje zadeve. In če bi sedaj nekdo zelo pazljivo zlagal vse skupaj, in bi rekel Ložnica-meja, tri zabeleške bi morale biti, teoretično. In bi morali reči: 16 tovornjakov in pa 3 tovornjaki pri prvem prevozu, pri drugem in tako naprej. Jaz sprašujem sedaj, ker glede na to, da ste poznavalec te zadeve bili, ali bi bilo možno to rekonstruirati? Zakaj pa to sprašujem? Zato, ker ni jasno koliko je šlo podarjeno, koliko smo podarili in koliko smo prodali. In ni jasno za kakšne cene smo prodali? In nadalje govorim kdo je določil cene in kje bi bila lahko razlika? To vas prosim, če nam lahko pojasnite!

BOJAN BABIČ: Mislim, da kot strokovnjak s tega področja, da bi se teoretično dalo to narediti, kar ste sedaj rekel, in tudi mislim, da po tej poti. S tem, da menim, da bi bilo potem potrebno zaslišati vse operativce, ki so v tem času pač spremljali konvoje, ker tako kot sem jaz rekel, o vsaki opravljeni nalogi je bil opravljen zapisnik. Ti zapisniki so se potem predajali tudi v arhiv takratne Šeste uprave in, mislim, po mojem osebnem mnenju bi ta sledljivost nekje morala biti. Ravno tako bi se dalo preko OKC glede prijave koliko je bilo tega vsaj število kolikokrat smo te naloge opravili bi se moralo vedeti in pa ravno tako carinska služba, tako ste vi navedli. Če pa dokumenti ne obstajajo, da pa obstaja mogoče še druga pot, da bi vsak operativec, ki je sistiziral, ki je pač sodeloval v tem bi lahko povedal: ja bil sem takrat pa takrat, ali pa vem, da sem bil dvakrat, trikrat in potem bi se dalo, tako kot pravite, teoretično en tak mozaik sestaviti koliko, kdaj in kje, česa je to bilo.

JOŽEF JAGODNIK: Kdo je bil "mr. six procent"?

BOJAN BABIČ: To sem zvedel iz Mladine, tako, da vam povem čisto pošteno.

JOŽEF JOGODNIK: Ali menite, da je direktor Šeste uprave, ki je vam bil neposredno pristojen, odredbo dajalec, delal to na svojo roko? Ali je delal z vednostjo svojih nadrejenih?

BOJAN BABIČ: Jaz mislim, da je gospod Lovšin bil vesten uradnik in da teh stvari ni delal na svojo roko. Vsaj tisto kar sem jaz videl je bil korekten, je bil v odnosu proti nam in jaz mislim, da je imel takšen korekten odnos tudi proti nadrejenim, tako, da mislim, da vse te naloge, ki jih je nam prenašal, da jih ni dajal na svojo roko, ampak, da je dobil te naloge od svojega nadrejenega.

JOŽEF JAGODNIK: Hvala lepa.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Tole bi še vprašal gospod Babič. Pravite, da je obstajal fond, iz katerega ste črpali. Je bil to nek legalen fond, ki bi se ga dalo nadzirati, ki bi se ga dalo pogledati ali...?

BOJAN BABIČ: Jaz vam lahko govorim samo o tem, da mi v tem času, ker so bili pa zelo občutljivi časi, jasno takrat po vojni, bila je precejšna aktivnosti teh tujih obveščevalnih služb in tudi za nas je bilo to eno tako občutljivo obdobje, smo mi med drugimi morali tudi nekatere informacije plačevati, tako, da rečem s "kešem". In za te informacije smo pač od nadrejenega smo morali podati pisni zahtevek in smo potem dobili ta denar, ki smo ga potem jasno tudi morali obrazložiti z uradnim zaznamkom kdaj, kam je šel in pa kaj smo za to dobili.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Hvala lepa. Gospod Jagodnik.

JOŽEF JAGODNIK: Nimam s tem v smislu nekega vprašanja, ampak eno, ne vem, proceduralno opozorilo: taki fondi niso nekaj neobičajnega v obveščevalnih službah. Tak fond mora biti na razpolago v vsaki obveščevalni službi in je tudi v Sovi. Mi v okviru proračuna nekako netransparentno, ampak vendarle odobrimo vsako leto ta fond, to ni problem. Problem je nekaj drugega. Problem je ravnanjem s tem fondom, problem je določitev ljudi, ki jih seveda vedo za obseg tega fonda in neka njihova notranja evidenca. Ta fond se v nekih drugih službah mora v enem letu, seveda, tako kot vsaka knjigovodska dejavnost potrebna tudi v tem smislu evidentira zapisniško prevzet, uničiti na koncu koncev te zapisnike in tako naprej. Problem je pa drug kako se ustvari tak fond. In po mojem občutku, sedaj ko spremljam tri dni, oziroma drugi dan ta zaslišanje, se je ta fond ustvarjal, seveda, tudi iz prodaje tega orožja.

Samo eno podvprašanje. Ste videli v tej blagajni, je bila to velika blagajna, mala blagajna, to niste natančno odgovorili.

BOJAN BABIČ: To je bila klasična blagajna. Jaz mislim, da jih imate tudi vi, saj blagajne so približno enake.

JOŽEF JAGODNIK: Ampak videli ste, nesporno ste videli, da so bile devize v tej blaganji?

BOJAN BABIČ: Videl sem bankovce notri.

JOŽEF JAGODNIK: Tuje bankovce?

BOJAN BABIČ: Mislim, da so bile tudi devize, ne morem pa biti sto odstotno siguren sedaj.

JOŽEF JAGODNIK: Hvala lepa.

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Babič imate kakšne stroške z današnjim zaslišanjem?

BOJAN BABIČ: Ne.

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: Potem se vam zahvaljujemo, da ste si odtrgali čas. Želimo vam naprej uspešno delo in hvala lepa.

Dober dan! Gospod Dragutin Mate, danes boste zaslišani pred to našo komisijo. Dovolite mi, da vam najprej povem kdo je v tej komisiji: na levi gospod Jože Jagodnik iz Združene liste socialnih demokratov, gospod Jože Jerovšek iz Socialdemokratske stranke, gospod mag. Franc Žnidaršič iz Desusa, gospod Janez Per je moj namestnik v tem komisiji, jaz pa sem Rudi Moge iz Liberalne demokracije in predsednik te komisije.

Kot je v navadi, vi verjetno, ker ste bili v takih službah te stvari dobro poznate vam bom na začetku en poduk prebral, kakšne pravice in dolžnosti imate, potem bomo pa prišli na samo zaslišanje. V zaslišanju bom najprej jaz postavljaj določena vprašanja, potem pa še kolegi.

Zaslišani boste kot priča. Kot priča ste dolžni govoriti resnico in ničesar zamolčati. Kriva izpoved je kazniva po kazenskem zakonu z zaporom do dveh let, niste pa dolžni odgovoriti na posamezna vprašanja, če je verjetno, da bi s tem sebe ali svojega bližnjega sorodnika spravili v hudo sramoto, znatno materialno škodo ali pa v kazenski pregon.

Vaše cenjeno ime in priimek?

DRAGUTIN MATE: Dragutin Mate.

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: Poklic?

DRAGUTIN MATE: [REDACTED]

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: Prebivališče?

DRAGUTIN MATE: [REDACTED]

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: Rojstni kraj?

DRAGUTIN MATE: [REDACTED]

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: Starost?

DRAGUTIN MATE: [REDACTED]

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: V začetku bi vas poprosil, da razjasnite komisiji kaj veste o prodaji orožja Hrvaški, Bosni

in Hercegovini ali hrvaškim občinam? Ali je ta prodaja obstajala ali ne in kako se je odvijala? 18.5.20M

DRAGUTIN MATE: Jaz bi najprej, če lahko, na to vprašanje odgovoril tako, da sem dobil odvezo varovanja vojaške skrivnosti v zvezi z zadevo, ki se nanaša na skladišče Ložnica in bi želel odgovarjati samo na vprašanja v zvezi skladiščem Ložnica.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ali imate vi tu knjigo o odvezi molčečnosti? Prosim? Poglejte, verjetno ste vi dobili dopolnitev (Se ne razume - kašljajo.) ... varovanja zaupnosti od dr. Francija Demšarja, kjer piše: "Na podlagi dokaznega sklepa ministrstvo za obrambo odvezuje vas varovanja vojaške in uradne tajnosti", je prav?

DRAGUTIN MATE: Ja.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE:... "v zvezi s točko 2, zgoraj citiranega dokaznega sklepa, to je zgoraj navedeno preiskovalno komisijo, za potrebe preiskovalne komisije in zgolj v predmetni zadevi." Jaz vam moram prečitati, dam vam pa tudi to točko 2 na vpogled. Ta točka 2 pa govori: "Ugotoviti je potrebno koliko orožja, opreme in eksplozivnih sredstev je bilo zaseženih v skladišču JLA v Zgornji Ložnici. Koliko orožja, opreme in eksplozivnih sredstev je bilo porabljenih za potrebe teritorialne obrambe in kasneje slovenske vojske? Koliko pa je bilo prodano, za kakšno ceno in kam je šel denar od prodanega blaga? Ugotoviti je potrebno tudi sistem organizacije prodaje in funkcije posameznih organov.

Namreč, mi v dosedajšnji preiskavi smo prišli do tega, da s strani državnih organov nismo dobili nobenega odgovora, se pravi, da te dokumentacije in tega ni natanko koliko orožja je šlo, na kakšen način se je ta stvar prodajala in smo tavali v temi, zato je tole, če si hočete....

DRAGOTIN MATE: Ja, imam dokazni sklep pred seboj...

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: To so ta prva vprašanja se prav na ta zadnji stavek, ugotoviti je potrebno tudi sistem organizacije prodaje in funkcije posameznih organov, ker zagotovo ljudje na zdajšnjem zaslišanju v samem območnem štabu Teritorialne obrambe orožja niso prodajali. To je bilo ugotovljeno, ampak se je orožje prodajalo drugje, sistem prodaje je bil drugje.

DRAGOTIN MATE: Imam ta dokazni sklep, ki sem ga dobil kot kopijo s strani našega ministrstva, vendar se ta sistem organizacije prodaje in funkcije posameznih organov pri prodaji očitno nanašajo na zadevo Ložnica. To je en odstavek, en pasus in jaz mislim, da je pomemben glede na naziv komisije

in glede na ta dokazni sklep, odgovarjat na vprašanja kako je potekala organizacija in kakšne so bile funkcije posameznih organov pri prodaji orožja iz skladišča ali pa pri dajanju orožja iz skladišča Ložnica.

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: Jaz tukaj v tem stavku nikjer nimam omenjene Ložnice, tudi, (Jerovšek iz klopi) samo trenutek, da lahko, gospod Jerovšek, bodite prosim bodite poslancu primerno, takoj ko kočam stavek vam bom dal besedo.

DRAGOTIN MATE: Gospod Moge, mislim, da ne smemo jemati iz neke točke dokaznih sklepov, samo en stavek, in ga interpretirat kot samega zase.

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: Vi lahko odgovorite, lahko ne, lahko sestavite si ta vprašanja, lahko vam tudi nič ne poveste. Jaz sem v bistvu povedal, ampak jaz sem, gospod Dragotin Mate, moram povedati naslednje, da ta komisija hoče pregledati to kar ji je naložil državni zbor, ali lahko dobim tudi ta sklep, da vam ga tudi dam, in da je pri tem naletela na tako hude težave, da ljudje, ki so bili v Ložnici, območnem štabu in tudi pokrajinskem, ničesar niso vedeli in se je sistem prodaje tega orožja odvijal vse skoraj po zdajšnjih pač naših spoznanjih kot je bilo v ministrstvu za obrambo oziroma v določenih njenih upravah, druga ali pa šesta uprava. In mi ne moremo dobiti iz dokumentacije, ki na ministrstva obstaja, kljub našim zahtevam, podatkov koliko orožja je šlo, kakšna cena je bila, ničesar. Mi tavamo v temi. Oni tega tam nimajo, zaradi tega komisija hoče razjasniti, da vidi na kakšen način so te stvari potekale.

2. TRAK

(Nadaljevanje) Mi tavamo v temi, oni tega tam nimajo. Zaradi tega komisija hoče razjasniti, da vidi na kakšen način so te stvari potekale. Mi, gospod Dragutin Mate vas zagotovo ne bomo spraševali kako je šlo orožje iz Kočevske reke, zagotovo vas za Brnik ne bomo spraševali, zagotovo vas za Borovnico ne bomo spraševali, ničesar vas ne bomo spraševali, ampak če nam lahko s svojim vedenjem omogočite in poveste na kakšen način je potekala trgovina z orožjem. Zaradi tega smo vam to dali, tukaj vam pa lahko tudi tam to, kar v Uradnem listu Republike Slovenije št. 4., iz 22.1.1999, stran 207, kjer piše Odredba za parlamentarno preiskavo o vpletenosti in odgovornosti nosilcev javnih funkcij v zvezi z najdbo orožja na Mariborskem letališču, ter v zvezi z opremo in orožjem v skladišču Ložnica; piše na podlagi: 93. člena Ustave Republike Slovenije ter drugega odstavka 1. člena in drugega odstavka 4. člena Poslovnika o parlamentarni preiskavi Uradni list Republike Slovenije št. 63/93, je Državni zbor Republike Slovenije na seji, dne 13. januarja 1999, to se pravi leto in

dan prej pred tem, odredil parlamentarno preiskavo o vpletenosti in odgovornosti nosilcev javnih funkcij v zvezi z najdbo orožja na mariborskem letališču, ter v zvezi z opremo in orožjem v skladišču Ložnica. Namen preiskave je ugotoviti ali in v kakšni meri so nezakonito trgovanje z orožjem vpleteni novilci javnih funkcij.

Komisija se je doslej dokopala do tega, da je to trgovanje res p otekalo na nezakonit način, saj je na primer temu nasprotovala tudi resolucija Združenih narodov o embargu na uvoz orožja in podobno. Zaradi tega člani komisije, ker se je šlo za osamosvojitve Slovenije, nimajo nobenih pomislekov, da bi kogarkoli izmed ljudi, ki so pomagali osamosvojiti Slovenijo obtožili.

Hočemo pa, da se te stvari, ki se pojavljajo, zdaj že leta nazaj, enkrat razčistijo, in zaradi tega, če hočemo pogledati te stvari, moramo imeti eno transparentno sliko, kako so se te stvari odvijali. To je bil samo naš namen. Gospod Jože Jerovšek, vi pa imate proceduralno.

JOŽEF JEROVŠEK: Gospod predsednik, prosil bi vas, da vodite komisijo v skladu z mandatom in da delamo na komisiji tisto kar smo od Državnega zbora dobili mandat.

Priča, ki je tukaj prisotna, je popolnoma točno, pravno, eksaktno razumela. Vi pa širite v nedogled in poskušate pričo, ne vem zakaj, v neke zadeve vklopiti pa namočiti, ker jim ni po mandatu komisije, nič dolžna, ...

Drugi namen je gotovo ta, da bi vi na vsak način hoteli, da se delo komisije ne bi končalo do konca, ker širite v nedogled. In zaradi tega tudi nočete gospoda Janšo zaslišati in se ukvarjate z drugimi stvarmi, za katere mi mandata nimamo.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Jože Jerovške, če vas lahko prekinem, mi tukaj razprave nimamo, ampak imamo...

JOŽEF JEROVŠEK: Moram protestirati, ker ste jasno; priča je absolutno točno razumela kaj je njegova vloga kot priče v zvezi z odlokom preiskovalne komisije, vi pa pripovedujete, pa kakšna so ozadja, pa no pa sem pa tja. Ne morete vrednostnih ... dajati vnaprej.

Drugo, če vas vprašam, ali ima ta dokument, ki ga tu notri v današnjem Dnevnik, ... piše: mi preiskovalna komisija imamo?

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Katere dokumente? Mislim, da stvar ni stvar zaslišanja, gospod Jerovšek. ...

JOŽEF JEROVŠEK: Moram vedeti...

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Jerovšek, zdi se mi za malo, da vi kot poslanec veste kaj jaz mislim, kakšne namene imam. Prosim ne me etiketirate priči gospodu Dragutinu Mateju.

Nič drugega, kot samo prečital dokazni sklep in nič drugega, kot odredbo o uvedbi parlamentarne preiskovalne komisije in sem povedal na kakšna stališča in kjer smo zdaj.

JOŽEF JEROVŠEK: Jasno piše po odloku, da se nanaša vse, mariborsko orožje in orožje v skladišču Ložnica in zadeve povezane s tem in kaj so nosilci javnih funkcij v zvezi s tem orožjem bili, ali morebiti vpleteni. Ne vem če so bili.

Predlagam in sem zelo zainteresiran, da se to razčisti, tako kot nam je mandat Državni zbor dal. In da pridemo temu do konca. Če bomo zdaj šli; drugače sem, potem pa gremo na komisijo, da se zaplemba slovenskega orožja od TO razčisti, pa ono, pa sem pa tja, če bomo lahko kaj naredili. Tukaj pa se ukvarjamo s tem, samo to ni, to je zamegljevanje za moje pojme in moram to tu povedati.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Jaz sem samo pričo povprašal... Bodite, prosim, toliko kulturni in pustite, da izgovorim besedo do konca, tudi jaz sem vam pustil, da ste govorili.

Pričo sem samo vprašal, kaj ve o prodaji orožja Hrvaški, Bosni in Hercegovini in hrvaškim občinam.

JOŽEF JEROVŠEK: ...iz skladišča Ložnica. Bodite...

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Če pa ne vedo, koliko je šlo, to kar smo dobili. Prosim.

ALOJZ PETEK: Nimamo razprave, imamo na dnevnem redu zaslišanje prič. Kot strokovni delavec vas opozarjam, da se to pred pričami ne počne in lahko vsak čas, vsak član komisije predlaga komisijo, sejo komisije na kateri bomo razpravljali o tem vprašanju.

JOŽEF JEROVŠEK: Gospod predsednik, prosim, da gospoda sekretarja opozorite, da ne bo na tak način skušal. Hotel sem vas dobrohotno opozoriti, ker je tudi priča. Ne moremo mi pričam kolena lomiti, pa hrbta lomiti, če imajo jasno kaj lahko govorijo, za kateri del so odvezani. Mislím, da se moramo tega predmeta, ki nam ga je Državni zbor dal držati, ker predvsem v tem slučaju bomo lahko nekaj naredili, drugače se bo to razvodenelo.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Dragutin Mate, ali sem vam lomil kolena, sem vam lomil hrbtenico?

...vi pravite, ampak mislim, da tega nisem počel. Gospod Jože Jerovšek, zdi se mi, da s svojimi sodbami ovirate delo te naše komisije. Sam ste predsednik komisije in veste kompetence in dolžnosti dela take komisije.

Gospod Jože Jagodnik.

JOŽEF JAGODNIK: Hvala za besedo. Sekretar ima popolnoma prav, to je stvar, ki zadeva razpravo pred komisijo in to ni zadeva, ki bi ji lahko prisostvovala priča gospod Dragutin Mate, če sem si prav zapomnil. Gospod kolega Jerovšek ima tudi svoj prav, da lahko proceduralno zahteva, da komisija izreče se o tem. Ampak ne v prisotnosti priče, nikakor ne v prisotnosti priče.

Gospod Jerovšek načenja stvari tako, kot bi mi morali začeti voditi tukaj razpravo. Gospod Jerovšek govori celo o razširitvi dokaznega sklepa itn. Te možnosti, je vendarle ta isti gospod Jerovšek imel v celem letu odkar se komisija sestaja. In da jaz ne bom delal te iste napake, predlagam gospod predsedujoči, da v okviru dokaznega sklepa zastavimo priči vprašanja, priča pozna svoje zakonske obveznosti, dolžna je pričati, celo kazensko je odgovorna za krivo pričanje, ni dolžna pričati v primeru, da sebe ali svojega bližnjega spravi v kakršnokoli sramoto, tudi to priča verjetno zelo dobro ve. Lahko se priča brani tudi z molkom, potem bomo mi ukrepali, tako kot mislimo, da je prav v zvezi s pričevanjem priče, ampak to seveda ni stvar razprave pred pričo.

Predlagam, predsedujoči gospod Moge, da začneš zastavljati vprašanja, ker jih bomo zastavljali v nadaljevanju tudi sam.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Hvala lepa.

JOŽEF JEROVŠEK: Gospod Moge, to kar je vaš sekretar rekel, da to ne sme tu biti, ...

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Naš sekretar.

JOŽEF JEROVŠEK: No, naš. Poglejte, tudi moram, ker zdaj moram oditi na svojo komisijo, ker se mi ob pol desetih začnjam. Še enkrat vam moram povedati, da sem vam pismeno protestiral, ker ste za mojimi sklici sklicali točno ob istih urah in ste me ste me s tem onemogočili, da lahko sodelujem na tej komisiji.

Ni to, ... hkrati pa Anderlič govori, zakaj v prvem tednu januarja. On bi naj svojim poslancem rekel, da bi sklicali takrat.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Hvala. Na svidenje. Lahko nadaljujemo z delom. Jaz se vam opravičujem gospoda Dragutin Mate za te stvari. Zadeva je zelo aktualna, pa vroča in bi še enkrat ponovil vprašanje: kaj veste o prodaji orožja Hrvaški, Bosni ali Hercegovini ali hrvaškim občinam?

DRAGUTIN MATE: Gospod Moge, jaz sem očitno pripravljen sodelovati z vašo komisije, jaz sem se vabilu takoj odzval, to bi rad poudaril. Moram vama tudi povedati, da je danes prvi dan, ko sem po enem tednu vstal iz postelje, da sem prišel

sem, kar mislim, ... izogibati zadevam, katere smo dolžni po zakonu vsi izvajati.

Jaz vam na to vaše vprašanje lahko odgovorim na enak način, kot sem vam že odgovoril. Dokazni sklep sem prebral. Iz dokaznega sklepa mislim, da ne smemo posameznih stavkov jemati posebej in kot odvezo, ki mi jo je ministrstvo dalo, se prenaša oziroma nanaša izključno za potrebe preiskovalne komisije in zgolj v navedeni predmetni zadevi. Predmetna zadeva je v tem primeru skladišče Ložnica in dogodki v zvezi z porabo tega orožja za potrebe TO in Slovenske vojske in koliko je tega orožja, kot tukaj piše bilo prodano in za kakšno ceno.

Na vsa ta vprašanja bom odgovoril, na ostala vprašanja, splošno, pa na žalost ne morem odgovarjati, ker za to nimam odveze molčečnosti.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Lahko se na to sklicujete, gospod Dragutin Mate, pač več, da po vašem mnenju to presega vaša pooblastila in zato na to ne želite. Mislim, da je to en fer način dela.

DRAGUTIN MATTE: Ja, zelo odkrito sem to povedal.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Če bi zdaj to vprašanje zožil. Kaj veste o prodaji orožja Hrvaški, Bosni in Hercegovini in hrvaškim občinam iz skladišča Ložnica?

DRAGUTIN MATE: Jaz sem postal uslužbenec OVS-a po odločbi 1.12.1991 in sem bil uslužbenec te službe do 1.10.1992 leta. Za to obstajajo odločbe, ki so pisni dokazi, ki govorijo o času delu mene osebno v takratni Šesti upravi oziroma v takratnem VOM-u.

V času mojega službovanja v VOM-u nisem nikoli bil v skladišču Ložnica, nisem se ukvarjal s prodajo, ali s posredovanjem orožja iz skladišča Ložnica, delal sem v Protiobveščevalnem oddelku, moj prvi nadrejeni je bil gospod Bojan Babič, ožje področje dela, ki sem ga znotraj tega oddelka delal pa je bil koordinacija delanja preverk za ljudi, ki naj bi se zaposlili v Ministrstvu za obrambo.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ali vam je znano, da se je iz Ložnice orožje prodajalo?

DRAGUTIN MATE: Tega ne morem komentirati.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ste kakorkoli imeli opravka s tem, da je bilo treba varovati, ali kakorkoli transporte iz Ložnice?

DRAGUTIN MATE: Ne. Jaz nikoli nisem nobenega transporta iz skladišča Ložnice spremljal, ali kakorkoli drugače bil prisoten.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kako je pa, ali vam je znano, kako je tekel postopek prodaje orožja oziroma streliva?

DRAGUTIN MATE: V oddelku za protiobveščevalno dejavnost v VOM-u nismo imeli tega dela in jaz s tem delom nisem imel opravka na svoji delovni dolžnosti, ki sem jo takrat opravljal.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Niste nikoli bili prisotni pri sklepanju o prodaji orožja?

DRAGUTIN MATE: Mislite s tem vprašanjem na Ložnico?

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ja.

DRAGUTIN MATE: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Pa na splošno.

DRAGUTIN MATE: Na splošno vam ne morem odgovoriti, ker sem vam že na začetku povedal, da imam odvezo molčečnosti zgolj in samo v zvezi s skladiščem Ložnica.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Vam je poznano, kako so tekli postopki izvoza, odpiranje meje za izvoz orožja in streliva?

DRAGUTIN MATE: Jaz osebno nisem nikoli odpiral, nisem bil prisoten v postopkih odpiranja meje.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ste videli kakšne evidence, ki so se vodile o izvozu orožja.

DRAGUTIN MATE: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kako so potekale komunikacije med ministrstvom in temi enotami oziroma skladišči orožja?

DRAGUTIN MATE: Po upravnih zvezah, predvidevam.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kaj pa dopisna elektronska pošta, telefon?

DRAGUTIN MATE: V zvezi z Ložnico jaz dejansko ne vem kako so komunicirali med seboj, vem pa da smo na splošno komunicirali v naši službi, tako da smo telefonično se pogovarjali z enotami, kar smo imeli z enotami za opraviti oziroma z ostalimi našimi podrejenimi po pokrajini takrat. Tako sem vsaj jaz komuniciral z njimi.

Obstajala je tudi kurirska zveza.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Zdaj, ko so se te reči nekako predajale, kdo je po hierarhični lestvici bil tisti, ki je; vi niste bili pravite, ki je te stvari vodil.

DRAGUTIN MATE: To bi bilo zgolj ugibanje, če bi vam odgovoril na to vprašanje.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ne veste?

DRAGUTIN MATE: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ali veste, za kaj so se porabila sredstva od prodaje orožja?

DRAGUTIN MATE: Osebnost nisem nikoli trošil nek denar, razen tisti, ki sem ga dobil za dnevnice, ko sem šel na službene poti v tujino. Kako se je pa plačevala oprema, ki jo je ministrstvo takrat delalo, pa ne vem.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Pomeni, da vaša naloga pri tem je in koliko nam vi lahko pomagate, pri tej trgovini z orožjem, je bila izključno...?

Niste razumeli vprašanja?

DRAGUTIN MATE: Ne. Mislim, da niste stavka dokončali.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Mislil sem vas povprašati, vaša vloga pri prodaji orožja, ali pa pri podarjanju orožja, ki je šlo drugim državam iz Republike Slovenije, tudi v Ložnici, je bila izključno v čem. Kaj ste vi počeli pri tem?

DRAGUTIN MATE: V zvezi z Ložnico nisem jaz počel ničesar?

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ničesar?

DRAGUTIN MATE: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: V drugih primerih?

DRAGUTIN MATE: Na druga vprašanja ne morem odgovoriti?

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Želi še kdo drugi postaviti vprašanje? Ja, gospod Janez Per.

JANEZ PER: Ali ste vedeli, da se je orožje prodajalo za gotovino, tudi za gotovino?

DRAGUTIN MATE: Govorite o skladišču Ložnica?

JANEZ PER: Ja.

DRAGUTIN MATE: Ne.

JANEZ PER: Niste nikoli?

DRAGUTIN MATE: Za Ložnico nisem velel, ne.

JANEZ PER: Ali ste šli službeno v tujino?

DRAGUTIN MATE: Ja, tako kot vsi ostali uslužbenci ministrstva.

JANEZ PER: Na izpopolnjevanje.

DRAGUTIN MATE: Tudi na izpopolnjevanje.

JANEZ PER: Ste nesli tudi denar?

DRAGUTIN MATE: Ja, dnevnice, ki sem jih dobil in denar, ki sem ga sam s seboj nesel. Svij osebni denar.

JANEZ PER: Recimo, koliko je to denarja?

DRAGUTIN MATE: Mislim, da so v tistem času dnevnice po zakonu, ki je bil prevzet od SFRJ za Nemčijo, Avstrijo, evropske države znašale med 70 in 100 DEM na dan. Ne vem točno, po spominu.

JANEZ PER: Ste šel večkrat in za koliko časa?

DRAGUTIN MATE: Šel sem nekajkrat. Ne vem, ne spomnim se natančno. Veste, tega je zdaj 8 let. Bil sem večkrat v tujini za dva tri dni mogoče. Šolanje, ki sem ga pa opravljal v tujini je pa potekalo 1994 leta in je trajalo skoraj dva meseca.

JANEZ PER: Torej, dva meseca. Ampak, prej v letih 1991, 1992 po dva, tri dni ste imel vedno samo 200, 300 mark denarja s seboj?

DRAGUTIN MATE: Imel sel dnevnice in svoj denar, ki sem ga pač mislil, da ga potrebujem. Plus tega, da se je pri dnevnicah, to moram dodati, po zakonu takratnem, je bilo tako, da si dobil dnevnice, ta znesek 70 do 100 mark približno, je bil namenjen kot dnevnic, plus tega, da so bili kriti stroški za hotel. Torej, glede na ceno hotela, ki je bil rezverviran smo dobili tudi denar za hotel, nočnino, tako preprosto povedano. Drugega denarja nisem imel s seboj.

JANEZ PER: Hvala.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Jože, ali bi vi.

JOŽEF JAGODNIK: Jaz bom postavil eno vprašanje, ampak vem, da mi gospod Dragutin Mate na to ne bo odgovoril. Skliceval se bom na nekatere dokumente, ki smo si jih lahko ogledali. Med njimi je neka pisna izjava gospoda Dragutina Mateja in v tej izjavi je nekaj izjav, ki seveda so obremenilne za tisto situacijo. Ne za gospoda ... za vas.

Bom pa vprašal takole: ali ste bili kdaj koli kasneje predmet kriminalistične obravnave. Oseba, ki je bila intervjuvana in povprašana o dogajanjih v zvezi z razvojem dogodkov okoli prodaje, preprodaje orožja v obrambnem ministrstvu. Ali ste bili v letu 1996 predmet obravnave pred komisijo, ki jo je kasnejši minister na zahtevo vlade sestavil v tej komisiji, je bil tudi gospod (pomagajte mi, ki smo ga včeraj zaslišali) Režek. Ali ste na podlagi tega morali napisati kakšno izjavo?

...(Nekdo vmes govori, se ne sliši.)...

DRAGUTIN MATE: Jaz osebno...

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Lahko priča zavrne.

DRAGUTIN MATE: Jaz nisem bil nikoli predmet kriminalistične preiskave, saj ne, da bi jaz bil s tem seznanjen. Če je kdo tajno vodil postopke, je lahko...

JOŽEF JAGODNIK: Ste sestavili kakšno izjavo na to temo? Ker je možno, da je ponarejena, jaz sem to izjavo videl.

DRAGUTIN MATE: Jaz vam povem, da osebno nisem bil predmet kriminalistične preiskave in v nobenem postopku...

JOŽEF JAGODNIK: Vprašanje je bilo drugačno. Ali ste kdaj napisali kakšno izjavo na to temo v letu 1994?

DRAGUTIN MATE: Pred komisijo, kot jo imenujete, gospoda Režka, jaz se nisem nikoli zagovarjal.

JOŽEF JAGODNIK: Ampak, v letu 1994, ste napisali kakšno izjavo na temo: prodaja, preprodaja orožja v ministrstvo za obrambo?

DRAGUTIN MATE: Se ne spomnim.

JOŽEF JAGODNIK: Je možno, da je ta izjava ponarejena?

DRAGUTIN MATE: Verjetno, če ste jo vi videli.

JOŽEF JAGODNIK: Možno je tudi, da govorite neresnico oziroma, da lažete?

DRAGUTIN MATE: Ne razumem zakaj bi lagal.

JOŽEF JAGODNIK: Vi marsičesa ne razumete. Jaz lahko ugotovim, da priča ne želi govoriti, ne želi sodelovati na naši komisiji. O tem bom prosil za razpravo kasneje.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Izvolite.

MAG. FRANC ŽNIDARŠIČ: So bile vaše poti v tujino povezane s prodajo orožja.

DRAGUTIN MATE: Ne.

MAG. FRANC ŽNIDARŠIČ: Hvala. Nimam več.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Še kdo želi? Ja, gospod Janez Per.

JANEZ PER: Kater države so to bile, ki ste jih obiskovali?

DRAGUTIN MATE: Zahodne države, zahodnoevropske države.

JANEZ PER: Če rečeva...

DRAGUTIN MATE: Avstrija, Nemčija, mislim, da tudi Francija, ali Velika Britanija.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Še kdo? Če ne, bi vas gospod Dragutin Mate povprašal, ali imate kakšne stroške z današnjim obiskom na komisiji?

DRAGUTIN MATE: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: (Ne.) Drugače se vam lepo zahvaljujem, da ste si odtrgali čas, prišli na komisijo, pričali in želim vam naprej lep dan.

DRAGUTIN MATE: Hvala lepa.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Na svidenje.

ALOJZ PETEK: Zdaj ko ni priče se zmenimo, ali bomo zasliševali, kar je na dnevnem redu, ali bomo razpravljali? Nemogoča situacija, da se v pričo priča, ki je poklicana na zaslišanje, razpravlja.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Dober dan želim. Izvolite.

...(menjava strani kasete)...

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Prosim vas, da nehate s temi rečmi, drugače bom moral za pet minut...

Prosim vas, da ohranite poslanski nivo, da ste predstavniki vsega ljudstva in da se temu primerno tukaj tudi obnašate.

Gospod Franci Cimerman verjetno. Lepo vas pozdravljam v naši komisiji, da ste si vzeli čas. Jaz vam bom predstavil ljudi, ki sestavljajo to komisijo. Gospod Jože Jagodnik iz Združene liste socialnih demokratov, gospod Kelemina iz Socialdemokratske stranke Slovenije, mag. Žnidaršič iz DeSUS-a gospod Janez Per namestnik predsednika komisije in jaz Rudi Moge v smislu predsednika preiskovalne komisije.

Najprej bom podal neko splošno izjavo, da se vas podučim, kaj kot priča lahko počnete in česar ne. Potem vam bom osebno postavil nekaj vprašanj in potem kolegi in s tem je potem to naše zaslišanje danes končano.

Zaslišani boste kot priča. Kot priča ste dolžni govoriti resnico in ničesar zamolčati. Kriva izpoved je kazniva po kazenskem zakonu z zaporom do dveh leti. Niste pa dolžni odgovoriti na posamezna vprašanja, če je verjetno, da bi s tem sebe ali svojega bližnjega sorodnika spravili v hudo sramoto, znatno materialno škodo, ali v kazenski pregon.

Vaše ime in priimek.

FRANCI CIMERMAN: Franci Cimerman.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Poklic?

FRANCI CIMERMAN: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Prebivališče?

FRANCI CIMERMAN: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Rojstni kraj?

FRANCI CIMERMAN: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Starost?

FRANCI CIMERMAN: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Vi ste bili zaposleni v Obveščevalno varnosti službi, od kdaj?

FRANCI CIMERMAN: Mislim, da od 10. aprila 1991.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kakšen tip osebnega avtomobila imate?

FRANCI CIMERMAN: Kakšen tip? Lancha.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ste imeli tudi Ford Escord?

FRANCI CIMERMAN: Da.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ste se ukvarjali z nabavo orožja in streliva, mislim prodajo?

FRANC CIMERMAN: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Nikoli?

FRANC CIMERMAN: Nikoli.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: To pomeni, da ste v Obveščevalno varnosti službi opravljali naloge, česa? Oziroma, kaj ste opravljalji?

FRANCI CIMERMAN: To kar sem imel v opisu del in nalog.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ali nam lahko poveste?

FRANCI CIMERMAN: Ja, zdaj kot celoto, ne vem če vam bom uspel našteti. Opravljaj sem kurirske posle, šoferske posle, razna servisiranja, razne nabave pisarniškega materiala, obračun goriva, pač kar mi je bilo rečeno.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Niste imeli nikoli opravka z prodajo orožja?

FRANCI CIMERMAN: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ste pri tem, ko ste razne nabave beležili pa pribavljali, imeli opravka tudi z gotovino?

FRANCI CIMERMAN: Da.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kaj ste počeli z gotovino? Ali ste to gotovino vi beležili?

FRANCI CIMERMAN: Poglejte, jaz sem vodil gotovino, katera sredstva so izhajala iz proračuna. Denar sem dvigoval in opravičeval v blagajni MORS.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Potem gospod Franci Cimerman morajo biti nekje podatki o tem...

FRANCI CIMERMAN: Vse je v arhivu.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kje je?

FRANCI CIMERMAN: Vse je v arhivu.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Je imela Obveščevalno varnostna služba kakšen fond gotovine?

FRANCI CIMERMAN: O tem ne vem nič.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kaj ste, ko ste vodili to gotovino, katere stvari ste v glavnem imeli kot predmet poslovanja?

FRANCI CIMERMAN: Ne vem, kaj mislite s tem. Če mi lahko...

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Mislim, ste dnevnic izplačeval, ali so kakšne stvari druge bile, če ste z gotovino imeli?

FRANCI CIMERMAN: Bile so dnevnic in vse ostalo kar se je tangiralo dela. Vsak račun, ki ga je direktor podpisal, sem izplačal določenemu delavcu.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: To pomeni, da ste delali po nalogu direktorja Lovšina?

FRANC CIMERMAN: Tako je.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: On vam je izdajal naloge, vi ste potem to beležili kot promet v blagajni in ste potem vodili ustrezno dokumentacijo, ki mora biti na ministrstvu.

FRANCI CIMERMAN: Tako je.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Pravite, da pa pri tem trgovanju z gotovino nikoli ni bilo nobenega naloga, niti ničesar, ki bi bil povezan s trgovino z orožjem?

FRANCI CIMERMAN: Ne, da bi jaz vedel.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Koliko je bilo te gotovine?

FRANCI CIMERMAN: Vse je dokumentirano.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: To pomeni, ste kdaj prestopili državno mejo?

FRANCI CIMERMAN: Vsak državljan prestopa mejo.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Mislim službeno, z nalogom Ministrstva za obrambo?

FRANCI CIMERMAN: Tudi.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ker ste imeli opravka z gotovino, ste kdaj peljali čez mejo določeno gotovino?

FRANCI CIMERMAN: Nisem imel opravka z gotovino, katero bi vozil čez mejo.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Niste nikoli potem čez mejo peljali nobene gotovine?

FRANCI CIMERMAN: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Pravite tudi, da ne veste ničesar o tem, da bi se pri trgovini z orožjem plačevalo z gotovino?

FRANCI CIMERMAN: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ne. Ste takrat, ko se je Šesta uprava selila, ste bili prisotni, ko se je selila iz ene lokacije na drugo?

FRANCI CIMERMAN: Seveda, saj smo bili vsi delavci prisotni. Vsak je selil svoj del arhiva, ki ga je imel.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kje ste pa vi hranili gotovino?

FRANCI CIMERMAN: Imel sem svojo blagajno.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kako ste to gotovino potem prenesli?

FRANCI CIMERMAN: To so bila minimalna sredstva.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kakšna višina približno?

FRANCI CIMERMAN: Poslušajte, takrat so bili boni, takrat so bili dinari. Saj pravim, obstaja dokumentacija, kjer se točno ve koliko denarja sem jaz v tistem času imel. In tisti denar sem prenesel iz ene lokacije na drugo lokacijo.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: To pomeni, da to kar so že nekatere priče prej izpovedale, da je direktor Lovšin razpolagal z nekim fonfom, za ta fond je vam dajal naloge, vi ste na podlagi teh nalog izdajali računa in izplačevali potem to gotovino in ves ta promet je beležen?

FRANCI CIMERMAN: Nisva se dobro zastopila. Jaz sem na podlagi odredbe direktorja dvignil denar v blagajni in ga tudi upravičil.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: V kateri glagajni?

FRANCI CIMERMAN: V blagajni MORS.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kje je bila ta blagajna?

FRANCI CIMERMAN: Prvotno za Zupančičevi, je bila v prvem nadstropju, to je bila oseba, katera je izdajala sredstva.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Koliko je bilo te gotovine pri selitvi, ko ste se selili iz Zupančičeve na Kardeljevo?

FRANCI CIMERMAN: Moje gotovine?

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ja.

FRANCI CIMERMAN: Kot sem rekel, to je treba preveriti v arhivih.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ampak, če nam lahko oceno, če se ne spomnite, nič hudega, ampak če nam lahko daste eno oceno?

FRANCI CIMERMAN: V vrednosti 100.000 tolarjev.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Torej, ste imeli opravka z tolarji?

FRANCI CIMERMAN: Večinoma.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Večinoma. Ali so bile tudi tuje valute?

FRANCI CIMERMAN: Če sem nekomu dvignil in dal neko dnevnicico, pa da se je dnevnicica nanaša na tujino, je bilo lahko tudi to.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ampak, denar ste dvignili, torej gotovino kar v tej blagajni?

FRANCI CIMERMAN: V blagajni MORS. Vse kar sem jaz počel z gotovino se nanaša izključno na blagajno MORS.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: In tam imajo vso dokumentacijo?

FRANCI CIMERMAN: Vso.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: ... kako je ta reč potekala? Vam je kaj poznano, da se je pri selitvi gotovine, ta gotovina prenašala tudi v zabojih?

FRANCI CIMERMAN: Tista gotovina, ki sem jo imel jaz, sem jo osebno prenesel in se ni prenašala v zabojih.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Niste vi sodelovali pri nobenem prenosu gotovine v zabojih. Želi še kdo drug postaviti vprašanje? prosim, Gospod Janez Per.

JANEZ PER: Ali ste bili vi takrat, ko je bilo odnešenih 80 tisoč mark iz te blagajne? Ste vi takrat upravljal s tem denarjem?

FRANCI CIMERMAN: Ne.

JANEZ PER: Niste bil vi?

FRANCI CIMERMAN: Ne.

JANEZ PER: Je bil kdo drug?

FRANCI CIMERMAN: Ne vem o čem govorite. Povedal sem vam, jaz sem imel blagajno MORS in samo iz te blagajne sem izdajal sredstva in sprejemal.

FRANCI CIMERMAN: No, skrbi me, da so vas obdolžili, da mogoče takrat, ali so našli koga, sigurno bi ratala panika, kdo je vzel ta denar. Ali se spomnite tega primera?

FRANCI CIMERMAN: Nekaj se spomnim.

JANEZ PER: Vi ste bil zadolžen za ta denar?

FRANCI CIMERMAN: Ni res.

JANEZ PER: Ne. Več vas je bilo zadolženih?

FRANCI CIMERMAN: Denar ni izginil meni.

JANEZ PER: Ni vam. Ampak so dolžili koga tam med vami, da bi to lahko zmaknil?

FRANCI CIMERMAN: Ne bi vedel o tem nič.

JANEZ PER: Vas niso vprašali?

FRANCI CIMERMAN: Vprašali so, če kaj vem o tem, sem rekel, da ne.

JANEZ PER: Pa se je našel ta denar?

FRANCI CIMERMAN: Ne bi vedel.

JANEZ PER: Hvala.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Jagodnik.

JOŽEF JAGODNIK: Hotel bi vprašati. Če prav razumem gospoda Cimermana, vi ste imel dnevno blagajno.

FRANCI CIMERMAN: Jaz sem vodil blagajno, katera mi je bila v opisu del in nalog.

JOŽEF JAGODNIK: To je ta dnevna blagajna.

FRANCI CIMERMAN: Tako je.

JOŽEF JAGODNIK: Jaz nisem razumel prvega vašega odstavka, kaj ste vi natančno bili v Šesti upravi? Nisem slišal.

FRANCI CIMERMAN: Mislite reči naziv?

JOŽEF JAGODNIK: Ja.

FRANCI CIMERMAN: Nebi vam vedel točno povedati naziva, bil je kot nek referent za splošne zadeve, je bil moj naziv, s V. stopnjo, katero tudi imam.

JOŽEF JAGODNIK: Ja, recimo, Šesta uprava je v nekem trenutku nabavila avtomobile v Celovcu, to je nesporno ugotovljeno, šlo je za 16 avtomobilov, in so jih v Celovcu tudi plačali. Ali vam je kaj znano o tem?

FRANCI CIMERMAN: Samo znano mi je to, kje sem jaz ta vozila prevzemal.

JOŽEF JAGODNIK: Na Jesenicah?

FRANCI CIMERMAN: Ne.

JOŽEF JAGODNIK: So bile plačane dajatve za ta vozila?

FRANCI CIMERMAN: Kolikor je meni znano, da.

JOŽEF JAGODNIK: Vam je znano.

FRANCI CIMERMAN: Ne vem, nisem nobenega računa nikamor nosil.

JOŽEF JAGODNIK: Kakšni avtomobili so bili, lahko se po spominu spomnite?

FRANCI CIMERMAN: Bili so Fordi, bili so Fiati, bili so Renaulti. Mislim, da je to verjetno vse. Citroeni so še bili.

JOŽEF JAGODNIK: Je še kakšen audi bil zraven?

FRANCI CIMERMAN: Mislim, da je bil.

JOŽEF JAGODNIK: Dva? Ker audi loči od citroena.

FRANCI CIMERMAN: Seveda se loči.

JOŽEF JAGODNIK: Vi ste jih prevzeli, pa se zdaj ne spomnite... Spomnite se za enega.

FRANCI CIMERMAN: Počakajte, ni problema. Lahko, da sem dvignil obadva audia, če sem jih dvignil, potem tudi obstaja dokumentacija.

JOŽEF JAGODNIK: To ni sporno? Kam so potem šli avtomobili?

FRANCI CIMERMAN: Vsi avtomobili so bili na ministrstvu.

JOŽEF JAGODNIK: Niso šli na teren ljudem, ki so delali za Šesto upravo?

FRANCI CIMERMAN: prvotno jih je bilo treba registrirat. Potem so različni ljudje dobili vozila, katere...

JOŽEF JAGODNIK: Zame ni sporno, da ste takrat kupovali avtomobile, vi ste mogli svoje ljudi opremiti, ti ljudje so delali odgovorne naloge za to državo, to je popolnoma jasno, mene samo zanima, ali mi sledimo toku finančnemu toku, ki bi ga radi, da tako rečem, pogojno rečeno, legalizirali? Radi bi ugotovili legalen njegov tok. Nekdo je plačal avtomobile v vrednosti 400 tisoč ... v Celovcu. Na kakšen način so bili plačani? To je bila neka provizija. Avtomobili so prišli notri, jaz trdim, da ni bila plačana carina, ampak to ni pomembno. Tisti je iz ministrstva nakazal en denar. To bi rad vedel, kdo je bil prodajalec, to je jasno, koliko je bila provizija za te avtomobile, ti avtomobili so prišli nazaj. Te avtomobile je dolgo, je bilo rečeno, kot da so ne vem kakšna velika skrivnost. ... skrivnost, avtomobili so tu, potrebovali ste jih, ampak skrivnost je vse tisto kar se dogaja okoli teh. Tudi ti avtomobili so ..., šlo je tudi za druge napake.

FRANCI CIMERMAN: Nisem razumel: tudi te avtomobili...

JOŽEF JAGODNIK: Niso edini problem. Šlo je tudi za druge napake, šlo je za tiste dve modulatorje, kot smo včeraj slišali preko podjetja, ki je bilo v lasti sorodnice vašega direktorja. Tam, veste kaj se je zgodilo s tistimi ..., da so še sedaj v nekem skladišču, nekje v ... ali kje. Šlo je za nakup opreme, ki smo jo seveda tudi potrebovali, da se razumemo. Jaz vem, da smo potrebovali, bil sem leta 1994 na nekaterih točkah, opazovalnih v Sloveniji in sem se, ker sem se nekoliko spoznal na to tehniko, zgrozil s kakšno tehniko so

ti ljudje delali na Tdrinovem vrhu, kakšno tehniko so ... tam gor na Zgrozil sem se, da je to ... tehnika. Seveda, bili smo pod embargom, nismo mogli kopovati, ampak pustimo to. Kako so se te nabave vršile, to je tista stvar, ki ni natančno navedena in okoli katere mislim, jaz osebno in so indici, da se je s tem denarjem ravnalo po domače in da se je stekal z nekimi provizijami tudi v žepe tistim, ...

FRANCI CIMERMAN: Poglejte, pri teh avtomobilih je bila moja naloga sledeča, da jih prevzamem, da jih dostavim v Ljubljano. Kako sem to naredil, je bilo v moji pristojnosti, da so se vozila registrirala in da so se vozila razdelila, kakor so odločili. To je to, kar jaz vem o tem.

JOŽEF JAGODNIK: Kako se bili plačani, ne veste?

FRANCI CIMERMAN: Ne.

JOŽEF JAGODNIK. Vi ste jih prevzeli v tujini?

FRANCI CIMERMAN: Ne.

JOŽEF JAGODNIK: Doma?

FRANCI CIMERMAN: V Sloveniji.

JOŽEF JAGODNIK: Kdo pa jih je ...?

FRANCI CIMERMAN: Ne vem kdo jih je pripeljal ... Vozila so bila na kamionu na slovenski strani. In tam je bila moja naloga, da vozila prevzamem in jih dostavim v Ljubljano.

JOŽEF JAGODNIK: Hvala lepa.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Mi smo, gospod Cimerman v tej slepi ulici, da nekako ne moremo priti do tega, drugače bi bilo naše delo bilo že zaključeno, koliko gotovine oziroma koliko denarja je sploh to orožje bilo vredno, ki je bilo prodano? Govorimo o načinu prodaje, in ne vemo niti koliko kosov orožja je šlo, kar je za en tak organ, kot je Ministrstvo za obrambo, zelo čudno, če izrazim ta izraz. Ampak glede na to, da je po tem, ko je prevzel ministrstvo gospod Kacin prišlo do razjasnitve določenih denarnih tokov pa trgovanja, je nekdo dajal, da je natančno evidenco o oddanem orožju in prejetem denarju vodil Franci Cimerman. Vi to zanikate, ne?

3. TRAK

FRANCI CIMERMAN: Jaz sem vodil evidenco o gotovini.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: O prejetem denarju?

FRANCI CIMERMAN: ... o gotovini, katere izvor je bil iz proračuna, se pravi iz blagajne MORS-a. To sem vodil jaz.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Torej ni bilo v tej blagajni nobenega denarja, ki bi izviralo od prodaje orožja?

FRANCI CIMERMAN: Poglejte, kaj sem jaz vodil, sem vam povedal. Sredstva so bila iz proračuna, iz blagajne MORS. Tam je moj podpis, da sem jaz omenjena sredstva dvignil in tam je moj podpis, oziroma blagajničarka, da sem jaz omenjena sredstva vrnil oziroma jih opravičil z dokumenti kateri so bili potrebni v ta namen.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Cimerman, kaj se je dogajalo z gotovino, ki so jo kupci prinesli na Šesto upravo in s katero so plačali kupljeno orožje?

FRANCI CIMERMAN: To morate zastaviti tistim kateri so se s tem ukvarjali.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Niste vi imeli nobenega opravka...

FRANCI CIMERMAN: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: ...s tem?

FRANCI CIMERMAN: Ne, ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Niste imeli nobenega opravka? Potem bi vas pa še vprašal, ali ste imeli na vaše ime kdajkoli odprt račun v Celovcu?

FRANCI CIMERMAN: Nobenega računa, nobenega mojega računa ni v tujini. Vsi moji računi so v Sloveniji.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Prav. Ste bili kakšen solastnik firme zunaj Republike Slovenije "Hill Brooke Linitid"?

FRANCI CIMERMAN: Poslušajte! Izredno nesramno je to natolcevanje, predvsem iz tega vidika, ker so bili kriminalisti dol in so točno ugotovili, da nisem bil nikoli tam, da nisem nikoli odpiral firme in to, kolikor vam je znano, vam je tudi včeraj zagotovil moj bivši sodelavec. Nikoli, nikdar, nikjer nisem odpiral in nisem bil solastnik nobene firme. Nikoli!

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Neka priča v tej preiskavi je povedala, verjetno ni govorila resnice ali pa je, ampak povejte vi, da se izselitve iz Župančičeve spominja, da je

bilo takrat gotovine za pet zabojev za orožje. Pripravil pa jo je Cimerman, ki mi je omenil znesek 30 milijonov mark. Pri prenosu gotovine so poleg njega sodelovali še: gospod Pankiher, gospod Cimerman, Jurkovič in Murko.

FRANCI CIMERMAN: Poslušajte! Če sem jaz nekaj nesel v zabojih, še ni rečeno, da sem vedel kaj je v zabojih. Nisem pripravljaj nobenih teh stvari, katerih ste vi meni danes spraševali.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Priča je potem tudi izpovedala, to kar vam je gospod Jagodnik povedal, pravi: "V zvezi s porabo gotovine, ki je izviral iz trgovine so za potrebe Šeste uprave kupili Audi 100, Vectro, 2 vozili Fiat Temptra, 3 vozili Fiat tipa 1.6, 10 vozil Ford Escord, Renault Master, 5 vozil Discovery, 4 terenska vozila Defender in oklepni Land Rover. Iz istih sredstev je bilo plačano tudi službeno vozilo Janeza Janša Audi 100, službeno vozilo Puch in službeno vozilo generala Slaparja Vectra 200S. Poleg tega je bilo iz tega fonda sredstev plačanih več računalnikov katere so kupovali preko podjetja Iskra, oziroma njihovega uslužbenca Rajka Janše; 50 kosov minikasetnikov Olympus, 10 nager? in več magnetofonov Uher, TV sprejemnikov, video rekorder in ostale opreme." Kot je bilo tej priči znano je bila s to gotovino kupljena tudi oprema za garsonjero Andreja Lovšina v Plavi laguni. Poleg tega je bila z gotovino plačana tudi oprema za štiri sobno stanovanje Andreja Lovšina, katerega naj bi z gotovino kupila polsestra Nada. To opremo sta v Avstriji skupaj kupila Lovšin in Cimerman. Vam je to kaj znano? Ali je potem vse izmišljeno, trdite?

FRANCI CIMERMAN: Lahko, da je bil kdo zraven, jaz nisem bil.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Je potem tudi ta izjava, ali je to res ali ne: "...da je gotovine dejansko ostala in da je z njo po nalogu direktorju Lovšina opravljaj Franci Cimerman, pove tudi dejstvo, da mu je Cimerman ob neki priliki potožil, kako mora po nalogu Lovšina nositi gotovino v Avstrijo. Povedal je, da se je ob neki priliki komaj izognil kontroli avstrijskih obmejnih organov, ki so natančno pregledali vsa vozila, njega pa slučajno ne. Po njegovi izjavi naj bi denar preko meje peljal vsaj petkrat, in sicer vedno poln poslovni kovček nemških mark."

FRANCI CIMERMAN: Poslušajte, jaz prvič nisem šel službeno ven sam nikoli. Vedno so bili z mano pač ljudje - direktor, mogoče še kdo zraven - jaz se ne spomnim teh ljudi. Jaz osebno nisem vozil nobene gotovine čez. Če sem pa jaz imel pri sebi gotovino, tisto je pa to moja osebna stvar.

18.5.20M

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Jože Jagodnik.

JOŽEF JAGODNIK: Gospod Cimerman, vi ste prej vendarle rekli, morate vprašati tiste, ki so se s tem ukvarjali. Ali obstaja možnost, da so se potem ljudje v vašem krogu, vaši nadrejeni s tem ukvarjali?

FRANCI CIMERMAN: S čim?

JOŽEF JAGODNIK: Z gotovino.

FRANCI CIMERMAN: Poslušajte, jaz sem se ukvarjal s svojo gotovino, za tisto za katero sem bil odgovoren. Mislim pa nič.

JOŽEF JAGODNIK: Na vprašanje predsednika ste odgovorili: "To morate vprašati tiste, ki so se s tem ukvarjali.", kar je razvidno iz magnetograma. ...(se ne razume) ... Kdo se je ukvarjal s tem?

FRANCI CIMERMAN: Če se je

JOŽEF JAGODNIK: ... tisti, ki so se ukvarjali - vi ste trdilno postavili ta ...

FRANCI CIMERMAN: Če se je kdo....

JOŽEF JAGODNIK: Ali ste se zmotili ko ste to rekli?

FRANCI CIMERMAN: Ne. Jaz se nisem.

JOŽEF JAGODNIK: Ampak tisti, ki so se ukvarjali? Kdo je to?

FRANCI CIMERMAN: Ne vem.

JOŽEF JAGODNIK: Tu nam pomagajte.

FRANCI CIMERMAN: Ne vem kdo je to.

JOŽEF JAGODNIK: Vi ne veste kdo se je ukvarjal, veste pa, da se je nekdo ukvarjal s tem.

FRANCI CIMERMAN: Če so se ukvarjali so se ukvarjali drugi.

JOŽEF JAGODNIK: Ne, vi ste rekli nič več jaz ne mislim, ampak če...

FRANCI CIMERMAN: Ne, jaz sploh naj ne bi mislil, jaz moram govoriti o dejstvih.

JOŽEF JAGODNIK: Tako je. Ampak rekli ste dejstvo: "Tisti, ki so se s tem ukvarjali, tiste morate vprašati."

FRANCI CIMERMAN: Če so se, bodo pač oni vam na to odgovorili.

JOŽEF JAGODNIK: Oprostite, mi skušamo priti do neke resnice, zato vas sprašujemo....

FRANCI CIMERMAN: Jaz sem vam povedal svojo resnico...

JOŽEF JAGODNIK: in zato je tudi status te priče tak kot je, ki vam ga je prebral predsedujoči in ga seveda zelo dobro poznate. Morate pač govoriti resnico, razen v primeru...

FRANCI CIMERMAN: Tako je...

JOŽEF JAGODNIK: ... in tako naprej. Ste zaboje, zaboje pa ste vseeno

FRANCI CIMERMAN: Zaboji so se nosili vse povsod, različni, različni.

JOŽEF JAGODNIK: Kakšni so bili ti zaboji? Jabolčne kište ali kakšni....

FRANCI CIMERMAN: Ne, ne. So bili zaboji od orožja.

JOŽEF JAGODNIK: Je bilo možno, da je bil zraven tudi denar v teh zabojih?

FRANCI CIMERMAN: Poslušajte, jaz, kaj je bilo notri ne vem.

JOŽEF JAGODNIK: Orožje je težje, denar je malo lažji. Povejte vseeno, zadnje vprašanje imam, ali ste vi bili deležni kakšne ovadbe v tem času na to vaše delovanje v obrambnem ministrstvu? Ali je prišlo do kakšne ovadbe?

FRANCI CIMERMAN: Mislím, da ne.

JOŽEF JAGODNIK: Da ne.

FRANCI CIMERMAN: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ali bi še kdo želel postaviti kakšno vprašanje?

MAG. FRANC ŽNIDRŠIČ: Ali mislite, nam lahko poveste kakšno ime zaposlenih na obrambnem ministrstvu, ki bi nam lahko kaj več o tem povedala?

FRANCI CIMERMAN: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Kelemina.

BRANKO KELEMINA: Predsednik je prej izjavil, da se je kupil tudi Audi za Janšo, ki ga je peljal domov, nekaj takega. Pa me zanima, če vi veste o tem, da je Janša dobil en avto, ki si ga je peljal domov ali kam je dal tisti Audi, jaz ne vem, da je za njega baje en Audi bil "nabavljen" v ministrstvu za obrambo in kje se tisti Audi, kdo ga je vzel ali

FRANCI CIMERMAN: Ne, oba Audijsa sta še na ministrstvu.

BRANKO KELEMINA: Torej si ga ni gospod Janša odpeljal domov ali kam?

FRANCI CIMERMAN: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ne, ne nisem jaz tega trdil, gospod Kelemina, ne.

BRANKO KELEMINA: Potem pa nisem razumel, potem pa nisem razumel tega vprašanja.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Vsaj kolikor so kolegi slišali...

BRANKO KELEMINA: No, potem pa nisem razumel, jaz sem mislil, da si je on ta avto vzel in da je odpeljal kam odtujil

FRANCI CIMERMAN: Oba dva avtomobila sta še na ministrstvu.

BRANKO KELEMINA: Potem je to druga stvar. Sedaj, če so oni kupili avto za ministrstvo, da so se tam pač ljudje prevažali, saj se vse povsod prevažajo, potem je to čisto normalna zadeva. Hvala lepa.

JANEZ PER: Do kdaj ste potem vi upravljali s to gotovino do, recimo, do leta

FRANCI CIMERMAN: Do, mogoče dve leti nazaj.

JANEZ PER: Do sedaj?

FRANCI CIMERMAN: Da.

JANEZ PER: Z gotovino ste skozi opravljali do sedaj?

FRANCI CIMERMAN: Tako, dve leti nazaj.

JANEZ PER: Ja, samo ali ni enkrat pri selitvi ena blagajna zmanjkala oziroma se je odpeljala nekam? Saj ste bili vi zadolženi zanjo, to morate vedeti.

FRANCI CIMERMAN: Poglejte, noben denar iz moje blagajne ni nikamor zginil....

JANEZ PER: Blagajna, blagajna z denarjem.

FRANCI CIMERMAN: Ne, ne vem.

JANEZ PER: Ni?

FRANCI CIMERMAN: Ne.

JANEZ PER: Pri selitvi oziroma pri, se ni odpeljala ena blagajna vmes v Kočevsko Reko ali kam?

FRANCI CIMERMAN: Ne.

JANEZ PER: Ne?

FRANCI CIMERMAN: Ne.

JANEZ PER: Ste pozabili?

FRANCI CIMERMAN: Ne, ne.

JANEZ PER: Ne?

FRANCI CIMERMAN: Nisem, ne vem o čem govorite. Saj pravim, jaz sem selil svoje, vse je preseljeno na tam kamor je. Na vprašanje, ki ste rekel, ukvarjal sem se z gotovino...

JANEZ PER: Ta blagajna je še vedno tam, tista prva je še vedno na ministrstvu?

FRANCI CIMERMAN: Ali hočete reči fizično omaro

JANEZ PER: ...(govorita drug čez drugega - se ne razume)

FRANCI CIMERMAN: ja seveda, moja.

JANEZ PER: Ista?

FRANCI CIMERMAN: Točno ista. Še čisto isti obesek je gor kot je bil takrat, ni pa več pri meni, jo ima nekdo drug sedaj.

JANEZ PER: Hvala.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Vi pravite, da je za gotovino potem obstajala samo ena blagajna, ki ste jo imeli vi, opravljali in tudi beležili vse finančne tokove?

FRANCI CIMERMAN: Tako je.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ima še kdo kakšno vprašanje?

JANEZ PER: In jo še vedno imate tam? To isto?

FRANCI CIMERMAN: Počakajte, jaz danes ne vodim več blagajne. Do dve leti nazaj sem jo pa še vodil.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Franci Cimerman jaz se vam zahvaljujem za sodelovanje. Rad bi pa povprašal, če imate kakšne stroške?

FRANCI CIMERMAN: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Potem pa hvala lepa za to kar ste nam pomagali. Želimo vam prijetno popoldne in na svidenje.

FRANCI CIMERMAN: Hvala enako. Na svidenje.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Dober dan. Izvolite se, gospod Miklavčič, uvesti tja. Dovolite, da vas lepo pozdravim kot pričo na naši komisiji, da vam predstavim tudi člane te komisije, ki so tukaj prisotni: gospod Jožef Jagodnik iz Združene liste socialnih demokratov, gospod Kelemina iz Socialdemokratske stranke, gospod Janez Per iz Slovenske ljudske stranke, tudi namestnik predsednika in jaz, ki vodim to komisijo Rudi Moge iz Liberalne demokracije Slovenije.

Postavili vam bomo nekaj vprašanj. Vi ste gotovo kot strokovnjak s temi stvarmi že dobro seznanjeni. Na začetku bi vam še poskušal, če je potrebno prebrati poduk priči, kot je v navadi, potem vam bom pa jaz zastavil nekaj vprašanj, potem pa še moji kolegi in s tem bi bilo potem to končano.

Spoštovani! Zaslišani boste kot priča. Kot priča ste dolžni govoriti resnico in ničesar zamolčati. Kriva izpoved je kazniva po kazenskem zakonu z zaporom do dveh let, niste pa dolžni odgovoriti na posamezna vprašanja, če je verjetno, da bi s tem sebe ali svojega bližnjega sorodnika spravili v hudo sramoto, znatno materialno škodo ali pa v kazenski pregon.

Vaše ime in priimek, prosim?

MARJAN MIKLAVČIČ: Marjan Miklavčič.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Poklic?

MARJAN MIKLAVČIČ: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Prebivališče?

MARJAN MIKLAVČIČ: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Rojstni kraj?

MARJAN MIKLAVČIČ: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Starost?

MARJAN MIKLAVČIČ: [REDACTED]

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Hvala lepa. Na začetku bi vam postavil, kot vsem, splošno vprašanje. Kdaj in od koga ste prevzeli vodenje obveščevalno varnostne službe?

MARJAN MIKLAVČIČ: Torej, moja zaposlitev v ministrstvu za obrambo je nekako trajala od leta 1991, ko sem bil najprej načelnik varnostnega organa za protiobveščevalno dejavnost za območje Gorenjske. Leta 1994 sem prevzel vodenje takratnega VOMO in kasneje obveščevalno varnostne službe in to delo sem opravljal, mislim, da do meseca, točno do meseca maja 1997.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ste med vašim vodenjem tudi preiskovali trgovino z orožjem?

MARJAN MIKLAVČIČ: Med mojim vodenjem smo preiskovali tudi trgovino z orožjem na podlagi odločitve in pa zahteve Vlade Republike Slovenije. V zvezi s tem sem formiral posebno operativno delovno skupino, ki je potem izključno delala po tem vprašanju. To nalogo pa smo poleg, seveda nas, so poleg nas dobili tudi ministrstvo za notranje zadeve in slovenska obveščevalno varnostna agencija. Vodje služb oziroma direktorji služb smo se tudi sestali in smo se tudi dogovorili kako bo potekali operativno delo. Tako, da je prihajalo tudi do izmenjave podatkov in pa vsak je pokrival tisto delovno področje za katero je bil v skladu z veljavnimi predpisi pristojen in pa odgovoren. Torej SOVA svoje, ministrstvo za notranje zadeve svoje in mi svoje izključno za obrambni del, v bistvu za območje oziroma za resor ministrstva za obrambo in slovenske vojske. Če pa smo prišli do podatkov, ki pa niso bili v naši pristojnosti smo te podatke pač odstopili torej pristojni službi ali pa sporočili državnemu tožilstvu.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Miklavčič, če ste bili vi ob prevzemu seznanjeni s tem, da je prodaja orožja in streliva pred vašim prevzemom potekala preko obveščevalno varnostne službe oziroma po nalogu te službe?

MARJAN MIKLAVČIČ: Ne. Ob prevzemu službe jaz s tem nisem bil seznanjen. Da so bile določene, bi rekel, da so se odvijali določeni dogodki se je potem to odvijalo v teku mojega vodenja službe, in sicer, recimo, dobili smo iz Londona enkrat fax, da imamo nekje v Ameriki neko opremo za katero sploh nismo vedeli izvora, niti kako je ta oprema tam, kako je plačana, s čim je plačana. Potem prišli smo do informacij, da se nahajajo nekje v slovenskem prostoru neko neevidentirano orožje, ki naj bi bilo last VOMA in naj bi bilo nabavljeno v Italiji in pripeljano v Slovenijo. Potem, ko smo začeli delati popis opreme smo prišli, torej na takratnem VOMU, ob inventuri ob koncu leta, smo ugotovili da je za več kot 600.000 nemških mark neevidentirane opreme. Nismo vedeli izvora in pa način plačevanja te opreme. Morali smo pa to vnesti v skladu z veljavnimi predpisi v sklad, tako, da smo se ob takih dogodkih nekako začeli spraševati od kod določene zadeve, to je ena zadeva.

Druga zadeva, tudi operativci so mi začeli nositi različne informacije, recimo, povezano nekako tudi s tem "Celovško ugrabitvijo". Zdelo se mi je nekorektno, če je Slovenija dala komu milijon nemških mark in da je ta dolžan Sloveniji kakršnokoli opremo, da ta oprema ne bi prišla v Slovenijo. Če to denar Slovenije, sem bil prepričan in še danes sem prepriča, da bi se ta denar moral vrniti ali pa za to, da dobimo ustrezno opremo.

Potem za en tak podoben primer naj bi šlo tudi nekje v Gradcu, tudi v Avstriji, in še nekaj takih zadev se je nekako v obliki informacij šlo skozi takratni VOMO oziroma OVS. In seveda mi smo na podlagi informacij morali in smo bili dolžni v skladu z veljavnimi predpisi, zlasti v skladu z določbami zakona v kazenskem postopku na to reagirati. Ker v obratnem primeru bi sami storili kaznivo dejanje, če bi pač izvedeli za neko dejanje in na njega ne bi odreagirali.

Moja zahteva

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Prosim, samo naj priča do konca pove, pa bom takoj dal.

BRANKO KELEMINA: Mene zanima, gospod predsednik, če je to v zvezi z orožjem v Ložnici, ali so odgovori v zvezi s tem? Meni se to močno zdi, da to niso, da ni stvar to preiskovalne komisije, kar sedaj odgovarja priča.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Kelemina, jaz sedaj ne bi ponavljal tega, kar smo že prej imeli na tej komisiji, preden niste vi bili prisotni...

BRANKO KELEMINA: Vem, nisem bil, ampak ...

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: ... mi za orožje v Ložnici ne moremo ničesar dati, ker ni nobene dokumentacije, ničesar nam ministrstvo ni bilo sposobno odgovoriti koliko kosov je šlo iz Ložnice, niti kakšen denar, niti kakšne pogodbe, ničesar. Tavamo v temi. In če hočemo razjasniti kaj se je tam dogajalo, moramo na splošno videti kako je ta trgovina potekala in kolikšen del od tega je bilo v tej trgovini v Ložnici, ne bom pa gospodu zastavil nič o prodaji orožja ne z Borovnice, ne s Kočevske Reke, ne z brniškega letališča, ne z Luke Koper, z ničemer. Omejil se bom potem ko iz splošnega preidemo samo na Ložnico.

BRANKO KELEMINA: Ne vem, jaz mislim, da je treba pač iskati izvor denarja iz Ložnice, če je bil, izvor denarja iz Ložnice, če je bilo...

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Katerega denarja?

BRANKO KELEMINA: orožje prodano za gotovino iz Ložnice oziroma strelivo. To je potrebno s tem denarjem in s to gotovino

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Bomo povprašali, bomo povprašali.

BRANKO KELEMINA: poizvedovati. Sedaj tisto, kar so oni imeli, tiste neke druge zadeve, po mojem ni pomembno za to, ker se ne navezuje na orožje iz Ložnice.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Mislim na podlagi določenih dokumentov moramo mi priti do naših ugotovitev, na nekaj se moramo upreti. Gospod Miklavčič nam je zelo lepo povedal približno kako ta situacija teče, da si lahko eno sliko o tem ustvarimo. Jaz se oproščam, gospod Miklavčič, beseda je vaša, kar izvolite naprej.

MARJAN MIKLAVČIČ: Tako kot ste mogoče vi rekli, jaz se z vami popolnoma strinjam, in tudi sam sem dobil odvezo molčečnosti izključno za Ložnico. In vas v temu podpiram, vendar pa vam moram to povedati, da ko sem jaz prevzel vodenje službe jaz nisem vedel ali je nek kos orožja iz Ložnice ali je iz Borovnice ali je iz kateregakoli drugega skladišča na območju Slovenije. Jaz sem samo povedal s kakšno situacijo sem se jaz seznanil, v kakšno situacijo sem zatekel in da sem bil na podlagi zakona o kazenskem postopku dolžan ukrepati. To je ena zadeva.

In na drugi stani, da je bil to zahteva Vlade Republike Slovenije, nikakor pa ne moja. In da mi ni pri tem vodilo nikakršno maščevanje ali revanšizem. To ni v mojem karakterju.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Bi nam lahko povedali, glede na to, da se mi srečujemo z izrednim pomanjkanjem dokumentacije,

da bi lahko razjasnili našo zadevo, kakšno dokumentacijo ste prevzeli od vašega predhodnika, ki se je kakorkoli nanaša na prodajo orožja in streliva?

MARJAN MIKLAVČIČ: Nikakršne. Jaz nisem prejel od mojega predhodnika nikakršne dokumentacije.

Kot sem pa že povedal na podlagi odločitve vlade je pa tekom vodenja te operativne obdelave, s strani ministrstva za notranje zadeve, nas in pa SOVE, vsaj pri nas, nastalo te dokumentacije za približno za dve omari. Toliko smo jo nabrali na območju Slovenije. Tukaj pa mislim predvsem, seveda, na ministrstvo za obrambo, na posamezne organizacijske enote ministrstva za obrambo, kjer je bila zadeva razpršena in na posamezne enote slovenske vojske.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ali lahko približno poveste eno svojo oceno, če veste za približno za kakšen obseg te trgovine je šlo? Mogoče en milijon, deset ali več?

MARJAN MIKLAVČIČ: Poglejte, jaz bi pa tako povedal na to vprašanje. V vsoto ali v kose orožja tukaj se pa težko bi dal kakršno koli oceno. Torej za to je bila ustanovljena posebna operativna skupina. Oni so se bolj s tem ukvarjali. Moje načelo oziroma, kar se tiče moje prisotnosti oziroma moje vloge v tem je bilo samo izključno ena. Zahteval sem vedno: da se vsi postopki vodijo v skladu z veljavnimi predpisi, korektno, strokovno in raje zapiše v sporočila, ki smo jih dali naprej, zadeva manj kot pa zadeva več in ne bi pravno, strokovno temeljila oziroma ne bi bila podkrepljena z pričami ali z dokumenti. Nisem želel nobenemu prizadeti kakršnekoli krivice.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Miklavčič, vam je gospod Vladimir Miloševič, vam osebno, izročil kakšno dokumentacijo?

MARJAN MIKLAVČIČ: Je izročil, ja.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kje....

MARJAN MIKLAVČIČ: Samo je pa ta dokumentacija, moram pa povedati, da smo to dokumentacijo mi že tudi predhodno dobili...

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Kje pa je?

MARJAN MIKLAVČIČ: ... v upravi za logistiko, mislim, da.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Sedaj je pa dokumentacija v upravi za logistiko?

MARJAN MIKLAVČIČ: Ne, ne. Preden jo je on izročil smo jo že videli. Se spomnim tega primera ko je to dokumentacijo ponudil ministrstvu za obrambo oziroma v prvi fazi ministru in potem je minister ga napotil na nas.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ampak, kje bi bila vsaj ta dokumentacija, ki vam jo je on izročil?

MARJAN MIKLAVČIČ: Na VOMU, oziroma sedanjemu OVSU.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Na OVSU?

MARJAN MIKLAVČIČ: Seveda. Vsa dokumentacija, vsa dokumentacija, ki je nastala v zvezi s trgovino z orožjem med njo je tudi ta dokumentacija v zvezi s trgovino, ki izhaja iz tega skladišča Ložnica je bila večkrat popisana, dvakrat popisana. Arhiv se je zato, ker smo ustanavljali arhiv prvič nahajal v kabinetu direktorja OVSA. Je bil posebej varovan, ker nismo želeli in nismo dopustili, da bi dokumenti odtekali. Potem pa se je kompletni arhiv, ki je bil popisani, še enkrat ponovno, oddal v protiobveščevalni oddelek OVSA. O tem je bil sestavljen zapisnik in tudi ko sem jaz zapuščal delo direktorja OVSA smo napisali primoprodajni zapisnik, kjer so vsi vodje organizacijskih, torej notranjih organizacijskih enot OVSA s podpisom potrdili, da delo poteka v obveščevalno varnostni službi v skladu z veljavnimi podpisi, da se vsa dokumentacija hrani v skladu z veljavnimi predpisi in da se vsa dokumentacija tudi nahaja v obveščevalno varnostni službi.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ali menite, da bi na podlagi te dokumentacije lahko strokovne službe ministrstva za obrambo sestavile natančen seznam orožja, ki je bilo odpeljano iz Ložnice?

MARJAN MIKLAVČIČ: Ja, jaz mislim, da dovolj natančen. Sedaj ali točno natančen ali ne pa vam jaz ne vem povedati, ker toliko konkretno se pa jaz s temi primeri res nisem ukvarjal. Še enkrat bi poudaril. Trgovina z orožjem je bila samo ena izmed naših nalog, torej obveščevalno varnostne službe, ni bila pa to moja prioriteta naloga in se nisem toliko okupiral s to trgovino. Moja prioriteta naloga v tistem času je bil še vedno nemirni Balkan. In tam sem jaz nekaj več pozornosti posvetil in tudi osebno se angažiral zato, da smo pač pridobivali ustrezne obveščevalne informacije za potrebe slovenske države oziroma za upravičence, ki so bili upravičeni, za tiste, ki so bili upravičeni do teh podatkov.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Miklavčič, vi poznate poročilo o predaji med Janezom Janšo in Jelkom Kacinom?

MARJAN MIKLAVČIČ: Sem ga videl.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ste ga videli?

441

MARJAN MIKLAVČIČ: Ja, sedaj točne vsebine se ne spomnim, sem ga prebral, sedaj to je nazaj že več let, ga nimam in da bi lahko osvežil detajle s tega poročila ne morem. Karkoli bi izjavil bi bilo

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Miklavčič, bi se dalo iz tega poročila natanko zajeti koliko orožja je bilo iz Ložnice prodano in kakšna je bila cena? Ali, ko ste vi to preiskavo vodili ste ugotovili, da je bilo več orožja prodanega kot pa ga je bilo v tem poročilu?

MARJAN MIKLAVČIČ: Vam ne morem točno odgovoriti na to vprašanje. Jaz mislim, da bi bilo najboljše, tudi predlagam pač, da pridobite v zvezi s tem to poročilo in pa dokumentacijo oziroma podatke, ki se nahajajo v OVSU in mislim, da so tam kar rezultati oziroma, da so tam te primerjave kar lepo razdelane. Sicer pa smo o temu tudi nekako pisali poročila o našem delu in sproti na vlado.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: In, če sem vas prav razumel gospod Miklavčič, je služba pod vašim vodstvom storila to, da bi poskušal odkriti kako so dejansko tekli postopki prodaje orožja in streliva in kje so sredstva od te prodaje? Ste prišli tu do katerih ugotovitev?

MARJAN MIKLAVČIČ: Ja, tudi, jaz sem že poudaril, torej izvajali smo tiste naloge, ki jih nam je naročila na eni strani Vlada Republike Slovenije v koordinaciji s ostalimi represivnimi organi naše države. To je en vidik.

Drug vidik, pa seveda skušali smo razkriti tiste sume deviantnih pojavov, to so še vedno sumi, nobenega ne želim obtoževati, ker bi bilo nekorektno, še enkrat poudarjam, ampak, če so pa bili podani sumi o nekem deviantnem pojavu smo bili pa to mi dolžni v skladu z veljavnimi predpisi narediti. Izvora, samega izvora denarja, ali je to bilo od neke trgovine iz Ložnice ali je bilo gotovinsko plačilo ali ni bilo, ... (ne razumljivo) ... v prvi fazi seveda nismo vedeli niti nismo mogli vedeti.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: To pomeni, če sem vas prav razumel ko ste vi te stvari prevzeli, vi niste dobili nikakršne dokumentacije iz katere bi bil razviden finančen tok pri prodaji orožja?

MARJAN MIKLAVČIČ: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ali je obstajal iz te dokumentacije, ki ste jo pač pregledali, kasneje ste zbrali,

kakšen sum zato, da je v obveščevalno varnostni službi bil fond iz katerega so se določene naloge plačevale ali pa določena oprema?

MARJAN MIKLAVČIČ: Ja, zato je obstajal utemeljen sum in v zvezi s tem smo tudi podal določena poročila na pristojno državno tožilstvo.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Je v času ko ste vi bili ta fond še obstajal oziroma ljudje so pač izpovedali, da je bila to neka vsota blagajne v gotovini.

MARJAN MIKLAVČIČ: Ko sem jaz prišel, ko sem jaz prevzel vodenje obveščevalno varnostne službe nisem v blagajni našel niti pfeniga niti marke niti nič, nobenega denarja. Del denarja pa ne vem iz kot točno izvira, lahko tudi iz trgovine iz Ložnice, je bil kasneje pri operativnem delu odkrit mislim, da v Celju, in to je šlo za višino, mislim, da za okoli 10.000 nemških mark.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ali je to za tisto tožbo Zadarsko-Kninske županije?

MARJAN MIKLAVČIČ: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Ne? Druga stvar?

MARJAN MIKLAVČIČ: To je druga stvar. Tudi ta denar je izviral iz trgovine iz prodaje orožja. Ta denar je bil najden v eni izmed blagajn poveljnikov ob primopredaji in smo bili poklicani tja in smo ta denar z zapisnikom tudi prevzeli in o tem tudi obvestili pristojno državno tožilstvo.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Vi ste, gospod Miklavčič, prej dejali, da je bila ena izmed nalog tudi obveščevalno varnostne službe ta trgovina z orožjem. Ali ste v vaši preiskavi prišli do tega podatka kdo je vodil v obveščevalno varnostni službi to trgovino oziroma kdo je vodil finančne tokove te trgovine?

MARJAN MIKLAVČIČ: Podatki so bili različni. Sedaj, ampak to so bili seveda samo nekako sumi. Vse to smo pa zajeli v svojem poročilu vladi in pa poročilu, ki smo ga podali na pristojno državno tožilstvo.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: To poročilo vladi, ki ste ga vi poslali približno povedali kakšen obseg je bil, ali je bilo ena, dva, tri strani ali je bilo to več?

MARJAN MIKLAVČIČ: Jaz mislim, da je bilo ene tri, štiri strani, da je bilo sigurno. Ni bilo, ali veste ko smo mi pisali to poročilo vladi mogoče v prvi fazi, vsaj meni osebno,

mi niti ni šlo za to trgovino z orožjem kot tako, da bi sedaj posamezne primere ali primere z Ložnice, Borovnice, ali eventualne sume o nekih deviantnih pojavih v tem poročilu notri navajal. Bolj me je skrbelo eno drugo, kar je res, ko smo s svojim obveščevalnim delom na območju Republike Hrvaške in pa na območju Bosne in Hercegovine prišli do zanesljivih in verodostojnih podatkov, da Hrvaška obveščevalna služba zbira to dokumentacijo o trgovini z orožjem in da, torej, da jo koncentrira na svojem sedežu in da naj bi jo nekoč, nekje ko bi bil za to primeren čas tudi uporabila. In v smislu protiobveščevalne zaščite in v interesu države se mi je zdelo pomembno, da na to opozorimo. In to je bil verodostojen podatek, ki smo ga dobili s svojo obveščevalno mrežo na hrvaškem.

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: Toliko je bilo kot sem vas jaz mislil povprašati. Želite člani? Gospod Janez Per.

JANEZ PER: Jaz bi vas vprašal kdo je bil vaš predhodnik na tem mestu?

MARJAN MIKLAVČIČ: Moj predhodnik na tem mestu je bil nekaj časa, mislim, da je bil približno kakšen mesec, jaz se točno, mislim, da je bil kakšen mesec, gospod Mikuš Dušan.

JANEZ PER: Mikuš?

MARJAN MIKLAVČIČ: Ja, Dušan.

JANEZ PER: Mikuš. En mesec.

MARJAN MIKLAVČIČ: Ja približno. On je bil v.d. Mislim, da ga je takratni minister gospod Janša, ko je direktor Lovšin odhajal je postavil njega za vršilca dolžnosti.

JANEZ PER: Pred tem je bil pa Lovšin?

MARJAN MIKLAVČIČ: Pred njem je bil pa Lovšin.

JANEZ PER: In je oba minister Janša odstavil?

MARJAN MIKLAVČIČ: Ne, jaz to pa ne vem. Jaz ne vem, to kar sem izbral iz sredstev javnega obveščanja, da je gospod Lovšin sam šel, Mikuš pa, kasneje pa je prišlo do te spremembe tako, da sem to vodenje OVSA prevzel sam. Torej jaz. Bilo mi je ponujeno to delovno mesto in jaz sem ga sprejel.

JANEZ PER: Povedano je bilo tudi, pa tudi v medijih je bilo, da je bilo takrat poslovanje tudi, bi rekel, z denarjem kar tako z blagajne, neke velike blagajne. Tam so bili tudi ti denarji notri in to. Ta blagajna pa je takrat kar naenkrat

potem izginila. Ali ste kdaj o tem kaj slišali? Ta železna blagajna kjer je bil ves ta denar notri in te stvari tudi dokumentacija. 444

MARJAN MIKLAVČIČ: Jaz bom tako povedal. Slišal in bom tudi povedal in videl.

JANEZ PER: Kako?

MARJAN MIKLAVČIČ: Slišal in videl na lastne oči.

JANEZ PER: Blagajno?

MARJAN MIKLAVČIČ: Ja, blagajno.

JANEZ PER: In je, kje?

MARJAN MIKLAVČIČ: Na Zupančičevi.

JANEZ PER: Z denarjem?

MARJAN MIKLAVČIČ: Ja, z denarjem.

Namreč, veste kako. Dogajalo se je to, da smo področni organi varnosti ali operativci od leta 1991 in skozi hodili enkrat na 14 dni ali na tri tedne dežurati, ko dežurni smo bili na sedežu takratnega VOMA na Zupančičevi na podstrešju. In tam sem bil 24 ur ali pa več, če je bilo potrebno, kakorkoli. In to je ena zadeva.

Druga zadeva pa je bil ta, ko so moji operativci tudi hodili dežurati tja, jih je bilo strah in so spraševali kaj naj naredijo glede na to, da jim je bilo zaupano dežurstvo in da so, vsaj eden mi je tako izrazil, mislim, da je to tudi nekje zabeleženo, je rekel: Ko sem dežural je bila odprta ta blagajna in v blagajni je bilo polno denarja. Bojim se, da ne bom kaj obtožen. Mislim, da je pa to tudi povedal in je v enem izmed uradnih zaznamkov o opravljenem informativnem razgovoru, ki ga je vodila ta operativna skupina.

Mislim, veste sedaj vsi podatki so na OVSU. To, kar sedaj jaz govorim to je evidentirano na OVSU v raznih poročilih, v zabeležkah, v dnevnikih in tako dalje.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Tole bi vas še rad, gospod Miklavčič, povprašal. To poročilo o predaji med gospodom Janšo in med gospodom Kacinom, ali ste vi v prisotnosti gospoda Režka to poročilo oziroma kopijo tega poročila tudi komu dostavili?

MARJAN MIKLAVČIČ: Kam, če sem ga dostavil?

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Če ste komu dostavili, ker to je bil dokument prve kategorije glede zaupnosti?

MARJAN MIKLAVČIČ: Jaz nisem siguren, ampak jaz mislim celo, da sem ga z gospodom Režkom osebno nesla na državno tožilstvo.

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: Ali se lahko spomnite komu ste ga dostavili?

MARJAN MIKLAVČIČ: Jaz mislim, (Nerazumljivo.) mislim, da gospe Brezingarjevi, vodji posebne skupine državnih tožilcev. Mislim, da je tako.

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: Hvala lepa. Pa še eno vprašanje bi imel, ki se je porodilo. Poglejte, vi ste zagotovo, kajti mi smo ta dokument gledali, v tem dokumentu je bila tudi navedena gotovina pri trgovanju z orožjem. Ko ste vi potem šli in ste pregledali poslovanje pri trgovanju z orožjem ste na podlagi podatkov, ki ste jih dobili od druge uprave lahko primerjali koliko kosov je bilo prodanih in napravili neko približno oceno o vrednosti tega prodanega orožja, ker niste mogli vedeti koliko naj bi bilo vredno, ker ni bilo zato nikakršne dokumentacije. Ali ste naredili kakšno tako oceno? In ali je ta ocena se skladala s tistim kar sta si ministra predala?

MARJAN MIKLAVČIČ: Jaz sem že, na to vprašanje podobno sem že danes odgovoril. Jaz bi prosil, težko to rečem, še enkrat, torej o vsotah, o kosih orožja bi se, tukaj ne morem pričati, ker enostavno nekako jasnih podatkov o tem nimam. Mislim pa, da tudi tista analiza, ki je bila tam narejena ni popolnoma točna in jasna iz preprostega razloga, ker se je cena orožja oblikovala največkrat tudi na samem kraju, tako so povedale priče. In je nihala, kaj jaz vem, lahko, sedaj bom jaz samo fiktivno povedal, torej in je nihala za kos, kupec je prišel, recimo, da bo za kos plačal 800 mark, potem se je premislil in je prišlo do "cenkanja" in je lahko šla cena gor ali dol. Kdo je bil za to pooblaščen, kako so bile te poti in relacije pa sedaj saj pravim ne morem povedati oziroma ne vem.

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: Hvala lepa. Gospod Jožef Jagodnik.

JOŽEF JAGODNIK: Hvala za besedo. Pričevanje gospoda Miklavčiča je dragoceno v tem smislu, ker je vendar bil z neko časovno distanco soudeležen za nazaj, glede pač na svojo funkcijo šefa te službe in ker je pač imel priložnost se seznaniti s pričevanjem oziroma z delom te operativne skupine, da tako rečem. Ali se spominjate, gospod Miklavčič, koliko teh intervjujev ali kako vi temu rečete je taka operativna skupina ter treh načel oziroma je bil ta vodja, ki smo ga včeraj zasliševali....

4. TRAK:

MARJAN MIKLAVČIČ: Režek, ja.

JOŽEF JAGODNIK: Koliko jih je obdelal?

MARJAN MIKLAVČIČ: Oh, jaz bom tako povedal, mislim, da jih je bilo teh informativnih razgovorov v skladu z zakonom o kazenskem postopku, opravljenih sigurno z najmanj 50 osebami.

Povedal bi še to, kar velja za tisti čas, in pa velja tudi za danes in je dobro, da vi veste, da se priče bojijo pričati. Bojijo se pričati, in več prič me je tudi poklicalo in sem dolžan to tudi tukaj povedati do svojih bivših sodelavcev, do teh ljudi, ker nekako sem še vedno do njih zavezan, saj smo šli v končni fazi leta 1991 skozi, ko smo nekako reskirali tudi svoja življenja za to državo in pošteno, da se takrat niso bali, danes se pa bojijo, zato ker se bojijo diskvalifikacij in maltretiranja na različnih nivojih, zlasti na službenem nivoju, na profesionalnem nivoju.

JOŽEF JAGODNIK: Ali to pomeni, da jaz sklepam na podlagi te vaše ugotovitve, da obstaja nek pritisk na te priče in da obstaja nek revanšizem do izjav teh prič?

MARJAN MIKLAVČIČ: Točno tako.

JOŽEF JAGODNIK: Kdo bi bil od zadaj?

MARJAN MIKLAVČIČ: In veste, ljudje so, in tudi jaz zdaj tukaj tako povem, in ljudje so v neformalnih razgovorih veliko več povedali in se potožili, kot človek človeku, kot pa potem v uradnem informativnem razgovoru. In te ljudi, torej jaz cenim, večinoma ljudi iz Obveščevalno varnostne službe, zlasti iz tistega obdobja, ko smo bili leta 1991 pa tja do odhoda bivše vojske iz Slovenije skupaj in je za nas trajala vojna, ne samo tistih 10 dni, ampak tja do odhoda zadnjega vojaka JLA. Je bilo težko, verjemite mi.

JOŽEF JAGODNIK: Jaz sem vsem, vsakemu od ljudi, ki smo jih zdaj zasliševali izrazi svoje osebno nekakšno zahvalo, če to sploh kaj pomeni, jaz vem, prepričan sem, da je bilo to delo odgovorno, da je bilo marsikaj nedorečenega, da je bilo potrebno ukrepati hitro in da je bilo delo v glavnem, vendarle opravljeno v interesu države. Toda, imam tudi ta neprijetni občutek, da se je pod krinko zaščite interesov države, dogajalo tudi kaj kar bi lahko mejilo tudi na kriminalu. ... ves čas pri tej zgodbi.

MARJAN MIKLAVČIČ: Ja, torej jaz sem že potrdil, da so obstajali razlogi za utemeljen sum, da je šlo tudi za deviantne pojave, o tem smo obveščali, na eni strani vlado, na drugi strani pristojno državno tožilstvo, ampak še enkrat

povem, to so bili utemeljeni razlogi za sum, je pa nekorektno, torej, tudi z moje strani bi bilo izredno nekorektno, da bi pa v naprej nekoga obsojal, pa naj bo to Janšo, Lovšina, Kacina ali kateregakoli človeka. To ni v moji naravi.

JOŽEF JAGODNIK. Vi ste odnesli ta poročila na tožilstvo. To je ena stvar. Drugo je, da ste ta poročila pripravljali po naročilu vlade oziroma teh političnih kolegijev vlade. Zdaj bi vas vprašal, ali vam je znano, ali je tožilstvo na podlagi teh poročil pripravljalo ovadbe in v kakšnem stanju so te ovadbe zdaj?

MARJAN MIKLAVČIČ: To pa ne vem. Nekaj je bilo kazenskih ovadb z naše strani, nekaj je bilo poročil, na podlagi katerih se je potem tožilec odloči ali je zbranih dovolj elementov za podajo kazenske ovadbe, ne vem v kakšnem stanju so.

JOŽEF JAGODNIK: Ali vas je tožilstvo še na kasnejših preiskovalnih dejanjih povabilo k sodelovanju?

MARJAN MIKLAVČIČ: Mislim, točno se ne spomnim nazaj, ker je bilo nekaj več teh primerov, da smo dobili nekaj zahtev za dopolnitev poročil oziroma za dodatno zbiranje informacij oziroma zahtev za dopolnitev kazenskih ovadb.

JOŽEF JAGODNIK: Ali vam je znano, kakšna je bila usoda poročil, ki ste jih pisali v vašem segmentu, podobno je napisalo tudi Ministrstvo za notranje zadeve, podobno je napisala tudi SOV-a, kje so se ustavila ta poročila? Kajti, odgovorov na mnoga vprašanja, seveda takrat ni bilo oziroma so bili narejeni v tem smislu, tega trgovanja ni bilo.

MARJAN MIKLAVČIČ: Ta poročila, torej vem za naše poročilo, vem za poročilo Ministrstva za notranje zadeve in vem za poročilo SOV-e, so se obravnavali tudi na seji Vlade, bil sem tudi sam prisoten zraven, bili so tudi prisotni operativci iz obeh iz že navedenih represivnih organov, mislim takrat je bil tudi, na eni izmed sej se spomnim, je bil tudi minister Šter takratni, za notranje zadeve, tam so bila obravnavana ta poročila. Nadaljnja usoda teh poročil mi ni znana.

JOŽEF JAGODNIK: Do parlamenta ta poročila niso prišla.

MARJAN MIKLAVČIČ. To pa ne vem jaz.

JOŽEF JAGODNIK: Zagotavljam zelo avtoritativno, ker jih nisem dobil oziroma je bila cela zadeva ustavljena.

In še zadnje vprašanje, ki se mi zdi zelo pomembno, posebej za to, ker imate vi ta pregled in ker ste me vi napeljali. Torej v tem kontra-obveščevalnem delovanju ste zaznali določene aktivnosti v ustreznih hrvaških službah, ki

so začele zbirati gradivo. Seveda, tu je nekaj čisto javnih tožb je bilo, Kninska, ne vem kakšna Zadarsko Kninska županija, pa Bjelovarska, ne vem katera je vložila odgovarjajoče pred sodišči zaradi neizpolnjevanja obveznosti s slovenske strani, ampak mene vendarle kakšen stavek več zanima o vašem vedenju do kakšnega materiala je hrvaška obveščevalna služba prišla in v katerem trenutku bi ta hrvaška obveščevalna služba lahko preko politike svoje države to zlorabila ali izkoriščala.

MARJAN MIKLAVČIČ: Pri svojem obveščevalnem delu smo zaznali, da je prišla skoraj do kompletne dokumentacije, da se je pobirala okoli. V tem času se je dogodil tudi en dogodek oziroma smo ga zaznali skupaj s policijo, samo točno se ne morem spomniti, ko je bilo enemu izmed hrvaških trgovcev v Ljubljani vlomljeno tudi v osebni avto in mu je bilo nekaj dokumentacije in pa denarja odnešenega iz vozila ven.

JOŽEF JAGODNIK: Jaz sem vas vprašal nekaj drugega.

MARJAN MIKLAVČIČ: Saj sem vam odgovoril, da smo prišli pri svojem obveščevalnem delu do informacij in do podatkov, da je hrvaška obveščevalna služba zbrala praktično vso dokumentacijo, ki je nastajala v trgovini z orožjem med Republiko Slovenijo in pa Republiko Hrvaško. Tisto dokumentacijo, torej tukaj govorim o več vrstah dokumenacije, ki je bila nekako na teh meddržavni uradni ravni in ostalo dokumentacijo, ki je bila na tej tako imenovani operativni ravni med prodajo orožja oziroma denarja.

JOŽEF JAGODNIK: To ne sodi v ta kontekst, ampak izkoriščam priložnost, ker ste poznavalec te zadeve, ali je hrvaška to kdaj izrabila taktično v pogajanjih s Slovenijo.

MARJAN MIKLAVČIČ: Mi takrat še nismo z zaznali tega. Mi smo samo opozorili, da lahko do tega pride. Zdaj ali je izrabila že, po tem času, ali ne, pa jaz ne vem, ker se po mojem odhodu iz OVS-a z obveščevalno-varnostnimi zadevami ne ukvarjam več.

JOŽEF JAGODNIK: Hvala lepa.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Miklavčič, potem je nedvoumno iz tega, kar ste tudi povedali, lahko rečemo oziroma zaključujemo, da je pri trgovanju z orožjem šlo tudi za gotovino.

MARJAN MIKLAVČIČ: Ja, pri trgovanju z orožjem je šlo tudi za gotovino. To smo ugotovili mi in to je tudi povedal minister Janša.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: In če sem ... nekako slediti, da v 18.5.2011 tem trgovanju z gotovino, vi ko ste prevzeli, niste imeli nobene dokumentacije.

MARJAN MIKLAVČIČ: Jaz nisem imel nobene dokumentacije. Potem smo to operativno obdelavo odprli na podlagi zahteve Vlade Republike Slovenije. Gospod Kelemina.

BRANKO KELEMINA: Saj v bistvu ne sodi skoraj, mi se vse drugo pogovarjamo, samo tisto ne kar bi mogoče bilo pomembno v zvezi z orožjem iz Ložnice, ampak kljub temu, če ste vsi drugi, bom še jaz vprašal takole: pogledjte, vi govorite o dokumentaciji, ki so jo zbirali Hrvatje, pač hrvaški obveščevalci. Jaz to dokumentacijo razumem papirje, ki na njih nekaj piše in vso to dokumentacijo, ki jo oni zbirajo nekje morajo biti izvodi, duplikati, kopije, ne vem kaj vse in vsa ta dokumentacije je tudi v Sloveniji. Če so Hrvatje zbirali nekje po Sloveniji, po Hrvaški, po Bosni, verjetno so še neke kopije pri nas. In vse to kar je dokumentirano, jaz ne vidim, potem to pejte iskati nekje, kje to pa se tudi naj poišče. Ali vi mislite, da teh dokumentov, ni v Sloveniji kopij, kar oni zbirajo, ali so oni ukradli unikate, ali kako to gre?

MARJAN MIKLAVČIČ: Mislim, da ste že sam sebi odgovoril v svojem vprašanju, popolnoma pravilno ugotavljate, ja bi mogla biti.

BRANKO KELEMINA: Potem to ni, potem se to meni ne zdi. Še to me zanima. Pogledjte...

MARJAN MIKLAVČIČ: Samo jaz jo nisem dobil. Bi pa mogla biti.

BRANKO KELEMINA: V redu. Mislim, če se proda za gotovino, da tam pogodbe ni bilo in ..., jaz si tako predstavljam, če je nekdo tako neumen bil, da je prodajal za gotovino, pa potem napisal pogodbo ali ne vem kaj, potem so bedaki. Če so prodali za gotovino, so prodali kovček pa orožje, pa nobeden nič ne sme vedeti. Če pa dokumentacija za to obstaja, to pa jaz ne vem. Ali vi mislite, da obstaja taka dokumentacija?

MARJAN MIKLAVČIČ: Pogledjte, že po Rimskem pravu je dogovor med dvema strankama pogodba in vsaka stranka odgovarja za svoj pogodbeni del, prodajalec in kupec. Tudi Hrvatje niso bili toliko nori, da niso imeli določenih kontrolnih in nadzornih mehanizmov, kar se tiče prenosa denarja. Vsak je pač mogel, ko je opravil določen posel, napisati svoje poročilo ali se nekako zavarovati, kam je šel ta denar. Če je nekdo prišel z milijonom mark, kaj mislite, da so ga tam potem gledali kam je dal ta denar, za kakšno ceno, kaj je pripeljal. Sigurno ne, verjemite mi, da ne.

BRANKO KELEMINA: Jaz si predstavljam, da je to za ceno življenja. Vsak stavi svoje življenje za to, da nese milijon mark, da nekomu kovček preda, zato pač pride protiusluga, mislim saj mafija tako dela. Zdaj jaz ne vem kako drugi delajo.

MARJAN MIKLAVČIČ: Veste, jaz cenim ljudi takole, cenim ljudi, ki so imeli takrat toliko korajže in moči, da so opravljali določene posle, pa naj bo tudi trgovino z orožjem v dobrobit te države. Vse, moj nadrejeni v prvi fazi, sta bila in Janša in Lovšin in po svojih dejanjih v takratnem obdobju, vsekakor jih jaz moram ceniti in bi bil nekorekten, popolnoma nekorekten, če jim to ne bi priznaval. Naprej, kaj se je dogajalo, ali so bili deviantni pojavi in tako naprej, še enkrat poudarjam, to ni, o tem ne odločam jaz, tudi nisem za to pristojen, še najmanj jaz. V politični odgovornosti vi, v kazenski odgovornosti državno tožilstvo. Nobenega jaz ne morem obtoževati. Jaz sem samo povedal, da so obstajali razlogi za utemeljen sum o nekih deviantnih pojavih v okviru Ministrstva za obrambo. To je srž vsega tega, ki je vezano na trgovino z orožjem, vlada nam je dala naročilo, mi smo izvedli, kar pa ni dala vlada in smo dobili informacijo, recimo o nekem deviantnem pojavu smo to morali narediti v skladu z določbo zakona o kazenskem postopku. Kar se pa mene osebno tiče, bi še enkrat poudaril je bilo pa to, zahteval sem vedno, da se vsa dejanja takratne Obveščevalno varnostne službe opravijo v skladu z veljavnimi predpisi. Tudi milimeter ne več in se zapiše samo tisto za kar obstaja dokumentacija ali izjave prič in čisto nič več. Nič nismo sproducirali nekaj kar tako.

BRANKO KELEMINA: Še eno vprašanje imam. Poglejte, jaz sem socialdemokrat, moj šef je Janša trenutno in jaz v njega zaupam, ampak ne glede na to, vi ste prej govoril, da se priče bojijo pričati, takrat se niso bale, danes se bojijo. Ali mislite, da jih Janša danes ustrahuje in da oni zaradi tega ne smejo danes pričati?ž

MARJAN MIKLAVČIČ: Ne, tega pa sploh nisem rekel.

BRANKO KELEMINA: Jaz vas vprašam, če mislite, da jih Janša ustrahuje, da ne smejo govoriti.

MARJAN MIKLAVČIČ: Ne, jaz mislim, da ne.

BRANKO KELEMINA: Torej, je nekdo drugi, ki dejansko te priče drži v šahu...

MARJAN MIKLAVČIČ: Ne, ne bom rekel, da je to oseba, lahko je pa klima taka. Saj sami vidite, veste kako, ljudje gledajo tako, če nekdo nekje kaj pove, veste ljudje smo različni, da

tako začnem in če nekdo nekje, ali naj bo to pred komisijo, ali kjerkoli, nekaj pove in se potem pojavi naslednji dan v časopisih, eni so pojavijo radi, v negativnem ali pozitivnem smislu, eni pa ne, enim je neprijetno, neprijetno tudi zaradi družine, zaradi žene, zaradi otrok. Torej, vidite, jaz sem to doživel, take in drugačne diskvalifikacije. In ni prijetno, ko se tvoje ime pojavlja v Državnem zboru, verjemite mi, ni prijetno. In sem vesel, da lahko tukaj povem, ko pride otrok iz šole in me vpraša: oči ali greš res v zapor? Verjemite, da ni prijetno.

BRANKO KELEMINA: Hvala lepa.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Miklavčič, jaz sem vas dolžan povprašati, če ste imeli danes kakšne stroške?

MARJAN MIKLAVČIČ: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Potem se vam v imenu komisije res lepo zahvaljujem, da ste si odtrgali čas, prišli med nas, poskušali razjasniti malo našo zadevo, želim vam še naprej prijeten konec dneva.

MARJAN MIKLAVČIČ: Imel bi še eno priporočilo. Zaključite zadevo čimprej v korist te države, mislim, da bi bilo prav, tako ali drugače. Na svidenje.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Na svidenje. S tem je seja končana za danes. Hvala lepa.

(Seja je bila končana ob 11.30 uri.)